

د کندهار پاڅون

او د ایران صفوي دولت

پښتانه

Ketabton.com

کانديد اکاډميسين محمد اعظم سيستاني

زبان

صالح محمد صالح

د کتاب پېژندنه

|||||

کتاب :: د کندهار پاڅون او د ايران صفوي دولت ړنگېدل

ليکوال :: اکاډميسين محمد اعظم سيستاني

ژباړن :: صالح محمد صالح

خپړندوی :: د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه- جرمني

چاپکال :: ۱۳۸۴ ل / ۲۰۰۵ م کال

چاپشمېر :: (۱۰۰۰) ټوکه

د خپرونو لړ) :: ۷۶)

کمپوز/ ډيزاين :: د هوسۍ مجلې اداره

چاپځی :: د دانش خپرنډويي ټولنه

Tel:91-2564513 Email:-danish2k2000@yahoo.com

لومړنۍ خبرې

اکاډميسين کانديد ښاغلی محمد اعظم سيستاني د افغانستان له هغو لیکوالو او مورخينو څخه دی، چې د هېواد د تاريخ پر بېلابېلو څپرکو يې يو شمېر مهم او ارزښتناک آثار کښلي او خپاره کړي دي، په تېره بيا په وروستيو دوو لسزو کې د هغه تاريخي آثار، ليکنې او مقالې د پوره پاملرنې وړ دي .

په داسې حال کې، چې ښاغلی کانديد اکاډميسين سيستاني له خپل هېواد څخه ډېر ليرې په سويډن کې د پردېسۍ شپې ورځې تېروي او ښايي ډېرو هغو ماخذونو او منابعو ته يې لاس ونه رسېږي، چې د وطن د تاريخ د تورتمو اړخونو د روښانولو لپاره ورته اړتيا لري، خو بيا يې هم په همدغو حالاتو او امکاناتو کې يو لړ مهم تاريخي آثار ليکلي او خپاره کړي دي، چې بې له شکه زموږ د هېواد د تاريخي څېړنو په بهير کې خپل ځانگړی ارزښت لري .

❖ رستاخيز قندهار ❖ او پښتو ژباړه يې ❖ د کندهار پاڅون ❖ د ښاغلي استاد سيستاني هغه اثر دی، چې د افغان- هوتکي پاڅون پر پيلامې، د لومړني افغاني خپلواک دولت پر بنسټ، د ميرويس نيکه په مشرتوب او واکمنۍ او بيا د افغانانو له لوري د اصفهان د نيونې او د ايران د صفوي دولت په نسکورېدنې او په پای کې ددغه حرکت پر ماتې يې په تفصيل سره خبرې کړې دي .

د هوتکي دورې په اړه د منابعو د کموالي له کبله پر دغه دوره ډېر لږ دقيق آثار کښل شوي دي. د استاد سيستاني ❖ د کندهار پاڅون ❖ د دغې لړۍ داسې يو تاريخي اثر دی، چې د دې پاڅون پر بېلابېلو اړخونو يې ډېر مهم اسناد راټول کړي او د يوه مستند اثر په توگه به د دې دورې په اړه د ارزښتناکو آثارو په لړ کې خپل ځای پيدا کړي .

د خوشۍ ځای دی، چې دغه پښتو ژباړه د هوتکي- افغاني پاڅون د پيلامې د درې سومې کاليزې د جشن په وياړ خپرېږي .

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه

جرمني، د کولن ښار

د ۲۰۰۵ ز کال د مارچ لسمه

د ۱۳۸۳ ل کال د کب (حوت) شلمه

د لیکوال سریزه

د هر نسل یوه ضروري دنده دا ده چې د نویو موندنو په مرسته د خپل هېواد تاریخ بیا- بیا ولیکي. د تاریخي، لرغونپوهنې، لیکلو شواهدو او عیني شاهدانو د روایتونو له مخې دې نوي ټکي په خپل هېوادني تاریخ کې زیات-دغه راز دې اضافي ټکي ورڅخه لیرې کړي .

د هېواد یو تاریخي پړاو، چې د قومي او مذهبي تعصب دورې پرې پرتې دي، یو هم د صفوي استبدادي واکمنۍ پر ضد د کندهار د ځورېدلو او کړېدلو خلکو د پاڅون پړاو دی. د صفوي واکمنۍ پر مهال، شیعه مذهب د دولت رسمي مذهب و، چې تر ټولو توند سیاسي او مذهبي استبداد او پراخې ټولوژنې ورسره ملې وې. ناشیعه قومي او مذهبي ډلې به له سپکاوي، گواښ، ځور آن ټولوژنې سره مخ وې، د توند چلند، شکنجې او وژونکو چلندونو له کبله به دېته اړ ایستل کېدل چې له خپل مذهب څخه واوړي او شیعه مذهب دې ومني.

د ایران نامتو پوه ډاکټر شفا کاري: **❖** د دولتي مذهب په توګه د اثني عشري شیعه مذهب دودېدل او د لومړنيو درېیو استازو (خلیفه گانو) ښکېل دومه زیات شول چې د صفویانو پر وخت یې له گاونډیو سني مذهبو دولتونو (عثماني ترکیې او د منځنۍ اسیا خان مېشتو سیمو او افغانستان) سره یې د ایران اړیکي ډېر ترینګلي کړل .

تر لسمې هجري پېړۍ وروسته په ایران کې د شیعه گانو تعصب ناکې تربګنۍ په سني مذهبو هېوادونو کې د دوی پر ضد د خلکو کرکه راوپاروله چې همدې بهیر له منځنۍ اسیا او نورو سني مذهبو هېوادونو سره د ایران اړیکي غوڅ کړل او د هېواد په فکري او کلتوري ژوند کې یې ناوړه غبرګون راوپاراوه. **❖**

ډاکټر شفا زیاتوي: **❖** د شاه اسمعیل په دربار کې یوه ملا په خپل کتاب کې ولیکل: د یوه سني وژل دومره ثواب لري لکه د پنځو پوځي کافرانو وژل، له سني سره نکاح نه ده روا. وینه یې بې ارزښته، مال یې حلال دی. دا واجب ده چې د سني امیندارو ښځو خېټې وڅیرې او نارینه اولاد یې په چرو ووژنې. د سنيانو پلورنه- پېرودنه روا ده، ځکه چې له اسلامي ازادۍ څخه بهر دي. سني فقهیانو هم په اسلامي تاریخ کې د لومړي ځل لپاره د شیعه گانو، ان ساداتو غلامول او پلورل روان وبلل **❖**. (پس از هزار و چهار صد سال، د ۲۰۰۳م کال چاپ، مخ: ۷۲۶).

د صفوي لړۍ موسس شاه اسمعیل صفوي خپله پاچايي د شل زره سنيانو په وژلو سره پیل کړه، کله چې مشهد ته روان شو، قزلباشانو یې په طبسین کې د اته زره کسانو پر ستوني چاره راتېره کړه، چې د پاچا د وینې تویولو تنده ماته شي .

شاه عباس تر هرڅه وړاندې خپل دوه وراره گان له خپل یوه وراره او اکا سره یوځای رانده کړل، بیا یې خپله دوه زامن (محمد میرزا او اماقلي میرزا) پرانده او درېیم زوی (صفي میرزا) ولیعهد یې هم په ډېر بد حالت ووژاه. درېیم

زوی چې د ښه پلورنې طاقت یې نه درلود، ځانونه وکړه. په دې توګه د شاه عباس یو زوی هم پاتې نه شو. نو د دې لړۍ تر ټولو عادل پاچا چې له خپلو نژدې کسانو سره داسې وکړي، د نورو په وړاندې یې هم دریځ څرګند دی!

صفي میرزا د لومړي شاه عباس ځایناستي هم په بهرمنۍ کې له خپل نیکه شاه اسماعیل سره ورته والی درلود. هغه د خپلې پاچايۍ په ۱۴ کلونو کې په پرله پسې ډول خلک ووژل او دا وژنې یې له خپلو خپلوانو راپیل کړې، خپله مېرمن او مور یې هم ووژلې، یوه شپه یې د نشې پر مهال خپل تی رودونکی ماشوم هم اور ته غوځار کړ. (شفا: هماغه اثر، دویم ټوک، ۷۴۲، ۷۴۳ او ۷۴۹ مخونه).

د دویم شاه عباس زوی صفي میرزا چې کله د شاهي تاج پر سر کړ، ځان یې شاه سلیمان ونوماوه، د ځایناستۍ له هماغه پیل څخه یې د دربار زیات خانان او مخور اشخاص تر تبغ تېر کړل، په شراب څښلو کې دومره مشهور شو، چې **❖ شاردن ❖** یې په باب په خپل یونلیک کې ولیکل:

❖ څوک په شراب څښلو کې د دې پاچا پر زغم باور نه شي کولای. زه باور لرم چې په ټول سویس او المان کې څوک په دې برخه کې ورسره سیالي نه شي کولای، حال دا چې د دې هېوادونو خلک ډېر شراب څښي **❖**. (شفا: هماغه اثر، دویم ټوک، ۷۵۱ مخ).

د شاه سلیمان زوی شاه سلطان حسین چې څو زره حدیثونه یې په زړه کړي او لېوکارونو ته به یې له ښېګڼې پرته تصمیم نیوه، تر شپږ کلنې واکنۍ وروسته زهد او تقوا ته شا کړه او ډېر سخت شراب څښونکی شوی. له خپل حرمسرای سره یې هم ژوره مینه پیدا کړه **❖** خواجه سرايان به یې د جلفا په کوڅو کې ګرځېدل. که به یې کومه ښایسته پېغله یا ښځه ولیده، تېښتوله به یې او پاچا ته به یې راوستله. دا پرهېزګار پاچا تر هر څه زیات د خپل حرمسرای په چارو بوخت و. د ایالتونو امران او مشران به د یو بل په سیالۍ کې، د دې لپاره چې له ښځو سره د پاچا مینه ماته کړي، د خپلې سیمې تر ټولو ښایستې نجونې په زوره د پاچا حرمسرای ته بېولې **❖** (شفا: هماغه ټوک، ۷۵۵ مخ)..

کروینسکي لیکي: **❖** د شاه سلطان حسین پرمهال په حرمسرای کې تر یوې میاشتې وروسته ۳۰ زانګوګانې جوړې شوې. که ځینې شهزادګان په ورکټوب کې له منځه نه وای وړل شوي، شمېر به یې تر دې بره خوت **❖** (سقوط اصفهان بروایت کروینسکي، ۷۶ مخ).

د کروینسکي مطلب دا دی چې هر کال به د پاچا په حرم کې ۳۶۰ شهزادګان زېږېدل او که په ماشومتوب کې نه وژل کېدای، ښايي شمېر به یې زرګونو ته رسېدای.

په همدې پېر کې د شيعه روحانيت مذهبي تربگنۍ (تعصبونه) دومره ډېر شول، چې د ايران په زياتو اړوندو ايالتونو کې نورو مذهبي لږکيو په پاڅون لاس پورې کړ. په ۱۱۲۳ کال د داغستان لږکيو او په ۱۱۲۷ سني کردانو په يوه ستر پاڅون لاس پورې کړ، چې څو کاله يې دوام وکړ.

په ۱۱۳۵ کال د قفقاز ارمنيانو هم بغاوت وکړ، په همدې کال د ختيز گرجستان خلکو هم په پاڅون لاس پورې کړ، په ۱۱۳۳ لړانو او په ۱۱۳۴ کال د مسقط بلوڅانو او عربانو هم پاڅون وکړ. (شفا: هماغه ټوک، ۷۵۸ مخ).

په همدې کال (۱۱۳۴) په شېروان کې د سني ډلې پلويان راوپارېدل، دې خلکو د حاجي داود مدرس په مشرۍ پر شماخي او کړسي شېروان بريد وکړ، چې په دې پېښه کې يې ۴-۵ زره شيعه گان تر تبغ تېر کړل، چې د عثماني ترکيې په پلوي يې شعارونه ورکول. (لکههارت: انقراض سلسله صفويه، د عماد ژباړه، ۱۴۶ مخ).

ملک محمود سيستاني په ۱۱۳۵ د صفوي دولت پلوي پرېښوده، په خراسان کې يې مشهد او نيشاپور ونيول او خپله خپلواکي يې اعلان کړه. په مشهد کې يې د کيانانو له دود سره سم تاج پر سر کړ او ځان يې د خراسان پاچا ونوماوه. په کرمان کې د ميرزا داود لمسي سيد احمد خان سر رااوچت کړ، په بلوڅستان او بندرونو کې بيا سلطان محمد (مشهور په خرسوار) ته ډگر تش و. (جي. پي. تيت، سيستان: لومړی ټوک، ۱۵۲ مخ).

د افغانستان په ځينو نيول شويو سيمو کې د ۱۶مې پېړۍ تر لومړنيو کلونو وروسته هرات، کندهار او سيستان ته صفوي ډاډمن واليان او مشران د اصفهان له دربار څخه وټاکل شول. هر والي له ځان سره له لسو تر شل زره کسيز لښکر درلود، چې له پرديو ټاټوبيو راغلي وو. يوازې يې د خپلو جېبونو ډکولو غم درلود، چې له کروندگرو او مالدارو څخه به يې مالونه اخيستل. ځمکوال او شتمن خلک اړ وو، چې هر ځل والي، پوځي مشرانو، مستوفي او قاضي ته د ډالۍ او سوغات په نوم رشوتونه ورکړي، کنه ورباندې په غوسه کېدل، ځمکې او مالونه به يې ترې اخيستل کېدل، د سلطان ځمکه (خالصه به شمېرل کېده) دوی به هم اړ وو چې يا په زندان کې وخت تېر کړي، يا هم مرگ ته غاړه کښېږدي.

د اداري چارو بېنظمي او پاشلتيا، د يو بل په وړاندې د درباريانو توطيې او اختلافونه، د صفوي مشرانو رشوت اخيستل او ستم، دغه راز په هېواد کې د شته قانون نه رعايتول، د هغو ډلو مذهبي او سيمه ييز تعصبونه چې شيعه گان به نه وو، د خلکو شکايتونو ته د چا غوږ نه نيول، د درنو مالياتو اخيستل، ځورونې، د سلطان حسين صفوي پر مهال د نويو نيمگړتياوو ترمنځ د ټولنې مخور کسان دېته وهڅول چې حل لار ولټوي. د ځان پر ملي او سيمه ييزې خپلواکۍ سوچ وکړي، دغه راز په وړ وخت کې له وړ شرايطو وړ گټه واخلي.

له همدغسې شرايطو څخه په گټه اخيستو په کندهار کې پښتنو غلجيو (غزويو) د ميرويس خان تر مشرۍ لاندې يو خپلواک دولت جوړ کړ. وروسته د هرات ابداليانو له صفوي مشرانو څخه هرات او فراه ونيول، چې په ۱۱۲۶-۱۷۱۶م کال کې يې خپله خپلواکي اعلان کړه.

د دغو ولایتونو د پیاوړتیا لپاره د دولت هڅو صفوي دولت ماتې ته برابر کړ. د کندهار خلکو چې له وړاندې یې د خپلواکۍ خوند ځکلی و، د میرویس زوی، شاه محمود تر جلوس وروسته پر ایران باندې له ناسمو واکمنو شرایطو په استفادې سره د خپلې واکمنۍ په سوچ کې شو. دا مهال صفوي دولت ډېر بې کفایت و. شاه محمود د ایران تر زړه (اصفهان) پورې وړاندې لاړ او پخوانی دولت یې ړنگ کړ، چې شرحه یې د لیکلو اسنادو او سرچینو په رڼا کې دلته لولو.

لیکوال هیله لري چې د دې اثر په لیکلو سره، د میرویس نیکه په مشرۍ د کندهار د خلاصون لپاره د ملي او ژغورونکو پاڅونونو په ۳۰۰مه کالیزه کې یې ونډه اخیستې وي، په دې توګه یې خپله ملي دنده ترسره کړې وي.

کاندید اکاډمیسین سیستم

ګوټنبرګ، د جون ۱۴مه، ۲۰۰۵م کال

لومړۍ څپرکۍ

په اتلسمه پېړۍ کې د ايران صفوي دولت پرضد د کندهاريانو پاڅونونه

پر افغانستان د گاونډيو واکمني :

د شپاړسمې ميلادي پېړۍ له پيله، چې تر افغانستان دننه او بهر څه پېښې وشوې، ټولې زموږ د هېواد په زيان او د گاونډيانو د نويو راټوکېدلو ځواکونو په گټه وې. په بله وينا، د سلطان حسين بايقرا (۱۵۰۶) تر مړينې وروسته هېواد خپل مرکزيت او اداري ځواک له لاسه ورکړ، ځکه د سلطان حسين ځايناستي (بدیع الزمان او مظفر حسين ميرزا) چې له بېلابېلو ميندو او په سيالۍ کې وو، ونه شول کړای چې د هرات د تېموريانو په سيمه کې خپله واکمني ټينگه وساتي. دا سيالۍ دومره ډېرې شوې، چې د دواړو وروڼو په نوم سکې وهل کېدې، مالياتو به هم په دواړو پورې اړه لرله. خطبه د دواړو په نوم لوستل کېده، په دې توگه په يوه هېواد کې دوه واکمنان، دوه صدارت او دوه وزارتونه جوړ شول.

دواړه وروڼه په دې هڅه کې وو چې د ډالۍ او سوغات په مرسته پوځي مشران او سيمه ييز فيوډالان پر ځان راټول او په دې توگه په خلکو کې خپل باور زيات کړي. پر دې مهال بهرني دښمن (د ازبکو شيباني دولت) د امو سيند له ها غاړې يرغل راوړ، چې بلخ او مروچاق ښارونه يې ونيول.

په ۱۵۰۰ کال په ماورالنهر کې شيباني دولت او په ۱۵۰۲ کال په ايران کې صفوي دولت راټوکېد، چې په ۱۵۲۵ کې بيا په هندوستان کې بابري (گورگاني) دولت تاسيس شو. دغو نويو دولتونو د افغانستان له شمال، لوېديځ او ختيځ څخه په يرغل لاس پورې کړ، چې اخر يې هېواد په درېيو برخو (شمالي، لوېديز او ختيز) ووېشه. يانې په ۱۵۱۰ کلونو کې د ايران صفوي دولت پر هرات او سيستان، په ۱۵۲۰، ۱۵۴۴، ۱۶۲۱ او ۱۶۴۲ او په غوڅ ډول په ۱۶۴۸ کلونو کې پر کندهار منگولې ښخې کړې. د هند بابري دولت په ۱۵۰۳ پر کابل او په ۱۵۰۵ پر غزني او په ۱۵۲۱ يې د هرات د والي سام ميرزا صفوي له کلابندۍ څخه وژغوره او په خپله ولکه کې يې راوست.

بابر په ۱۵۰۸ کال ننگرهار، ورپسې بدخشان له زبیر راعي څخه ونيول. وروسته تر دې چې په ۱۵۰۰م کال د ازبک شيباني دولت په سرقت کې د تېمور او اوسني پاتې شوني پوځونه راوپرځول او د ماورالنهر د کورگاني دولت پر ځای يې خپل نوی دولت رامنځته کړ، په ۱۵۰۶م کال له امو څخه واوښت او بلخ يې ونيو. هرات يې وگواښه، يو کال وروسته (۱۵۰۷) محمد خان شيباني (شيبک خان) له يوه سمبال پوځ سره يوځای تر امو سيند واوښت، په مرغاب کې يې د تېموري شهزادگانو مقاومت پر شا وتمباوه او هرات يې ونيو(۱).

په دې توگه د پرديو واکمني له ۱۵۰۶م کال وروسته تر ۱۷۰۹-۱۷۱۶ پورې په لوېديزو او جنوب لوېديزو، دغه راز تر ۱۷۴۷ په ختيزو او شمالي ولايتونو کې څه له پاسه دوه نيمې پېړۍ روانه وه. په دې دوره کې (د هند له ځينو برابرې

شاهانو پرته) د هېواد بيارغونې لپاره نه کوم ښار، نه کلی او نه هم کارېز او بند جوړ شو. هغه څه چې له پخوا پاتې وو، د وخت په تېرېدو سره له منځه لاړل، ځکه مشرانو او د پرديو گوداگيانو تر افغانستان دباندي مشهور ودان مرکزونه لکه: ډیلي، اصفهان او بخارا په واک کې لرل. د افغانستان اقتصادي او کلتوري وده يې دومره ارزښتمنه نه گڼله، دنده يې دا وه چې پر خلکو واکمني وکړي، ملاماتوونکي ماليات واخلي او هر ډول خپلواکۍ پلوی پاڅون وځپي.

په دې پېر کې درېگونو مشرانو او سرتېرو په کلاگانو کې ژوند کاوه. پوځونه به يې په ښارونو کې اوسېدل. سمسور خرځايونه يې د څارويو رمو او اسونو، دغه راز يې شنه باغونه د ساعتېرۍ ځايونه وو. دغو سرتېرو او مشرانو په افغانستان کې دننه خلاص لاس درلود، هر ډول يې چې غوښتل مشري يې کولای شوای، خلک او کروندگر اړ وو چې واکمنان او د دوی پوځيان ماړه کړي او لگښتونه يې ورکړي. هېچا هم نه شوای کولای چې د بېلابېلو مالياتو، ستونزو، کړاوونو او وزگاريو په وړاندې خپل ښځ اوچت کړي، ځکه قانون او مراغه مقام نه و، چې څوک شکايت ورته وکړي.

په افغانستان کې له درېگونو يرغلگرو ځواکونو څخه ازبکي دولت څه ناڅه ساده او کم لگښته و. عمومي واکمن او سپاهي په بلخ کې اوسېدل، نورو مشرانو به يې په شمالي برخو کې له خلکو ماليات اخيستل، د ماورالنهر دولت ته به يې باج ورکاوه، چې يوازې يې په نوم بسنه کوله. د دوی نظامي او قضايي تشکيلات دغه راز مالي چارې ساده، دفتري چارې به يې هم لږې او لومړنۍ وې. په احکامو او حقوقي چارو پورې نور اړوند اجرائت يې شفاهي او يوازې يې د پاچا او عمومي واکمن په دوو شونډو پورې اړه لرله. حکومتي مامورانو کوم معاش نه درلود، ماليات به هم د واکمنانو په خوښه له خلکو اخيستل کېدل.

خو په افغانستان کې د هند بابري دولت اداره د ايران او ماورالنهر دولتونو په پرتله يو څه پراختيا درلوده. په افغانستان کې يې تر واک لاندې سيمې بدخشان، کندهار، کابل او بلخ وې. دا تلپاتې تشکيل نه و، ځکه بلخ ډېر ژر د ازبکي حکومت لاسته ورغی او وروسته بيا بدخشان خپله سيمه ييزه خپلواکي تامين کړه، چې کندهار هم د هرات صفوي دولت له خوا ونيول شو، يوازې کابل د اتلمسې پېړۍ تر نيمايي پورې د هند د بابري دولت په واک کې و. (۲)

ارواښاد علامه حبيبي د عبدالحميد لاهوري له خولې ليکي چې د شاه جهان په پېر (عصر) کې (د اوولسمې پېړۍ نيمايي) د بابر له تر واک لاندې ۲۲ ولايتونو څخه څلور يې: کابل، کندهار، بلخ او بدخشان په افغانستان کې وو، چې له کابل څخه ۱۶ کروړ دام، کندهار څخه ۶ کروړ دام، بلخ ۸ کروړ دام او بدخشان څخه ۴ کروړ دامه (هر پنځه دامه له دوو انو سره مساوي وه) عايد لاسته راوړه. (۳)

په افغانستان کې د ازبک او هند- ايران دولتونو د واکمنيو ترمنځ ستر توپير دا و، چې ازبکانو په افغانستان پورې زړه وتاړه. ورو ورو د واکمنۍ له حالت څخه راووتل او د کډوالۍ يا تلپاتې مېشتېدنې په څېر يې په افغانستان کې ژوند غوره کړ. له سيمه ييزو خلکو سره يې بلدتيا ومونده، اخر له ماورالنهر څخه منفک او د افغان ملت يوه برخه

وگرځېده. حال دا چې د ایران او هند دولتونو به د افغانستان هغه برخې چې په واک کې یې وې، له لیرې ځایه په خپل پوځي ځواک سره اداره کولې، خو ایراني دولت چې تر دوو غوږونو پورې په اداري بیروکراسۍ او مذهبي تعصب کې ډوب و، په افغانستان کې د خپلو تر واک لاندې ولایتونو د تامین لپاره پر خپلو قزلباش پوځونو ډېره تکیه کوله. دې دولت اټکل ۲۰ زره پوځونه په هرات او ۲۰ زره پوځونه په کندهار کې مېشت کړل. د ټولو لگښت د صفوي دولت تر واک لاندې خلکو پر غاړه و. د صفوي دولت سرتېرو او واکمنانو په خپل توند چلند، مذهبي تعصب او استبداد افغانان خپل، چې د ماورالنهر د دولت په پرتله دلته د خلکو له ډېرې کرکې سره مخ شول. (۴)

په صفوي پېر کې د مذهبي فاشیزم سیاست:

د صفوي واکمنۍ په پېر کې (شیعه) مذهب د دولت د رسمي مذهب په توګه له توند سیاسي او مذهبي استبداد، دغه راز پراخو ټولنیزو سره مل و. ناشیعه قومي او مذهبي ډلې به سپکېدې، ځورول کېدې، ان چې په ډلیزه توګه وژل کېدې. په جبر او زور دېته اړ ایستل کېدې چې له خپل مذهب څخه واوړي او شیعه مذهب ومني.

د صفوي شاهانو رسمي او مذهبي سیاست، په ټوله مانا یو مذهبي فاشیستي سیاست و، چې د رسمي مذهب تر څنګ یې د نورو مذهبي ډلو زغم نه درلود.

په هر ډول، د تعصب پاروونکي چلند د مخنیوي لپاره مو د ځینو ایراني پوهانو او نظر خاوندانو ځینې رایې هم رااخیستي دي. که څه هم دوی په شیعه مذهب پورې اړه لري، خو د ناپېیلو پوهانو او روڼاندو په توګه یې یوازې رښتیا لیکلي چې خلک او ایراني نسلونه د خپل هېواد د تاریخ له حقیقت څخه په ښه توګه خبر کړي.

ځینو ایراني پوهانو د صفوي رژیم د مذهبي استبداد یا فاشیزم په باب هېښوونکي مطالب لیکلي، چې ډېر وېروونکي هم دي، چې کولای شو په دې برخه کې د ډاکټر شجاع الدین شفا، ډاکټر علي شریعتي، ډاکټر علي میر فطروس، سعیدي سیرجاني، عیسی صدیق او میرزا اقاخان کرمانی یا ځینو نورو نومونه یاد کړو. د ټولو مخکښ ډاکټر شفا دی، چې په دې وروستیو کې یې د توحیدي دینونو او د شیعه مذهب پر مسایلو ډېر ارزښتمن کتابونه لیکلي دي. په دې منځ کې یې یو کتاب (توضیح المسایل)، (د زرکلنو پوښتنو ځوابونه) دی، بل یې (تولدی دیگر) دی او بل یې (پس از هزار و چهارصد سال) دی، چې د معتبرو اسلامي متونو د مطالعې او شننې پایله ده، ډېر مستند او ګټور اثار دي، نوموړی د خپل لومړني کتاب په سریزه کې لیکي:

❖ صفوي دوران، د ایران په تاریخ کې د بنسټیز بدلون دوران و، هغه دوران و، چې ایران په کې تر شاهنشاهی سقوط زر کاله وروسته یو ځل بیا ملي یووالی او جغرافیایي یووالی وموند او یوځل بیا له سیاسي او ټولنیزې بشپړتیا څخه برخمن شو. په دې پېر کې د یوه داسې ایران بنسټ کښېښودل شو، چې لا یې ملي واکمني او جغرافیایي پولې

پېژندل شوي، چې د هغه دوران قدردانی کوي. خو دا د کار یو اړخ و، په اصطلاح د سکې یو مخ و، د سکې بل مخ دا چې په همدې وخت کې د دین د دکاندارانو څوسوه کلنه سودا له لومړني دکان څخه وایستل شوه او د یوه نوي (سوپر مارکېټ) بڼه یې غوره کړه، چې دا ځل په خپله حکومت هم په کې پانگونه کړې وه؟ (۵)

د کتاب په بله برخه کې وایي :

❖ د شیعه سرلیک په ځانگړې توگه د بهرنيانو تر پاڅون وروسته هغو کسانو ته کارېده چې علي او د هغه پلویانو ته وفادار پاتې شوي، یا یې د علي په کورنۍ کې د امامت دوام ته عقیده لرله. تر هغه مهال وروسته ایران د شیعه مذهب په مورچل بدل شو او شیعه توب د انقلابي، مبارز او راپارېدونکي غورځنگ په څېر راژوندی شو. د شیعه غورځنگونو شنونکي یادونه کوي، چې تشیع په خپلو لومړنیو پېړیو کې، د پلویانو له خوا د ظلم او فساد پرضد د هڅو ښکارندوی و او د هغو کسانو غوښتنې، دردونه او سرکښۍ گڼل کېدې چې د حق او عدالت هیله یې لرله. داسې یو مورچل و، چې د بهرني یرغل، کورني اشرافیت، عمومي واکمنۍ او ایراني کارکوونکو د فشار او فساد پرضد، پر کلیوالو باندې د ظلم، فکري اختناق، توکمیز تعصب او د هغې واکمنې روحاني طبقې پرضد مبارزه وکړي، چې د واکمنانو په واک کې وې؟ (۶)

❖ د دولتي مذهب په توگه د اثنی عشری شیعه مذهب دودول په ځانگړې توگه د لومړنیو درېیو خلیفه گانو ښکتنځلو په صفوي پېر کې د ایران اړیکي له گاونډیو سني مذهبه هېوادونو یانې: عثماني ترکیې، مرکزي اسیا (او افغانستان) سره ډېر خراب کړل. سني فقهیان د اسلام په تاریخ کې د لومړي ځل لپاره د غلامانو په توگه وکارول شول، ان په بازارونو کې یې د ساداتو پلورل هم روا گڼل .

تر لسمې پېړۍ وروسته په ایران کې د شیعه گانو له تعصبه ډک کارونه د دې لامل شول چې په نړۍ کې د سنيانو کرکه راوپارېږي، همدې کار د منځنۍ اسیا له هېوادونو او نورو سني مېشتو سیمو سره د ایران کلتوري اړیکي غوڅ کړل، چې د هېواد په کلتوري او فکري ژوند کې یې ناوړه انعکاس وکړ. ❖

ډاکټر شفا زیاتوي: د شاه اسمعیل د دربار یوه ملا په خپل کتاب کې ولیکل: ❖ د یوه سني وژنه دومره ثواب لري لکه پنځه کافران چې ووژنې. له سني سره نکاح ناروا ده، ځکه شاهد یې ناسم او مال یې حلال دی. واجب ده چې د امیندواری مېرمنې خېټه یې وڅیرې او نارینه اولاد یې په نیزه ووېي. د سنيانو پلورل او پېرودل روا دي، ځکه له اسلامي حریت څخه بهر دي؟ (۷)

د همدې فتوا له مخې د شاه اسمعیل صفوي له لوري په تبرېز کې ډېرې وېروونکې عاموژنې وشوې .

د ډاکټر شفا په وینا: ❖ لومړي شاه اسمعیل، خپله پاچايي د تبرېز د شلوزرو خلکو په وژنې سره پیل کړه، ځکه دا خلک حاضر نه شول چې په یوه ورځ پر خپلو مذهبي معتقداتو پښه کښېږدي او د اسلام لومړنیو درېیو استازو ته

ښکښل وکړي. په پایله کې شاه اسمعیل قزلباش دا ټول خلک یا په تبر نیمایي غوڅ کړل، یا یې نسونه وروڅیرل، په همدې تبریز کې له قبرونو څخه د مړو هډوکي وایستل شول او د غلو او نورو بدمالمنو د غوڅو کړل شویو سرونو تر څنګ یې وسوځل. (۸)

په دې توګه (په عثماني ترکیه کې) سني ملایانو هم په ګډه فتوا ورکړه چې د شیعې طریقې ټول پلویان په ځانګړې توګه اثني عشري له اووه څخه تر اویا کلنو پورې مهدورالدم او واجب القتل دي... سني پوهانو یو ګام نور هم وړاندې واخیست او فتوا یې ورکړه چې د هر شیعې وژل دومره ثواب لري، لکه اووه پوځي کافران چې ووژنې. د شیعې ګانو ښځې، پېغلې نجونې او واړه کوچنيان هم د سني فقهيانو په لارښوونه پر عثماني لښکروالو ووېشل شول. پر شیعې ګانو تور وتړل شو، چې د شپې شمې وژني چې د یو بل له ښځو سره زنا وکړي.

د دې وحشیانه مذهبي دښمنۍ یوه پایله دا شوه، وروسته تر هغه چې په تبریز کې شل زره سنيان د شاه اسمعیل په فرمان ووژل شول، په عثماني ترکیه کې هم له اناتولي مېشتو څلوېښت زرو شیعې ګانو څخه د سلطان سلیم په امر د تاریخ په یوه وحشتناکه ټولوژنه کې سرونه غوڅ کړای شول، پر ځینو کسانو چې د شیعې توب شک کېده پر تندي یې په سرو او سپینو داغ ولګول شو.

په قسطنطنیه کې د اتریش د سفیر یوزف هامر په وینا: (۹) دا د مذهبونو په تاریخ کې تر ټولو دردوونکې پېښه وه، چې د شپاړسمې پېړۍ له ټولوژنې پرته ورته بل ساری نه شو موندای. (۹) شک لرم

دا د بشریت د تاریخ تر ټولو خونړۍ قصایبانې وې، چې د اسلام په پېروانو کې یې له مذهبي تعصب څخه سرچینه اخیسته.

ډاکټر شفا په (تولدی دیگر) نومي کتاب کې لیکي: (۱۰) ټول صفوي پېر له پیله تر پایه پورې په وینه تویونه، بېرحمی، وروروزنه، فساد او ریاکارۍ تېر شو، چې ټول انساني او اخلاقي معیارونه یې تر پښو لاندې کړل... د شاه اسمعیل صفوي یوه انسان خوړونکي (قورچي) د یوه ازبک خان بدن چې سني و، په غاښونو وداړه او ویې خوړ. نورو کسانو د دې خان کوپړۍ راواخیسته چې شاه اسمعیل یې د شراب څښلو د پیالې په توګه وکاروي. د دې پاچا لمسي دویم شاه اسمعیل خپل شپږ واړه وروڼه (له ټولو کشر ورور- پرته چې شیدې رودونکی و) ووژل، په یوه ورځ یې له ۵۰۰ تنو صفویانو څخه سرونه غوڅ کړل. لومړي شاه عباس یې پلار تر مرګه پورې په بند کې وساته او له خپل مشر زوی څخه یې سر جلا کړ. دغه راز یې دوه نور زامن ړانده کړل، د ده ځایناستي شاه صفي د صفوي کورنۍ تر ټولو وینو څښونکی شاه و، چې خپله مور، ښځه ان شیدې رودونکي ماشومان او ږوند اکا ووژل، چې د کورنۍ په لسګونو نور خپلوان یې وړانده کړل. ټولو صفوي شاهانو (له وروستي پرته) په شراب څښلو کې دومره زیاتې وکړ، چې څلورو تنو یې د زیات شراب څښلو له کبله خپل ژوند له لاسه ورکړ.

کله چې به شاه عباس د (کلب علي) په توگه د تبرک لپاره له اصفهان څخه مشهد ته پلي مزل کاوه او هلته د امام رضا زیارت او درناوي ته، په هر منزل کې به ورته د نڅا، سندرو او شرابو امکانات برابرېدل، لکه څنگه چې شارېدن په خپل یونلیک کې لیکي، په سلگونو بدلمنې به یې د پوځ ملگرې وې. د یوه بل گرځندوی توماس هربرت په وینا، د شاه حضور ته تر ټولو ستره او ښه ډالۍ غوره شراب او یا ښکلې پېغلې وې.

همدې لوی مرشد د فارس واکمن ته په خپل لاس د قرآن شریف پر پوښ یو لیک ولیکه چې د شیخ بهایي په لاس یې ورولبېره، خو دوی ورځې وروسته یې د دې واکمن د وژلو حکم ورکړ. ۱۰)

افغان پوه عبدالباري جهاني د صفوي شاهانو د اخلاقي کمزوریو په باب د یوه اروپايي لیکوال او گرځندوی (دن کارسیا) د سترگو لیدلی حال لیکي:

❖ کله چې به شاه عباس سفر کاوه نو د پایکوبۍ، نڅا او شراب څښلو محفلونه به یې جوړول. کله به یې فرمان ورکاوه چې جارچیان دې په ښار کې وگرځي او خلک دې خبر کړي چې مسلمانان، مسیحیان او نور دې خپلې ښځې او پېغلې لونې پلاني بازار ته راولي، د هرې دروازې مخې ته به څو تنه گمارل شوي کسان ولاړ وو چې ښایسته ښځې او پېغلې وټاکي او تر بازار پورې یې بدرگه کړي. د کاندارانو او سوداگرو به په خپلو دکانونو کې رنګارنګ شیان سره اوډل، بیا به یې خپلې پېغلې لونې او خویندې د دکاندارۍ لپاره کښېنولې او دوی به بهر وتل. هېڅ نارینه اجازه نه درلوده چې دغو بازارونو ته ورنژدې شي، په دې وخت کې به شاه له خپلو سرای ساتونکو سره بازار ته دننه کېده، د ښار دروازې به تړل کېدې، شاه به له خواجه سرایانو سره د هغو نجونو او ښځو پر شا و خوا راخرخېده، سبا ته به یې څو ښایسته نجونې له ځان سره شاهي حرمسرای ته بېولې. د ښار دروازې به خلاصې شوې او خلکو به خپلې پاتې لونې او مېرمنې کورونو ته بېولې. ۱۱)

د صفوي شاهانو د مذهبي جنایتونو په لړ کې د ایران یو بل روڼاندی سعیدی سیرجاني په خپل (ای کوته آستینان) نومي کتاب کې کارې: ❖ لومړي شاه اسمعیل به په جگړو او عاموژنو کې چې د شیعه مذهب د خپراوي لپاره وې، نژدې دوه سوه پنځوس زره کسان ووژل. ۱۲)

سیرجاني زیاتوي: ❖ شاه اسمعیل هغه څوک و، چې د لاس په یوه حرکت سره به یې د خزان وهلو پانو په څېر د زرگونو بېگناه انسانانو سرونه غوڅول، یو بهرحمه واکمن و، چې ظالم قزلباشان یې د اسلام د غازیانو په توگه یادېدل. ❖ په طبس نومي ښار کې یې دومره عاموژنه وکړه، چې شمېره یې اوو- اتو زرو کسانو ته ورسېده، د دې ښار اوسېدونکي سنيان وو، چې ووژل شول. په دې توگه د هغه شاه د قهر اور سوړ شو او پر خراسان یې یرغل ونه کړ. ❖ پر دې سربېره ❖ ژوندي کبابول، د دښمن د بدن غوښه خوړل، پوستول، په دېگ کې ایشول، تورن کس له لوړ ځای څخه لاندې ځوړندول او په غاړې پورې یې د لویې ډبرې تړل، دا هرڅه د لومړي شاه اسمعیل له کارونو څخه دي. ۱۳)

د همدې ❶ کامل مرشد ❷ په دوران کې د (ال علي دښمنانو) ته نور مجازات هم په پام کې ونيول شول، چې ټولو ځايناستو يې ادامه پسې ورکړه. لکه: گچ نيول، د بدن د غړو ټوټه-ټوټه کول، ژوندي پوستول، په سترگه کې سيخ منډل، غوړونه او پزه پرې کول، په ستوني کې سره شوي سرب اچول، کبابول، په سرو کړو غوړيو کې اچول، د گولي پر ځای د توپ په خولې پورې تړل). ❶❷❸

په (احسن التواريخ) کې لولو: ❶ په ٩١٦ق_ ١٥١٠م کال لومړي شاه اسمعيل د ❶ مرو ❷ په سيمه کې د شېبک خان ازبک (محمد خان شېباني) په وړاندې وجنگېد، چې شېبک خان ناڅاپه ووژل شو، کله چې د شاه اسمعيل وريام شو، ورغی او پر مړه جسد يې د تورې څو گوزارونه وکړل، بيا يې پر خپلو پلويانو ورېغ کړل: که چېرې زه درباندي گران يم، زما د دښمن (شېبک) غوښه وخورئ .

خواجه محمود ساغرچي، چې په هغه مجلس کې حاضر و، وايي چې د مړو د خوړلو لپاره د صوفيانو شمېر دومره ډېر شو، چې ځينو ان د يو بل په وړاندې تبغونه وکښل. د وحشي مرغانو په څېر يې د مړي غوښې له يو بل څخه پټولې او خوړلې. شاه امر وکړ چې په کوپړۍ کې دې ورته شراب راوړي. سم له لاسه دا امر ومنل شو او د شېبک خان د سر له کوپړۍ څخه د جام په توگه کار واخيستل شو). ❶❷❸

د ملك الشعرا بهار خراساني په وينا: ❶ په تبريز کې قزلباش تبريزيانو په داسې حال کې چې تبر يې په لاس او يوه لويه کڅوړه پر اوږو اچولې وه، په کوڅو او بازارونو کې گرځېدل، لومړيو درېيو استازو (خليفه وو) ته يې ښکښل کول، خلک اړ وو چې د هغوی د بڼې په اورېدو سره نارې ووهي. که چا به له دې کاره اوږه تشوله، له محاکمې او پوښتنې پرته به يې سر له تن څخه غوڅېده). ❶❷❸

❶ شاه اسمعيل په دوو شپو- ورځو کې د تبريزيانو د شلو زرو کسانو خټې په دې تور وڅيرلې، چې سنيان وو. دغه راز يې د مړو هډوکي له قبرونو څخه وايستل او د غلو او بدلمنو ښځو د پرې شويو سرونو تر څنگ يې په عام محضر کې وسوځل). ❶❷❸

دغه راز يې اميندوارې مېرمنې هم ووژلې، درې سوه بدلمنې ښځې يې کتار ودرولې، هره يوه به يې په منځ کې دوه نيم کړه، ان چې د تبريزيانو سپي يې هم ووژل .

د احمد کسروي په وينا: ❶ په صفوي تاريخونو کې تل د شاه اسمعيل پر بدو کارونو او خونړيو چارو پرده غوړول شوې، د صفويه پېر فقهانو هم پر دغو ستمونو سترگې پټې کړې دي). ❶❷❸

د صفوي سلطنت بنسټ له هماغه پيله په خشونتونو او وينې تويونې سره کېښېښول شو، چې کله به آن د وحشت تر پولو ورسېده. دې خونړي خوی لکه د دين په پوښښ کې ځان راڅرگند کړ، کله د سياست په جامه کې او زيات وخت به يې د کينې او قهر د ختمېدو پر وخت ځان راڅرگنداوه. لاس غوځول، پښه غوځول، پوستول، کله هم د

انسان په پوست کې نور شيان اچول، سترگې رايستل، اعدامول او داسې نور وحشيانه کارونه په اسانۍ سره ترسره کېدل. که ښکېلو مرشدانو ښکېلو به د غوسې د اور سرولو لپاره په خپلو ليريو خپلوانو کې څوک نه شو پيدا کولای، خپلو نژدې خپلوانو لکه مېرمنو، وروڼو، اکاگانو او د اکا زامنو يا هم خپلو زامنو ته به يې مخ اړاوه او هغوی ته به يې په لاس ورکول. ښکېلو ۱۹)

ښکېلو شاه اسمعيل د سلطان حسين بايقرا (د تېمور له لمسيانو) يو ليک او ځينې ډالۍ ترلاسه کړل، چې د خپل مقام او حيثيت وړ يې ونه گڼل، پرته له دې چې د هغه او تېموري پاچا ترمنځ کومه ستونزه وي، د يزد له سارا څخه يې پر طبس بريد وکړ او هلته يې که هر قزلباش پيدا کاوه، له تېغ څخه به يې تېراوه، په دې پېښه کې د طبس اووه زره اوسېدونکي (چې سنيان وو) ووژل شول. ښکېلو ۲۰)

په ۱۵۱۰م کال کې وروسته تر دې چې د شاه اسمعيل صفوي له خوا هرات ونيول شو، د شافعي فرقې لوی پوه فريدالدين تفتازاني چې په هرات کې يې له دېرشو کلونو راهيسې د شيخ الاسلام په توگه شهرت درلود، د شاه اسمعيل له خوا په عام محضر کې ووژل شو، بيا يې مړی په دار وځړول شو او بيا اور- ورته شو.

په همدې وخت کې يې د هرات يو بل مشهور خطيب حافظ زين الدين په دې تور چې په موعظه او نصيحت کې يې لومړي درې خليفه گان نه وو ښکښلي، صفوي قزلباش دی له منبر څخه راکښته او د مسجد په انگر کې يې سر له تن څخه بېل کړ. ښکېلو ۲۱)

ښکېلو د شاه طهماسب په امر لومړی په ۹۳۴هـ کال کې يو ستر سني مشر خواجه کلان غورياني چې د متعصبو صفوي سرتېرو له امر څخه يې سرغړونه کړې وه، د هرات چهارسوق ته بوتلل شو، لومړی يې د بدن پوست ځنې جلا کړ، بيا يې بوس ورواچول او په دار يې ځوړند کړ. په بل کال يې د غوريانو يو بل مشر خواجه هم تېرېز ته بوت، د شاه په امر يې له نصريه منار څخه له خوټو راځوړند کړ، چې په ډېرو کړاوونو سره يې ساه ورکړه. په همدې کال مظفر سلطان د ديباج امير د همایون په فرمان په اوسپنيز قفس کې واچاوه او د تېرېز له دواړو جوماتونو يې راوځړاوه، بيا يې مړ کړ. ښکېلو ۲۲)

د شاه اسمعيل صفوي مشرانو د خپلو ښکونو خوی درلود. لکه څنگه چې شاه عباس صفوي جلادان گمارلي وو چې چيکين يانې سړي خواړه يې ورته ويل، که کوم مجرم به يې په جزا محکوماوه، دوی ته يې سپاره، چې د بدن غوښې يې په غاښونو وشکوي او وخوري. ښکېلو ۲۳)

پولېنډي کشيش کروسينسکي د خپلو خاطرو په کتاب کې کاري:

ښکېلو د سلطان حسين صفوي پلار شاه سليمان هم دومره قاتل او خونخوار شاه و، چې په لږ جرم يې خپل زوی وواژه. مېرمن يې چې دا حالت وليد د شاهي ماڼۍ بام ته وختله او ځان يې لاندې راگوزار کړ. بل کوچنی زوی يې په دې

تور وواژه چې د شاهي بڼ د يوې ونې څانگه يې غوڅه کړې وه، خو قورچي باشي وويل: قربان د دې خادم توره د دشمنانو د وژنې ته اوچتېږي، نه د دوستانو وژنې ته. شاه د دې خبرو په اورېدو د زوی له وژنې ډډه وکړه، کله چې د شهزاده مور او په خپله دی د شاه له دې هوډ څخه خبر شول، شهزاده له ماني څخه وتښتېد، نور نو نه شاه- نه يې هم زوی وليدل). ۲۴

يوه پېړۍ وړاندې د ايران يوه روڼاندي، ميرزا اقاخان کرمانی په دې باب وليکل: ۲۵ د ډېرو ايرانيانو په اند صفوي پاچايان عام پالونکي او عادل وو، خو زما په اند هغه ظلم او جبر چې د دوی له کبله ايرانيانو ته رسېدلي، تر عربو وروسته ساري نه لري، ان وينې تويوونکي چنگېز هم دومره ظلم ونه کړ. دومره ورانۍ چې د دې خرافات پالونکو له خوا د ايران ملت ته پاتې دي، تر اسلام وروسته له هېڅ يوې ډلې څخه نه دي رسېدلي، ځکه چې دې طبقې وغوښتل د دينپالنې له لارې د عامو خلکو په زړونو کې ريښې وځغلوې او د خپل سلطنت بنسټ په قوم او مذهب ټينگ کړي. ځانونه يې د امام اولاده او د پيغمبر ذريعه او د کشف و کراماتو څښتنان معرفي کړل، څرنگه چې په ايران کې د دې تېر غوړولو، د حماقت د تخم کرلو ته اړتيا لرله، له دې کبله يې د ملا محمد باقر مجلسي په لاسنيوي يې د ايراني وگړو عقلونه او مدرکونه له منځه يووړل، چې په ايران کې د صفوي پاچايانو سلطنت ټينگ پاته شي). ۲۵

ډاکټر شفا د ايراني څېړونکي عيسی صديق له قوله ليکي: ۲۶ په صفوي پېر کې د سني او شيعه ترمنځ د راپارېدلې دشمنۍ له کبله ايران له لوېديز سره خپل نېغ اړيکي له لاسه ورکړل، ځکه د ايران او اروپا ترمنځ پراخ عثماني دولت ولاړ و. دا دوره د رنسانس د پاڅون، د غرب پوهنيز صنعتي او اقتصادي ستر پاڅون او د نوي عصر حيرانوونکي عصر و. ايرانيان يې له نويو پوهنو او د اروپايانو له صنعت څخه بې برخې کړل. دوی د نوي تمدن له کاروانه هم وروسته پاته شول. له بله پلوه د مذهبي پوهانو او مخکښو د قدرت جاذبه د دې لامل شوه چې هر کس د خپل استعداد په کچه ديني زده کړې پيل کړي، چې يوه ورځ د جهاد درجې ته ورسېږي. د عزت او قدر خاوند شي. په دې توگه د فقهي، اصولو، حديثونو او د قرآن د تفسير مينه وال زده کوونکي ډېر شول. په بدل کې يې د طبيعي پوهنو، رياضي، حکمت او ادب محصلين ډېر کم شول. وېروونکې وروسته والي دا ځل ايراني ټولنه د علمونو او د نوې نړۍ د هغو په برخه کې ډېره وروسته پاتې کړه). ۲۶

په اوسمهالي پېر کې تر ټولو په زړه پورې او له کره کتنې ډک نظر د علي شريعتي دی، چې په خپله د تشيع له پلويانو او د (محمدي ناب اسلام) مذهبي مبارزې سرلاری و، تر اسلامي انقلاب وړاندې په ټولو مذهبي لېوالتياوو کې يې اغېزناکه ونډه لرله. دلته يې د علوي تشيع او صفوي تشيع په باب يو کتاب کښلی چې په وروستيو څلورو پېړيو کې يې د شيعه اخندانو په باب لولو:

۲۷ شيعه روحاني د خلکو له څنگه پاڅېد او د صفوي سلطان تر څنگ کښېناست، وگړنيز تشيع په دولتي تشيع بدل شو. د زاړه مذهب پر ځای يو نوی مذهب رامنځته شو، چې دا دی تر څلورو پېړيو وروسته هم پرځای پاته دی.

(اخذ له ځانه د پرهېزگاري ځادر ليرې كړ، د خپلې خواړې كوتې له يوې څنډې راپاڅېد او يو ممتاز سياسي او ټولنيز موقعيت يې وموند، چې د علي د شيعه مذهب په ميرغضب بدل شو، صفوي پاچا ته به مخامخ كېنېناستل، ځكه چې ځانونه يې د علي د در سېي گڼل. په حكومت كې ورسره سلا كېده، ان چې دعوه يې كوله چې گواكې د حكومت قدرت او د سطننت تاج د دوى له خوا د خلكو په استازيتوب شيعه پاچا ته وركړل شوى دى).

اځوند د خلكو له بېخبرۍ او ناپوهۍ څخه په استفادې سره ډېر مفاهيم بدل كړل. د تفكر پرځاى يې عبادت، د نېك كار پرځاى يې د ټول امت شفاعت، د ديانت پر ځاى يې تظاهر او نېك كار ته د رابلنې پر ځاى يې شرعي خوله، د تعقل پرځاى يې خرافات، د استقامت او زغم پر ځاى يې تسليم او ټيټوالي، د اخلاقو پر ځاى يې فحشا، د صداقت پر ځاى يې درغلي، د سموالي پرځاى يې فساد، د خلوص پر ځاى يې تقلب، د ځانڅېرۍ پر ځاى يې تعصب، د زړورتيا پرځاى يې ذلت او بې زړه توب، د انسان پر ځاى يې د اځوندانو خېټې، شهوت او د پيسو بندگان، د نارينتوب پر ځاى يې ژړا او زارى زياتې كړې .

د صفوي استعمار شومو درملو له وينې څخه تريك جوړ كړل، د مېړانې له كلتور څخه يې د خوب لـو- لـو، د امام حسين له ښوونځي څخه يې د شاه سلطان حسين ښوونځى جوړ كړ. (په درېيو حاكمو څېرو: استبداد، ښكېلاك او ځېښاك سره يې يا د خلكو سرونو ته د دار كړۍ واچوله، يا يې د دوى جېبونه تش كړل، درېيم كس د خداى له وينا سره سم زمزمه كړه: وروره! صبر وكړه، هر څه قيامت ته پرېږده، دوى كه نن هرڅه لري، اخرت يې خراب دى .

صفوي جهاد هغه مقام دى، لكه يهودي پاتريارش، يا مسيحي اسقفا. په دې موضوع كې كه څوك هرڅومره وروسته پاته او زوړ وي، هومره مجتهد دى. څومره زاړه كالي چې واغوندي او زوړ فكر ولري، دغه راز يې سليقه، لهجه، اخلاق او خبرتياوې زړې وي، تر نورو سپېڅلى او روحاني وي. په ځانگړې توگه له نوي ژوند، نويو مسايلو، نويو موندنو او خبرتياوو څخه خبر وي، ورځپاڼه ونه لولي، راډيو وانه وري، په بهرنۍ ژبه پوه نه شي، خبرونه وانه وري، د وروستيو پېړيو له موندلو خبر نه وي، په دې توگه نور على نور وي. يوه ټوټه رڼا ده، اخروي روحاني او په بله نړۍ كې ډوب موجود دى). ۲۷)

په صفوي دوره كې- په ځانگړې توگه لومړي شاه عباس تر مړينې وروسته، په ايران كې خرافات وروستي حد ته ورسېدل، سحر، جادو، طلسم او نجومى احكامو ته د خلكو عقيدة زياته شوه. د ټولو چارو اصلاح يوازې په دعا سره غوښتل كېده، چا به عمل او هڅه نه كوله. د عقل پر ځاى ناپوهۍ ته درناوى، د نذر په مرسته د هيلو ترسره كېدل، ښكېځلو ته درناوى، ديندارۍ ته تظاهر، يوازې مذهبي مشرانو ته تسليمېدل، طبيعي پېښې لكه باران، تندر، زلزله، توپان، لمر نيول، سپوږمۍ نيول د خداى غضب يا رحمت گڼل كېده. ټولو طبقو همدا گڼل. دا ډول سوچ د سلاطينو او چارواكو له خوا هڅول كېده، چې د اخلاقي بېلارۍ، ناپوهۍ، بې حركتۍ او ماتې لامل كېده او د صفويانو كارونو دا هرڅه ثابت كړل. ناپوهۍ ته لمن وهل، مجلسونو او هديرو ته د قرآن ځانگړى كول او پر ځاى يې د دعاگانو

بیاضونه، بحار الانوار، توفان البکا، کشف الغمه، روضة الشهاده او زاد المعاد او... داسې نور کتابونه دود شول، چې په کشف الاسرار کې یې نوم یاد شوی دی). ۲۸)

د کلتور او عقلي پوهنو په برخه کې هم صفوي دوره د پوهنې او پوهانو د رکود دوره وه. د ډاکټر شجاع الدين په وينا: ❖ د صفوي پېر په اخندروزيکي ايران کې، مذهبي سختگيري دې حد ته ورسېده، چې زياتو کسانو جلاوطني ته مخه کړه او هند ته لاړل. ❖

د (تاريخ جهان ارای غفاري) نومي کتاب ليکوال چې د شاه طهماسب صفوي پر مهال ژوندی و، په دې باب ليکلي دي: ❖ په دې پېر کې ناپوهان د هېواد پوهان گڼل کېدل، خو رښتيني پوهان به ناپوهان. نو ځکه زياتې سيمې له پوهانو تشې شوې، ناپوهي ډېره شوه. په ټول ايران کې يوازې يو څو پوهان پاتې وو). ❖ ۲۹)

د علي مير فطروس په وينا: پر پوهې او فلسفې بنديز، دغه راز د عذر او ژړا دودېدلو، نورو مذهبي خرافاتو ايراني ټولنه يوځل بيا د فرهنگي انحطاط پر لوري بوتله، له دې کبله زياتو ايراني شاعرانو او انديالانو (متفکرينو) د هند لار ونيوله، چې په دې ډله کې صائب تبرېزي هم راته. (۳۰) چې ويل يې: د صفوي شاهانو په وړاندې د انسان د فضيلت معيار (غټه لنگوټه او راوتلې خېټه) وه.

اخر صائب له تبرېز څخه د هند بابري واکمن (کابل) ته راغی او د کابل په ستاينه کې يې يوه بولل (قصيده) هم وليکله. د شاه سلطان حسين صفوي پر مهال، د شيعه روحانيت مذهبي تعصبونو دومره زور واخيست چې په شېروان کې د سنيانو مذهبي جذبې راوپارېدې او د دې سيمې خلکو د حاجي داود مدرس تر مشرۍ لاندې پاڅون وکړ. د شېروان د بېلابېلو قومونو ۱۵۰۰۰ کسان راغلل، پر شماخي، کرسۍ او شېروان يې يرغل وروړ، څرنگه چې په شماخي کې د شيعه گانو پلويان لږ وو، له دې کبله په دې پېښه کې ۴-۵ زره شيعه گان ووژل شول، چې نور پاڅونکي بيا د عثماني ترکيې په پلوي راوپارېدل). ۳۱)

❖ دا يوازې سنيان نه وو چې د شيعه روحانيت له کبله ځورېدل، د نورو دينونو پلويان، په ځانگړې توگه زرتشتيان او يهودان هم ډېر په تنگ وو. ❖ هغه مذهبي مبارزه چې د ملا محمد باقر مجلسي له خوا پيل شوه او د لمسي او ځايناستي له خوا يې ادامه ومونده، ورو- ورو يې د تور او افترا بڼه خپله کړه. که چا به د (مجلسيانو) د ځانگړې لارې ملاتړ نه کاوه، په بېلابېلو وسايلو سره ځورول کېدل. څرنگه چې ملا حسين تر خپل نيکه وروسته د ملا باشي لقب ترلاسه کړی و، له شاه سلطان حسين څخه يې يو فرمان واخيست چې زرتشتيان دې جبراً مسلمانان شي اورتونونه دې يې وران او پرځای دې يې جوماتونه ودان شي). ❖ ۳۲)

د دې فرمان له کبله روحانيونو په وېروونکو کارونو لاس پورې کړ. زرتشتيان به ځورول کېدل او سپکېدل. اورتونونه او نور عبادتځايونه يې ويجاړېدل، چې له خپل پخواني مذهب څخه واوړي، خو زرتشتيانو د سپېڅلي اور د ساتنې لپاره د اصفهان حسن آباد سيمه پرېښوده او کرمان ته يې مخه کړه. هلته هم ورسره داسې چلند وشو چې کله محمد

هوتك په ۱۷۱۹م كال هغه سيمه ونيوله، نو دوى به دغو يرغلگرو افغانانو ته د خپلو ازادي غوښتونكو په سترگه كتل. (۳۳)

غبار يادونه كوي چې شاه اسمعيل د مرو تر فتحې او د ازبك مرو له سرونو د كله منار تر جوړولو وروسته هرات ته راغى او د هرات د منشور فتح په جامع جومات كې قرائت وشو. دلته د هراتي حافظ زين الدين له خوا د شاه امر شنې شو، ځكه حافظ د خلفاوو (لومړنيو درېيو استازو) د ښكېنځلو لپاره شونډې ونه خوځولې. د شاه سرتېري چې د تعصب له كبله لږ زېدل، هماغه گړى حافظ په جومات كې وواژه. هراتيان په دې چلند ډېر خوابدي او كينه يې راوپارېده، شاه وروسته ميمنې او فارياب ته لښكرې وايستلې. د بلخ، جوزجان او غرجستان په گډون يې د دې ولايتونو حكومتونه د بېرم بېگ تر واكمنۍ لاندې پرېښودل، دغه راز يې د بدخشان د واكمن سلطان اويس حكومت هم تصديق كړ.

په ۱۵۱۲م كال تېمور سلطان ازبك پر هرات او عبیدالله شېباني پر مشهد بريد وكړ، خلك چې د صفوي حكومت له مذهبي استبداد څخه په تنگ شوي وو، نو ازبكي دولت ته يې لار پرانيستله او په هرات كې يې تېمورسلطان ازبك ومانه، د حافظ زين الدين د خون په تور يې دوه صفوي واعظان او موذنين ووژل.

په بلخ كې هم خلكو ازبك واكمن ته هركلى ووايه او صفوي واكمن (كمال الدين محمود) يې تېښتې ته اړ ايست، چې اخر يې ونيو او وواژه. كله چې صفوي پوځ يوځل بيا پر هرات يرغل وروړ، تېمور سلطان او عبیدالله له هرات او مشهد څخه ماورالنهر ته شاتگ وكړ، خو خلك غلي پاتې نه شول، بلكې د صفوي يرغل په وړاندې يې په پاڅون لاس پورې كړ. لكه څنگه چې ابوالقاسم بخشي، خواجه شهاب الدين غوري، قاسم كړوخي، امير نظام الدين، عبدالقادر او نورو د صفويانو پرضد په پاڅون لاس پورې كړ او د هرات د نيولو لپاره راوپاڅېدل، خو صفوي پوځ دومره ډېر و، چې هرات يې ونيو او پاڅون يې د شهاب الدين، قاسم كړوخي او ۳۰۰ نورو په وژلو سره پر شا وتېماوه. (۳۴)

دا ځل شاه اسمعيل په مشهد كې تم شو، دېو سلطان او امير سلطان د يوه پوځ په ملگرتيا د افغانستان شمالي ولايتونو د خپلو لپاره له ازبك حكومت څخه ملاتړ كړى و او ويې گماره.

د اندخوى خلك د قرايقال په مشرۍ د صفوي يرغل مخه ډب كړه او يوه اوونۍ په ډېره زړورتيا سره وجنگېدل، خو اخر صفوي پوځ پر سيمه ييزو ځواكونو برى وموند، چې د اندخوى خلك يې د ښځو او ماشومانو په گډون ووژل. شبرغان او بلخ يې هم ونيو، بيا يې ولوتل. په همدې وخت كې د كندهار پخوانى والي شجاع بېگ ذوالنون د هرات د ارگ له زندان څخه وتښتېدل، چې يې شاه اسمعيل له تېښتې خبر شو، نو امر يې وكړ كه د هرات او كندهار هر اوسېدونكى دې ومومي، نو تر تبغ دې تېر كړي. په هرات كې صفوي سرتېرو په دې كار لاس پورې كړ، ډېر نارينه، ښځې او ماشومان يې ووژل، ځايونه يې ولوتل، دغه راز شاهرخ افشار د يوه لښكر په ملتيا كندهار ته روان شو، چې

ويې نيسي او شجاع بېگ ذوالنون ورك كړي. دې لښكر ډېرې جگړې وكړې، خو كندهار يې ونه شو نيولای، په بدل كې د بلوڅستان مستونگ ته لاړ او د مستونگ بېگناه خلك يې ووژل او ولوتل، وروسته بېرته ايران ته ستون شو .

د افغانستان د شمال او شمال لوېديځ د نيولو لپاره د صفويانو او شېبانيانو لښكر كښی، د ځايي اوسېدونكو پر كړنې او نورو كارونو ناوړه اغېز وكړ، څرنگه چې په ۱۵۱۲م كال په هرات كې يوه ډېره پراخه قحطي راغله، ورپسې په ۱۵۱۴م كال د غرجستان او چغچران خلكو د محمد زمانخان ميرزا او امير اردوشاه تر مشرۍ لاندې د صفوي دولت پرضد پاڅون وكړ، خو دا پاڅون هم په وينو رنګ شو .

په داسې حال كې چې شاه اسمعيل صفوي يو كال وړاندې د اذربايجان په جگړه كې د سلطان سليم عثماني له خوا ماته خورلې وه، د خپل هېواد پلازمېنه (تبرېز) يې هم له لاسه ورکړې و. شاه صفوي په ۱۵۱۵م كال هرات خپل زوی (طهماسب ميرزا) ته وسپاره او دا ميرزا د شيخ مجدالدین کرمانی په ملګرتيا هرات ته راغی او استوګنه يې په كې غوره كړه .

د طهماسب ميرزا پلوي اميرخان په هرات كې راپاڅېد او د شتو او پيسو د ترلاسه كولو لپاره يې سرشمېرنه وكړه، چې پر هغوی يې ډېرې پيسې كښېښودې، هراتيان چې د صفوي واكمنانو د ظلم او مذهبي تبعيض له كبله په تنګ شوي وو، په پټه يې د ماورالنهر له حكومت څخه مرسته وغوښته. د محمد خان شېباني (شېبك خان ازبك) زوی عبيدالله خان يوځل بيا په ۱۵۲۰م كال پر هرات بريد وكړ، خو د صفوي پوځيانو په وړاندې يې څه ونه شول كړای، ناکام ستانه شول. تر دې پېښې وروسته شاه اسمعيل صفوي خپل زوی (سام ميرزا) د طهماسب پرځای هرات ته ولېږه. ۳۵۰)

د صفويانو په پېر كې به د سلطنتي كورنۍ غړو او ساتندويانو ته سرکاري ځمکه ورکول کېده، چې له عوايدو او محصول څخه يې گټه واخلي، د لومړي صفوي شاه طهماسب په دوره كې، زياتې سيمې په غيرمستقيمه توگه اداره کېدې، چې له مشرانو يې ډالۍ او نور خراج يا عوارض اخيستل کېدل. مشرانو به په خپلو سيمو كې له هغو خلكو بېلابېلا ماليات اخيستل چې دوی پرې واكمن وو. د ځمکو د مالياتو بيه د ستمكارو مامورانو له كبله كله- كله تر اصلي بيې پنځه برابره زياته شوه، اشر د اجباري كار په توگه دود شو، كه چا به د اجباري كار په بدل كې مامورانو ته رشوت وركاوه، له اشر څخه به معافېدل .

د صفوي شاهانو دربار ته ډالۍ وړل هم يو دود گرځېدلی و، چې په نوروز او د پيغمبرانو د ميلاد په ورځو كې به يې پاچا ته وړلې. هغه مهال د مالوچو (پنبې) نيمايي او د ورېښمو په پيسو كې يوه برخه محصول په شاه پورې اړه لرله. ۳۶۰)

د لومړي طهماسب په پېر کې د مالياتو د کچې ډېرېدو د ايران پر اقتصاد ناوړه اغېز وکړ. دې پاچا د خپلې پاچايۍ په وروستيو ۱۴ کلونو کې ونه شول کړای چې د پوځ معاش ورکړي. د دينارو بيه دومره ټيټه شوه، چې د شپاړسمې پېړۍ په پای کې ۲۰۰ دينار د يوه مثقال سپينو زرو سره برابر وو .

په ۱۵۵۸م کال د دولت لاسته راوړنه ۵مليونه د سرو دينار وه. په ۱۵۷۱م کال کې ۳ مليونه دينارو ته راټيټ شو . د لومړي شاه طهماسب د دولت په وروستيو کلونو کې د ايران کورنۍ وضعه ډېره کړکېچنه شوه. کروندگر د مالياتو د زياتوالي، د محصولاتو د ارزاني او نباتي افتونو له کبله ډېر نېستمن شول. د غلو د بريدونو او د فيوډالانو کورني ظلم له کبله د کاروانونو لارې ناامنه شوې، چې پر زياتو لارو چا تگ راتگ نه کاوه. (۳۷)

هغه لگښتونه چې د صفوي دربار له خوا د بهرنيو مېلمنو د هرکلي او پالنې په نوم د خلکو له جېبونو اخيستل کېدل، ډېر زيات وو .

غبار د يوه ليکوال (حقيقه الاقاليم) له قوله کارې چې گواکې د لومړي طهماسب په امر په هرات کې د بابر زوی همايونشاه [د شېرشاه سوري له خوا په ۱۵۴۰م کال په هند کې تر ماتې وروسته] له خلکو زيات مصارف راټول کړای شول: **❖** چې له هرات څخه د اشرف ۵۰۰ سپاره پوځيان د همايون هر کلی وکړي، په دې ترڅ کې دې د شاه طهماسب له خوا سل اسونه په طلايي زينونو سره د هرات د واکمن امير خان له خوا ۳۰ اسونه په طلايي قيصو او لاجوردي نقش شويو زينونو سره ورډالۍ شي.

دغه راز دې د اسونو ځل سور او ژېړ بڅمل وي او د اسمعيل صفوي ملابند او توره څلور سوه توپونه، پنځوس جامې له طلا څخه او بدل شوې دوه کسيزه غالي، اتلس بالښتان، درې لويې غالي، دوولس سرې او سپينې خيمې د طهماسب په نوم، پنځوس خيمې له لويو غاليو سره، سل اوشان، پنځوس چينې لوی- لوی لوبښي (طبق) د هرات د واکمن له خوا ورډالۍ شول .

د همايون شاه د مجلس خوراكي توکي هم ډېر وو، د ورځې پنځوس سوه غوري په مېلمستياوو کې، ۱۵۰۰ غوري بېلابېل خواړه په سپينو زرو او طلايي لنگرونو کې په طلايي او سپينو زرو سرپوښ سره، په گلابونو او عنبر سره عطرین، د گلاب لرونکي لېمو شربت، د منو مربا، هندوانه او انگور، نور خواړه لکه حلوا او فالوده.

د همايونشاه د پلويانو ورځنی جېب خرڅ پر يوه کس دوه تومانه له هغه او په خپله د شاه دوه زره تومانه (يو تومان مساوي و د سپينو زرو له لسو مسکوک سره چې هغه وخت دود وه) د ښکار په ورځو کې به بازان خوشې کېدل، دغه راز به د همايونشاه په مجلس کې هراتي سندرغاړي او نور هنرمندان لکه حافظ صابر، حافظ دوست، قاسم قانوني، استاد شاه محمد نايي او استاد يوسف کمانچه حاضر وو .

هرات ته به د همایونشاه د ننوتو پر وخت ۳۰ زره سپاره او پلي د هغه هرکلي ته راوتل. بازارونه به ورته ښایسته کېدل، حمامونه به ورته سپین او معطرېدل. کرانتر حسین هراتي به د دې بهیر ټول رپوټ به لیکه او اصفهان ته به یې لږه) ۳۸❖(

د شاه صفوي دغه دستور ته په پام سره د هراتیانو د درد او ستونزو کچه ځان ته اټکلولای شو چې د دې عیاشیو او مزو- چرچو د لگښت لپاره به یې څومره ستونزې گاللې، ځکه دا ټول لگښت باید په هرات کې د هراتیانو له خوا ورکول کېدای، نه د شاه طهماسب صفوي له خزانې. له شک پرته چې د شاه صفوي او همایونشاه لسگونه زره پوځیان به ټول په هرات کې سمبالېدل، دا په داسې حال کې چې په ۱۵۰۷م کال شېبک خان ازبک او وروسته په (۹۱۶ق- ۱۵۱۰م) کې شاه اسمعیل صفوي د هراتیانو ټول شته د شکنجو او اعدام په زور ولوتل.

په دې توگه کله چې د هېواد د تاریخ پانې سره اړوو، وینو چې د شپاړسمې پېړۍ له پیل راهیسې د صفویانو والیان او نور واکمنان د اصفهان له دربار هرات، کندهار او سیستان ولایتونو ته ټاکل شوي دي. هر والي به له ۲۰-۳۰ زره لښکرې لرلې، چې له پرديو سیمو څخه به راغلي وو او یوازې یې د خپلو جېبونو د ډکولو سوچ کاوه، چې دا هرڅه به یې له کروندگرو او یا هم سیمه ییزو خانانو څخه اخیستل. ځمکوال او خانان اړ وو چې په اوونۍ کې یو ځل والي، مستوفي، قاضي او نورو ته د سوغات او ډالۍ په نامه لوی رشوتونه ورکړي، کنه واکمنان به ورباندې په غوسه کېدل. ځمکې او جایدادونه به یې ترې اخیستل کېدل، یا به هم په سلطاني (خالص) جایداد کې شمېرل کېدل، له همدې کبله د کندهار ورپسې هرات او سیستان ولایتونو خلکو چې د تاریخ او جغرافیې له مخې سره کلتوري او اقتصادي اړیکې لري، د ځوانمردۍ، لوړ همت، رشتینولۍ، یووالي او قربانۍ کچه او د خپلواکۍ غوښتنې مینه یې په سیمه کې ډېره مشهوره وه، یو په بل پسې د اتلمسې پېړۍ له پیله د خپلې ژغورنې په سوچ کې شول، چې د صفویانو له ستمکار او بې کفایته دولت څخه وژغورل شي. دوی پاڅون وکړ چې خپله خپلواکي یې په جگړو او قربانۍ سره ترلاسه کړه.

د دې درېیو سیمو د خلکو پاڅون نه یوازې نورو ته یوه بېلگه شوه، بلکې د ایران او افغانستان تر نورو پاڅونونو یې ډېر توپیر درلود، په دې چې په دې پاڅون کې هدف نغښتی و. د دوی موخه د پرديو له واکمنۍ څخه د خلکو ژغورنه وه. اخر دوی بريالي هم شول.

څرنگه چې زیات هدف لرونکي پاڅونونه د مالیاتو د کموالي یا هم د والیانو او نورو واکمنانو د بدلولو لپاره وي، چې اکثره یې د واکمنې ډلې له خوا خپل شوي دي، لکه د اتلمسې پېړۍ په پنځمه لسیزه کې د نادر افشار د دولت پر ضد د بلخ، اندخوی، بادغیس، غور، بدخشان او سیستان، یا هم د کابل رود په سرچینو کې د پښتنو پاڅونونه، چې ټول د نادر افشار د ظالمو ځواکونو له خوا په وینو رنگ شول.

سرچينې:

1. حبيبي: تاريخ مختصر افغانستان، ۱۹۵_۱۹۹مخونه/ غبار: افغانستان در مسير تاريخ، تر ۲۸۲مخ وروسته.
2. غبار: افغانستان در مسير تاريخ، ۱۳۴۶چاپ، کابل، ۲۰۴_۳۰۶ مخونه.
3. حبيبي: تاريخ مختصر افغانستان، پېښور چاپ، ۲۰۸مخ.
4. حبيبي: /// ۲۰۹مخ.
5. شفا: توضيح المسائل، پنځم چاپ، ۳۴مخ، ډاکټر شفا زياتوي: ډ په دې پانگونې سره (پلورنځي) خپل کار پراخ کړ، چې د ايران په هر ښار، هره سيمه او هر کلي کې جوړ شو. د مرکزي پلورنځي اداره په لويو فقهيانو، مجتهدينو، بېلابېلو مشرانو، شيخ الاسلامو، حديث پوهانو او نورو جوړه وه.
- په دې څانگه کې بېلابېلې درجې رامنځته شوې، لکه: مدرسان، متوليان، ملايان، پېشنمازان، روضه لوستونکي، زيارتنامه لوستونکي، قاريان، واعظين، د حرم خدام، دعا لیکونکي، رمالان اونور... د کار پراختيا د کار ډول بدل نه کړ، يوازې بازار لږ څه رنگ پيدا کړ. زړې ریا دوام وموند، درواغ هم پرځای پاته شول. د ښکلو او بدرنکو جامو په ډلبندۍ کې بدلون رانغی، دا ځل د کار سمبالوونکو د دکاندارۍ له حد څخه پښه واړوله او د واکمنۍ دستگاه يوه برخه شوه.
- ذاکر سیدالشهدا د (بيضة دارالسلام) مقام ته ورسېد، روضه لوستونکي او دعالوستونکي په ماډالانامي او حجة الاسلامي او (د علي شيعه جنډه رپوونکي) مقام ته لوړتيا ومونده.
- څرنگه چې صفوي پاچا (د علي د در سپی) و. د علي پر حق نایب هم د سپي مقام ته ورسېد او اعلان يې وکړ، چې يوازې يې د اسلام د پرمختگ لپاره په لنډ وخت کې حکومت شيعه پاچا ته ورسپارلی دی. اوس نو په ټول ايران کې يوه سودا پراخه شوه، د دين دکانداران له صفوي شاهانو سره کښېناستل او د شرعي چارو په باب يې خبرې پيل کړې، په زرگونو مهدورالدم، مرتد، زندیق، محارب، ملحد، منافق، مفسد فی الارض، ياغي او طاغي يې شاهي ميرغضبانو ته په لاس ورکړل. په لسگونو زره زناکاران، غله، رباب رغوونکي او نور بدکاره يې چې د اسلام د حج له احکامو يې سرغړونه کوله، د رجم، حد او تعزير ټپکه دارانو ته وسپارل ډ. (۳۴_۳۵مخونه)
6. ډاکټر شجاع الدين شفا: توضيح المسائل، پنځم چاپ، ۶۰_۶۱ مخونه.
7. ډاکټر شفا: پس از هزار و چهارصد سال، د ۲۰۰۳م کال چاپ، ۷۲۶مخ.
8. ډاکټر شفا: تولدي ديگر، پنځم چاپ، ۴۳۲مخ.

- // 9. پس از هزار و چهارصد سال، ۲۰۰۳ م کال، ۷۲۷ مخ.
- // 10. تولدي ديگر، ۱۹۹۹ م کال چاپ، ۴۳۲ مخ.
11. عبدالباري جهاني: هرات، پښتانه او ستره لوبه، ۱۱۵ مخ، ۱۹۹۹ م کال - پېښور چاپ .
12. سعیدي سیرجاني: ای کوته نشینان، د سوئد چاپ، ۱۹۹۲ م کال، ۱۸۷ مخ، د تاریخ انقلاب اسلام په حواله، د تهران ملي کتابتون خطي نسخه، ۵۹۹ او ۱۸۵ مخونه.
13. ای کوته نشینان: ۱۸۷-۱۸۸ مخونه، ډاکټر شفا: پس از هزار و چهارصد سال، دویم ټوک، ۷۲۴ مخ.
14. ډاکټر شفا: تولدي ديگر، ۳۸۲ مخ.
15. احسن التواريخ: ۸۵-۱۲۲ مخونه، پس از هزار و چهارصد سال: ۷۲۴ مخ.
16. ملك الشعرا بهار: سبك پېژندنه، درېیم ټوک، ۲۵۵ مخ، شفا: ۷۲۲ مخ.
17. ډاکټر شفا: تولدي ديگر، ۴۸۲ مخ .
- // 18. پس از هزار و چهار صد سال، دویم ټوک، ۷۲۲ مخ.
- // 19. ۷۱۶ مخ .
20. حبيب السیر: څلورم ټوک، ۴۷۸ مخ، احسن التواريخ: ۷۷ مخ، شفا: دویم ټوک، ۷۲۳ مخ.
21. ډاکټر شفا: هماغه اثر، ۷۲۶ مخ .
22. ډاکټر شفا: دویم ټوک، ۷۳۵ مخ.
23. سعیدي سیرجاني: ای کوته نشینان، ۱۸۵ مخ .
24. تاریخ سیاح مسیحي: کروسینسکي، د فقیر محمد خیرخواه په سمون او لمنلیک، ۱۳۶۳ کال چاپ، کابل، پنځم مخ .
25. ډاکټر شفا: پس از هزار و چهارصد سال، ۷۰۹ مخ .
26. توضیح المسایل: پنځم چاپ، ۳۶-۳۷ مخونه .
27. ډاکټر شفا: هماغه اثر، ۷۷۳-۷۷۴ مخونه.
- // 28. هماغه اثر، ۷۷۲ مخ .

- // 29. تولدي ديگر، ۴۲۰ مخ، پس از هزار و چهارصد سال: ۷۷۰ مخ .
30. علي ميرفطروس: نظرونه او خبرې- اترې، ۱۹۹۳م کا لچاپ، ۴۸ مخ.
31. لکهارت: انقراض سلسله صفويه، د عماد ژباړه، ۱۴۶ مخ .
32. ډاکټر شفا: هماغه اثر، ۷۶۸ مخ.
- // 33. هماغه اثر، ۷۳۲ مخ .
34. غبار: افغانستان در مسير تاريخ، ۲۷۳-۲۸۲ مخونه .
- // 35. هماغه اثر، ۲۸۹ مخ.
36. عنايت الله شاپوريان: ۲۵ سده ماليات، ۱۰۰-۱۰۲ مخونه .
37. لکهارت: انقراض سلسله صفويه، د مصطفى قلي عماد ژباړه، ۱۳۶۴ ال کال چاپ، ۸۴-۱۴۶ مخونه.
38. غبار: ۲۸۹-۲۹۰ مخونه (د حديقه الاقاليم مرتضى حسن بلگرامي په حواله، د هند د نولکشور چاپ، ۳۴۶ مخ، دا مطلب په تفصيل سره په گنج دانش ❖ د ايراني ښارونو تاريخي جغرافيه ❖ کې د محمد تقى حکيم په قلم، ۱۳۶۶ ال کال، ۴۶۷-۴۷۵ مخونو کې لوستلای شئ).

دويم څپرکی

د ميرويس نيکه په مشرۍ د کندهار پاڅون (۱۱۲۱هـ قـ ۱۷۰۹م)

د کندهار پر نيولو لاندې:

کندهار د افغانستان په جنوب لوېديځ کې له هغو شنو سيمو څخه ده، چې انگرېز ختيځپوه لسترنج يې په باب ليکي: **❖** په منځنيو پېړيو کې يې مرکز (پنجوايي) وه، چې د ارغنداب او ترنگ رودونو ترمنځ پرته ده. د منځنيو پېړيو په اسلامي سرچينو کې کندهار الرخج (مغرب: يوناني اراکوزيا، پهلوي: الرخوت او پارسي: الرخد) نومول شوی، چې وروسته په کندهار نومول شوی دی). ۱۱)

بابر په ۱۵۲۰م کال پر هند تر لښکر کېښی وړاندې کندهار د ارغوني د وروڼو له منگولو وژغوره. ۲

او خپل زوی کامران ميرزا يې د حکومت د مشر په توگه وټاکه، خو ډېر وخت لا تېر نه و، چې په ۱۵۲۰م کال سام ميرزا صفوي د کندهار د نيولو لپاره لښکر تيار کړ او دا ښار يې کلابند کړ.

خو کامران ميرزا د سام ميرزا په وړاندې مقاومت وکړ، چې د سام ميرزا کلابندي يې ماته کړه او سام ميرزا شاتگ ته اړ شو، چې سيستان ته لاړ او له هغه ځايه هرات ته واوښت). ۳)

همايون د هغه زوی يې او د بابر ځايناستي په ۱۵۴۴م کال د صفوي دولت د مرستې په بدل کې ايران دولت ته پرېښود، چې له افغان سوريانو څخه د ډيلي سلطنت ازاد کړي، ځکه همایون په ۱۵۴۰م کال د شېرشاه سوري له خوا په هند کې ماتې وخوړله او د ډيلي سلطنت افغان سوريانو ته پاتې شو.

همايون د صفوي دولت د مرستې راجلبولو لپاره ايران ته مخه کړه اود هغه مرسته يې ترلاسه کړه، کندهار يې بيا ايراني دولت ته په واک کې ورکړ). ۴)

صفوي پوځ د شهزاده مراد په مشرۍ کندهار ونيو، خو شهزاده تر يوه کال وروسته په کندهار کې ومړ او کندهار بيرم خان ته وسپارل شو، چې ايراني پوځ ته رخصت ورکړل شو (۱۵۴۵) خو د نيولو او تصرف هيله هېڅکله هم د صفوي دولت له زړه څخه ونه وتله، له دې کبله يې يو ځل د هغه د نيولو لپاره لښکر تيار کړ.

لومړي شاه طهماسب په ۱۵۵۶م_ ۹۴۶ق کندهار د هند له بابريانو څخه ونيو، خو د هند اکبر پاچا هغه بېرته له ايران څخه ونيو. لومړي شاه عباس په ۱۶۲۲م_ ۱۰۳۲ق دغه ولايت د هند له امپراتور جهانگير څخه ونيو، خو جهانگير ۱۶ کاله وروسته (۱۶۳۸م کال) بيا دا ځای ونيو، په ۱۶۴۸م_ ۱۰۵۸ق کال کې دويم شاه عباس له پنځوسو زرو سرتېرو سره يوځای دا ولايت ونيو، چې بست او زمينداور هم په کې راته.

شاه صفوي لس زره کسيز پوځ د مهرباب خان تر مشرۍ لاندې کندهار ته پرېښود، په خپله د فراه له لارې هرات بيا مشهد او بيا اصفهان ته ستون شو، تر ۶۰ کلونو پورې (۱۷۰۹م- ۱۱۲۱ق) د ايراني صفويانو په لاس کې پاتې شو، چې د هند نورو شاهانو لاسرسي نه ورباندې لرله). ۵۰)

د دې پېښو په بهير کې اورنگزېب چې د افغانستان د دفاع مسوول او په ملتان کې مېشت و، پر وخت ونه شو کړاى د کندهار دفاع وکړي، يو کال وروسته له اوبيا زره کسيز پوځ سره يوځای د کابل- غزني له لارې کندهار ته ورسېد، چې شاه جهان هم کابل ته راغى .

دغو بهرنيو اله گولو د خلکو کړنې ته دومره زيان واړاوه، چې نه يې شول کولای ان د پوځ لپاره هم خواره برابر کړي. نو پر هندي پوځ ډېره قحطي راغله، له کابله تر کندهاره يو من غله او بوس په دوو روپيو هم نه پيدا کېده، هغه وخت دوې روپۍ ډېرې وې .

مهرباب خان په ټينگه د ښار دفاع کوله، نو ځکه د ښار محاصره څلور مياشتې وغزېده، ژمى رانژدې کېده، چې په دښتو کې به واښه نه پيدا کېدل، شاه جهان چې دې حالت ته وکتل، له کابله هند ته لاړ او پر اورنگزېب يې هم امر وکړ چې ملتان ته لاړ شي .

په ۱۶۵۰م کال يو ځل بيا د هند امپراتور شاه جهان يو شپېته زره کسيز پوځ له ۴۰ توپونو او ۱۰ جنگي فيلانو سره د خپل زوى اورنگزېب تر مشرۍ لاندې له ملتان او سند څخه کندهار ته ولېږه، چې په خپله کابل ته راغى. دوې مياشتې او اته ورځې دا جگړه روانه وه. خو کندهار يې ونه شو نيولای، ژمى و چې شاه جهان له کابل او اورنگزېب له کندهاره هند ته ستانه شول. په ۱۶۵۱م کال د اورنگزېب پر ځای د هغه سيال شهزاده داراشکوه د کندهار په نيولو وگمارل شو. هغه د ۷۰ سرتېرو، ۷۰ زره سپاره او پليو کسانو، ۱۰ زره توپکوالو، ۶ زره بېل لرونکو، ۵۰۰ سقاو، ۳ زره اوبښانو، ۶۰۰ فيلانو، ۴ زره بانونو (هوايي اورنيو غشيو) ۵۰۰۰ منه باروتو، ۵۰۰ منه سريو، ۵۴ کوچنيو توپونو او ۳۰ زره توپونو سره کندهار کلابند کړ .

کندهاريانو نوماند صفوي افسر مهرباب په زړپورتيا سره دفاع کوله، دې حملې او دفاع پنځه مياشتې وخت ونيو، خو برى د شاه جهان په برخه نه شو، ځکه هغه له وړاندې د کندهار د کلابندۍ لپاره اته سوه زره روپۍ لگولې وې، چې اخر د هند دولت د کندهار له نيولو نهيلی شو. د داراشکوه پوځ هند ته ستون شو، تر هغه وروسته له کوم تړون پرته د ايران په صفوي دولت کې ورگډ شو، په دې توگه د هېواد وېش نور هم شونى شو). ۶۰)

د گاونډيانو تفرقه اچوونکي سياست:

کله چې د ايران او هند دولتونه په سياسي پروگرام کې د کندهار د نيولو پلان هم ځای شو، ايراني صفويان او مغولي امپراتور د کندهار د نيولو لپاره په خپلو کې سره کښېوتل، شاه جهان او عالمگير څو ځله پر کندهار لښکرې ورخوښې کړې، هر يوه هڅه کوله چې د کندهار ځايي مشران د خپل دولت ملاتړي کړي .

پوهاند حبيبي ليکي چې له ډيلي دربار څخه د خضرخان ابدالي زوی شېرخان سدوزي ته د شهزاده لقب ورکړل شوی و. حال دا چې صفوي دربار هم دی په (ميرزا- شهزاده) سره پېژاند .

شېرخان په ۱۱۰۵هـ _ ۱۶۹۳م کال د کندهار له صفوي واکمن (محمد زمان خان) سره ونښت، چې صفوي پوځ ته يې په کوږک دره کې ماتې ورکړه. دغه راز يې خپل کورنی سيال د مغدود (مودود) زوی حسين خان هم مغلوب او ملتان ته په کډوالۍ اړ ايست. په ملتان کې د هند د مغول امپراتور عالمگير له خوا ورته بل ځايनाستی ورغی. حسين خان په ۱۰۶۹هـ _ ۱۶۵۹م کال د هند په رنگپور کې له نړۍ سترگې پټې کړې، چې اولاده يې شجاع خان د احمدشاه بابا او شريف خان د تېمورشاه په پېر کې دغه راز مظفرخان رکن الدوله د ډېر وخت لپاره د ملتان د ناظمانو په توگه وټاکل شول. تر شېرخان وروسته د هغه زوی سرمست خان وروسته بيا د هغه زوی دولت خان (د احمدشاه بابا نيکه) د کندهار د پولو د ساتونکو په توگه پېژندل کېدل .

دولت خان ابدالي چې دا مهال لږ څه څواکمن شوی و، د هر دولت د پام وړ وگرځېد، دواړو دولتونو د کندهار ساتنې لپاره د دولت خان مرستې ته اړتيا لرله .

دويم صفوي شاه عباس په خپل يوه ليک کې (د ۱۰۵۹ق _ ۱۶۴۹م په پيل کې) دولت خان ته ليکلي وو، هغه يې د کندهار د کلا کوټوال او ايالت پناه نومولی و. ژمنه يې ورسره کړې وه چې د ايران او هند تر ټولو ستر ولايتونه به ورسپاري. ۷۰)

په دې توگه به يې افغان قومي مشران په ډاليو او سوغاتونو راخپلول، يا به يې د مقام او واک له مخې ورکولې. لکه څنگه چې سلطان محمد خالص (د تاريخ سلطاني خاوند) د هند د امپراتور اورنگزېب منشور د سلطان ملخي توخي په کورنۍ کې مطالعه کړې او دا هغه کورنۍ وه چې له کلات څخه تر غزني پورې د سيمې خانان او د ارغسان ابدالي خانان هم د ايران دولت له خوا ونازول شول، د تاريخ سلطاني د څرگندونو له مخې، حسين خان ابدالي د (ده) شيخ- ارغسان) په مورچه کې ځينې ابداليان د ايران صفوي دولت پلويان وو، له همدې کبله صفوي دولت ورته يو اس له ټولو سامانونو سره ډالۍ کړ او (شهزاده) يې ونوماوه. ۸۰)

څرنگه چې د هغه او د ایران دولتونو د کندهار د نیولو لپاره د افغاني قبایلو مرستې ته اړتیا لرله، له شک پرته چې خپلو موخو ته د رسېدو لپاره یې د افغاني قبایلو مشرانو ته رشوت، ډالۍ او سوغاتونه ورکول. ځانونو ته یې رانژدې کول، بیا به یې لښکرې ایستلې .

کله چې به یو هېواد بریالی کېده، نو دغه قبایلي مشران به یې ډېر نازول، افغان ولس به یې په همدې افغاني قبایلي مشرانو ټکول، ان چې له خپلې خاورې به یې شړل. دې کار د افغان قومونو ترمنځ قومي دښمني راپیدا کړه .

له بده مرغه د افغاني قبایلو مشرانو چې ایران هر وخت نازولي، هر وخت یې تېشه پر خپله ریښه وهلې او خپل کلی-چم یې سوځلی دی .

کله چې دولت خان سدوزي وکړای شول تر غزني او سلیمان غرونو پورې خپله واکمني پراخه کړي، یو پلو د کندهار له صفوي واکمن سره په مخالفت بوخت شو او د خپلواکۍ اعلان یې وکړ، بل پلو حیات سلطان د خپل تره زوی دومره تر فشار لاندې ونيو، چې اړ یې کړ له ټولو میراثي او پاتې شوي جايداد څخه سترگې پټې کړي او له خپل ورور لښکرخان (شېر زره ابدالي کورنۍ سره یوځای) ملتان ته ستون شو. ۹۰)

له شک پرته که د حیات سلطان، د هغه د پلویانو او دولت خان سدوزي ترمنځ یې د گډ ژوند فضا لږه خړه پرته نه وای، نو حیات سلطان او د تره زوی ته به یې ډېر امتیاز په پام کې نیول کېده، چې کورنی یووالی به یې هم ساتل کېده. رښتیا هم چې د دولت خان سدوزي قدرت زیات و. غدار گرگین نه شواى کولای چې هغه ژر له منځه یوسي، چې تر هغه وروسته ټول قومونه د هغه له پلرني ټاټوبي څخه وشړي .

دولت خان سدوزي به ښايي د خپلو کورنیو سیالانو اجباري شړل ځان ته یو بری گانه، پر خپل واک او بري خوښ و، چې د صفوي بېگلر بېگي یې یوازې د کندهار په کلا پورې راییساره کړې وه. کله چې صفوي دربار د دولت خان په وړاندې د دوی د واکمن محمد زمانخان د واک له کمزوري کېدو خبر شول، نو زمان خان یې له کندهاره لیرې او پرځای یې یو بل سختگیر او ظالم واکمن عبدالله خان کرجي د کندهار د والي په توگه وټاکه. هغه مهال چې عبدالله خان کندهار ته ننوت (۱۶۹۸م- ۱۱۱۰ق) نو د یرغل لاسونه یې وغزول، چې خلک ډېر په تنگ شول. خلکو ترې صفوي دربار ته شکایت وکړ، په دربار کې د عبدالله خان پلویانو شکایت کوونکي شکمن کسان وگڼل او د علاج لار یې بنده کړه. دا گيله من خلک د اورنگزېب دویم زوی شاه عالم ته ورغلل، نوموړی هغه مهال د کابل واکمن و. خو د اورنگزېب زوی هم د خلکو غوښتنه ونه منله، اخر په ۱۷۰۳م کال پر کندهار د بلوڅانو یرغل ته زمینه برابره شوه. خو تر دې یرغل وړاندې د خان ابدالي دولت چې ښار صفا یې مرکز و، د صفوي واکمنۍ په وړاندې پاڅون کړی و، چې والي یې په وېره کې اچولی و.

څرنگه چې موضوع شاه سلطان حسین ته ورسېده، نو ده ته هم یو خونړی او ظالم قوماندان گرگین ورپه یاد شو، چې په ۱۶۹۹م کال یې د بلوڅانو پاڅون او پر کرمان یرغل شنډ کړی و. پر دې بنسټ گرگین ته امر شوی و، چې له وړ

خواک سره یوځای د کندهار پر لوري حرکت وکړي. د ۱۷۰۴م_۱۱۱۶ق کال په مې میاشت کې گرگین له خپلو پوځیانو سره له کرمانه د کندهار پر لوري حرکت وکړ، چې تر اوو اوونیو وروسته کندهار ته راغی (۱۷۰۴ جون).

گرگین- پاڅون شاته وتمباوه او په کندهار کې یې امن واکن کړ. اوس نو گرگین په کندهار کې د خپل پایښت لپاره دوه عمده کارونه په مخکې لرل، یو د ابدالي قبیلې رئیس دولت خان سدوزي کمزوری کول، ځکه چې د بېگلر بېګي په توګه یې قناعت نه کاوه او دویم کار د میرویس خان برمه کول او له منځه وړل و، چې تر ټولو نفوذ لرونکی قومي شخصیت و. د لکه‌هارت په وینا پنځوس زره غلجي کورنۍ پسې ولاړې وې.

گرگین د خپلې لومړۍ موخې د عملي کولو لپاره، میرویس خان ته د دوستۍ لاس وغزاوه او د کندهار کلانترې یې وروسپارله. میرویس خان چې یو دراک او د غور خاوند شخصیت و، دا یې غوره وګڼله چې گرگین ته نژدې وي؟ د گرگین په وړاندې به یې اطاعت او همکاري ښووله. گرگین به هم دی د هغه د شور لرونکي فطرت او ډېر نفوذ له کبله یو خطرناک کس ګاڼه. ۱۰۰)

په هر حال، گرگین چې یو دوکه مار او دوه مخی سړی و، د دولت خان سدوزي تر له منځه وړلو وړاندې یې د میرویس خان په وړاندې خپل هر ډول پټ نیت پټ کړ، هڅه یې دا وه چې د دولت خان دولت او قبيله ړنګه کړي. په دې برخه کې یې بېلابېلې لارې وکارولې. هغو کسانو یې مرسته وکړه چې په ابدالي قبيله کې ځینو کسانو ورسره مرسته کړې وه چې دولت خان ونیسي. له بده مرغه چې دا ناپوه سیالان (عزت خان او اتل خان سدوزي) نه پوهېدل چې د دولت خان تر له منځه تلو وروسته د گرگین په لاس د دوی د له منځه تلو وار هم رارسېږي، دوی د یوې تورې شپې په نیمایي کې گرگین د هغه له خونړي پوځ سره یوځای په ښارصفا کې د دولت خان کلا ته (د کندهار په ۳۰ میلی کې) راوست.

د گرگین پوځیانو کلا محاصره کړه، دروازه یې ورماته او دننه شول. دولت خان چې یو زړور انسان و، د تېښتې پر ځای د گرگین مخې ته ورغی. گرگین هغه له ځنډ پرته وواژه. بیا یې د هغه زوی نظر محمد خان هم له منځه یووړ. کله چې کلا لوټل کېده دوو نورو زامنو یې رستم خان او محمد زمان له تیارې څخه په استفادې سره وتښتېدل او په ارغسان کې یې خپلو قومیانو ته ځانونه ورسول.

د ارغسان ابداليان چې له دې پېښې خبر شول، وسلوال شول او له گرگین څخه د غچ اخیستلو په نیت راووتل. گرگین ووېرېد او روغه یې وکړه، د دولت خان یو زوی رستم یې د قبیلې د رئیس په توګه په رسمیت وپېژاند او د دې لپاره چې له ابدالي قبیلې کوم خطر ورته متوجه نه وي، د رستم خان ورور محمد زمان یې د یرغل په توګه له ځان سره دربار ته یووړ او کرمان ته یې ولېږه، چې د یرغل په توګه تر څارنې لاندې وي.

څلور کاله وروسته گرگین په یوه چل رستم خان ځان ته وغوښت، لومړی یې زندان ته وسپاره، بیا یې وواژه. په عین حال کې د ابداليانو پاتې خلك یې تر فشار لاندې ونيول، ویې لوټل او خپل پوځ ته یې وسپارل. بیا یې د کندهار په

جنوب کې د شورابك يا بكوا وچو او بې اوبو دښتو او ځينې يې هرات او ځينې يې کرمان ته تبعید کړل (۱۱۱۹ق)۔
(۱۷۰۷م) ۱۱۰

گرگین د ابدالیانو حاصل ورکونکې ځمکې د غلجیانو پر مشرانو ووېشلې او په دې توگه يې د افغاني قبایلو ترمنځ د نفاق او دښمنۍ اور بل کړ .

د لکههات په وینا، ابدالیان چې د اتلسمې پېړۍ په پیل کې (د صفوي دولت پر ضد د ابدالیانو د پاڅون پر مهال، په هرات او فراه کې اوسېدل، شمېر يې تر ۶۰ زرو کورنیو رسېده).

لکههات یادونه کوي: غلجیانو د لومړي ځل لپاره د لومړي شاه عباس د پاچايۍ پر مهال (د اوولسمې پېړۍ په نيمايي کې) اهميت پيدا کړ. وروسته تر دې چې ابدالیان د غلجیانو د فشار له کبله (او د صفوي دولت د تفرقه اچونې له کبله) له کندهاره هرات ته شاته شول. دویمې قبیلې (غلجیانو) په کندهار او زمینداور کې ډېر زور پيدا کړ، ځکه چې غلجیانو پر سني مذهب ایمان درلود، نو پر کندهار يې د ایرانیانو واکمنۍ ته په پردۍ سترگه کتل، چې وجه يې د لومړي شاه عباس چلند و. ۱۲۰)

د (تفرقه واچوه او خلکو ته تمه ورکړه) سیاست یوځل بیا په کندهار کې راژوندی شو، چې نادر افشار کندهار تر یوولس میاشتني محاصرې وروسته په ۱۷۳۸م کال ونيو. څرنگه چې د هرات او فراه ابدالیانو په ایران او شا و خوا سیمو کې د نادر افشار په گټه تورې وهلې وې، نادر افشار هم د ابدالیانو او نورو افغاني مشرانو د خپلولو په موخه چې د کندهار په نیولو کې يې مرسته کړې وه، مازندران، خراسان، بخارا، بلخ او نورو سیمو ته د هوتکي سلطنتي کورنۍ او نوموتو اشخاصو تر شړلو وروسته يې امر وکړ چې د نیشاپور، ایران او هرات ټول ابدالیان دې کندهار ته ستانه شي او د غلجیو خانانو ځمکې دې راخپلې کړې (دا ځمکې وړاندې د صفوي دولت له خوا د دې قبیلې خانانو ته ورکړل شوې وې). ۱۳۰)

طبعاً د نادر افشار دا اقدام ابدالي قبیلې ته یوه پېرزوینه او له ده څخه ملاتړ و، چې د کندهار نیول يې اسان کړل، کنه نادر د یوې افغاني قبیلې پروا هم نه درلوده. یوازېنۍ شی چې ورته ارزښتمن و، هغه پر سیمو د ده واکمني او پر هندوستان د لښکرکښۍ لپاره د ځواکونو برابرول وو .

د پاڅون لپاره زمینه :

د صفوي دولت له خوا د کندهار تر دايمي تصرف وروسته، د اوقافو، مدد معاش او نورو سیمو له خلکو څخه د صفوي مشرانو له لوري له خلکو اضافي مالیات اخیستل کېدل، یا به هم له ځینو کسانو ځمکې اخیستل کېدې او

نورو کسانو ته ورکول کېدې، دغه راز په صفوي دربار کې د شيعه روحانيت پراخېدونکې نفوذ زياتېده، چې سني مسلمانان يې خورول. د همدې ستونزو له کبله د صفوي دولت اداري او مالي دستگاه کمزورې او ړنگه شوه.

د شاه سلیمان صفوي د واکمنۍ په پای کې انفلاسیون دومره غالب شو چې د سکې ارزښت زياتېدو لپاره له خلکو د سړکال ماليات هم په زوره اخيستل کېدل، خو په بل کال کې به يې دا ماليات نه مجرا کول. دې سياسي او اقتصادي پاشلتيا د ايراني کروندگرو د هېوادپالنې حس کمزوری کاوه. د ايران په نسبت به يې د قسطنطنيې مېړانه زياتوله، دغه راز يې د ډيلي زپورتيا او د بابر احساسات پارول، چې د شېباني ازبکانو بريدونه يې هم زياتول، د صفوي دولت په وړاندې چې د هېوادپالنې او خپلواکۍ حس راوپاراوه... د شاه صفي (۱۶۳۹-۱۶۴۲) په لنډه واکمنۍ کې نه يوازې کندهار د ازبکانو په لاس له صفوي دولت څخه وايستل شو، بلکې همدان او بغداد هم د عثماني ترکانو له خوا د صفويانو له لاسه ووتل. د شاه سلطان حسين صفوي په راتگ سره د صفوي دولت سيستم سره گډوډ شو، چې د بيارغونې هيله يې نه کېده). ۱۱۴)

د پولېنډي کشيش کروسينسکي په وينا: **❖** شاه سلطان حسين به خپل ډېر وخت په شاهي حرمسرای کې تېراوه، کله چې به رابهر شو، يوازې به يې خلك خورول). **❖** ۱۱۵)

د غبار په وينا: **❖** د شاه سلطان حسين په واکمنۍ کې د دولت مرکزيت کمزوری شو، د دربار وزيران، سرتېري، روحانيون، خواجه سرايان او فال کتونکي په خپلو کې په شخړو بوخت وو. په اړوندو ولايتونو کې واکمنو فيوډالانو د خپلواکو او نيمه خپلواکو واکمنانو بڼه غوره کړه، چې مرکزي دولت ته به يې ماليات نه ورکول.

څرنگه چې به دولتي خزانه کسر درلود، له دې کبله به يې مامورينو ته د معاش پر ځای ځمکې ورکولې.

دا ځمکې ميراثي نه، بلکې لنډمهاله وې، نو د ځمکې خاوند به يې اړ ايسته چې لاسته راتلونکې گټې ته په پام سره ماليات ورکړي. له مالياتو معاف شوې لويې ځمکې بيا د روحانيونو او مذهبي هديرو په واک کې وې، خلك د معاشونو د نشتوالي، د واکمنو او فيوډالانو د ستم له کبله ډېر خورېدل.

همدې کار د مرکزي دولت سقوط ته لار اواره کړه. د ايران ملت دې فاسدې ادارې له کبله ډېر گيله من و، چې تر مرکز ډېرو ليريو ځايونو کې يې د دولت پرضد پاڅون کولای شوای). ۱۱۶)

د شاه سلطان حسين د واکمنۍ په پنځلسمو کلونو کې، د صفوي کمزوري دولت په وړاندې لږ تر لږه لس پاڅونونه وشول، چې مسووليت يې تر هر چا وړاندې د شيعه روحانيونو پر غاړه و، چې د دود له مخې يې يوازې د حل پر لنډمهالو لارو غور کاوه. د شاه سلطان حسين د مرکزي دولت په وړاندې د کندهار د افغانانو پاڅونونه يوازې د دې دورې پاڅونونه نه وو، بلکې د هېواد په گوټ-گوټ کې د گڼو پاڅونونو د لړۍ يوه کړۍ وه، چې زياتې اقتصادي،

ټولنيزې او سياسي انگېزې يې درلودې. په دې پېر کې د شيعه روحانيت سختگيرۍ زياتې وې، پر نورو مذهبي لږکيو فشار و، چې همدې کار په لومړۍ درجه ټولو پاڅونونو ته مذهبي رنگ ورکاوه. (۱۷۰)

په ۱۶۹۹م کال د کرمان بلوڅ قبایل تر يرغل لاندې ونيول شول، دوه کاله وروسته يانې په ۱۷۰۱م کال په کندهار کې هم پاڅون وشو.

ارواښاد فرهنگ د دې پاڅون يو لوی لامل د کندهار د يوه فيوډال دولت خان سدوزي بغاوت گڼي او زياتوي: **❖** د صفوي لړۍ وروستی پاچا شاه حسين چې په ۱۶۹۴م کال د اصفهان پر تخت جلوس وکړ، د کمزوري نفس خاوند، خرافاتي او بې ارادې انسان و. د دربار خلکو يې له يو بل سره سيالۍ کولې، د دوی د دسيسو له کبله په مرکز او ولايتونو کې د دولت اداره کمزورې شوه. د ابدالي قبيلې مشر دولت خان سدوزي د سدوخان د کينې له کبله (دی د دې قبيلې يو مشر و) د خپل نفوذ په مرسته په کندهار کې د صفوي والي له اطاعت څخه سرغړاوی وکړ، چې په سيمه کې يې اوضاع خړه پړه کړه. د اصفهان دربار تصميم ونيو، چې د دولت خان د خپلو لپاره په کندهار کې يو سختگيره او انضباط لرونکی واکمن وټاکي. يو نوی مسلمان شوی گرجي (کنورگي) او (ختنک) چې په تاوتریخوالي، اخلاقي نیمگړتيا او ظلم مشهور و وټاکه.

کنورگي چې په افغانانو کې يې د گورگين په نوم شهرت وموند، په ۱۷۰۴م کال د شاهنواز خان په لقب او بېگلر بېگي (اعلی حاکم) په توگه له يوه پوځ سره چې په کې گرجيان او قزلباشان وو، کندهار ته راغی او هڅه يې وکړه چې په سيمه کې د خانانو او اميرانو نفوذ ختم او په کندهار کې مستقيم اداره ټينگه کړي. څرنگه چې يو دسيسه گر انسان و، نو لومړی يې له ابدالي مشرانو (د دولت له سيالانو سره) دوستي ټينگه کړه، دغه راز يې د غلجيو يو مشر اميرخان هوتک (ميرويس خان) ډېر ونازاوه. (۱۸۰)

لکه څنگه چې اشاره وشوه. د گرگين سرتېري په ټوليز ډول له گرجيانو جوړ و، چې د فاتح پوځ په توگه يې پر کندهاريانو هر ډول ظلم او تېری کاوه. د (پښتنو تاريخ) کتاب په حواله، له لاسه يې نه سپين ږيرو، نه هم ځوانانو، نه نارينه وو او نه ښځو ښه ورځ لرله. (۱۹۰)

له دې کبله د هرې ورځې په تېرېدو سره به د صفوي واکمنۍ په وړاندې د ناراضو خلکو شمېر زياتېده، په دوی کې يو ډېر هوښيار او دراک انسان ميرويس خان هم و، چې د خپل ځانگړي ځراکت او هوښيارۍ له مخې يې د يوه ټوليز پاڅون لپاره زمينه برابروله.

د کندهار د پاڅون لپاره د میرویس خان هوښیاري:

میرویس خان د ښالمخان زوی (د هوتکي- غلجیو یو خان) له نژدې څخه پر خپلو هېوادوالو د بهرنیو حکومتونو د ظلم او تبعیض شاهد و. هم یې په تجارتي برخه کې لیدل چې د کندهار ډېر عایدات او نور مالونه څنگه د پرديو جېبونو ته لوېږي، دغه راز یې لیدل چې باید عام خلک ۳۰ زره بهرني سرتېري په خپل مزد او لاس گټلې متاع سره تغذیه کړي. دغه راز د ایران واکمنو د تکبر او تبعیض دروند بار به پر خپلو اوږو ولېږدوي، نو هڅه یې وکړه چې د قوم پاشلي ځواکونه سره یو او بهرنۍ واکمني ختمه کړي. نو د دې ډول هڅې لپاره عمومي شهرت، باور او نفوذ په کار و. د قبایلو خانانو دی له وړاندې پېژانده او خپل ملگری یې گانه .

د ښار خلکو هم د هغه شریفانه او خیرغوښتونکې هڅې د سر په سترگو لیدلې وې او ورباندې باوري وو. هغه څه چې پاته وو د عمل ازادي وه او دا د یوه نظامي حکومت د څارنې په وړاندې شوني نه وو. نو میرویس له دښمن سره د دوستۍ لار غوره کړه، په خبرو، مشورې او خدمت سره یې له گورگین سره مرسته وکړه چې له سرکښو قبایلو مالیات راټول او اداري او نظامي چارې دې پر ځان متکي کړي، تر دې چې گورگین دی د کندهار د کلانتر په توگه وټاکه، ځکه چې پر لیاقت او کفایت یې باوري و او هغه مهال دې رتبې د بلدیې (ښاروالۍ) ریاست او ښاري انتظام چارې په خپله لمن کې رانغاړلې .

میرویس خان په کندهار کې د خلکو باور راخپل کړ، د خلکو او حکومت ترمنځ یو ډول پول شو، په همدې وخت کې یې له قبایلي خانانو سره صمیمي اړیکې او غمشریکي ساتله، بله دا چې دی د ابدالیانو زوم و، له دې کبله هغوی ورڅخه کرکه نه درلوده .

خلک د حکومت د ظلم او تېري له کبله پوزې ته رسېدلي وو، چې د چارې لټه یې کوله او میروس ته راغلل. میرویس خان شاه حسین صفوي ته یو لیک ولیکه، چې په هغه کې یې د گورگین ظلمونه یاد کړي وو، پر لیک میرویس خان او د ښار نورو مخورو کسانو لاسلیکونه وکړل، چې وروسته د قوم د امانتکاره کسانو له خوا د اصفهان دربار ته ولېږل شو .

تمه کېده چې د خلکو له گربوانه به د گورگین او پوځیانو لاسونه لنډ شي، خو د صفویانو فاسدې ادارې دغو شکایتونو ته د غوږ نیولو وخت نه درلود، گورگین د خپل ورور له اقدام څخه چې په صفوي دربار کې یې د دېوان بېگي دنده لرله، خبر شو، میرویس خان یې له کلانترۍ څخه لیرې کړ، د څو شکایت لرونکو لاسلیکونه یې واخیستل او د ایران دربار ته یې یو پټ لیک ولېږه او دی یې د ایران دولت دښمن معرفي کړ (۱۷۰۷م کال) د یوه روایت له مخې صفوي دولت هم میرویس خان او د هغه ملگري دربار ته نژدې په بند کې واچول. (۲۰)

میرویس خان په هماغه کال (۱۷۰۷) د هند شهزاده د اورنگزېب زوی ته، چې د کابل واکمن و (۲۱) یو بل لیک ولېږه او په کې لیکلي یې وو چې تصمیم لري د پاس د شاه پر ضد پاڅون وکړي. له شهزاده څخه هیله کوم چې د هند

معظم او درانه پاچا ته زما د حال حقيقت څرگند کړي. (۲۲) ميرويس خان په اصفهان کې د خپل بند پر مهال د شاه پر کمزوري نفس او کم عقلۍ وپوهېد، چې د خواجه سرايانو او ملايانو د لاس اله وه، ځينې تدبيرونه يې وکارول چې د گورگين تور له ځانه ليرې کړي.

په دې وخت کې يې د دولتي ادارې ټول ماهيت او ظرفيت په سم ډول مطالعه کړل چې څومره په فساد کې رانښکېله وه. پاچا يو بې کفايت او مامورين نالايق خلک وو. کارکوونکي او سرتېري رشوت خوړونکي او لټان اموخته شوي وو. اداري چارې پاشلې او شاه هم په فال کتلو، دعا لوستلو او له خواجه سرايانو سره پر مجلس بوخت و. د ايران خلک د ملامتوونکو مالياتو او د دولت له کبله ډېر په تنگ شوي وو.

ميرويس خان باوري شو چې له داسې يوې مفسدې ادارې څخه خپلواکي اخيستل اسان کار دی، خو د افغانانو د نظر يووالی لومړنی شرط و، هغه مهال د خلکو واک، د سيمه ييزو خانانو او ملايانو په لاس کې و، دا خانان له يوې خوا له صفوي واکمنانو سره او بل پلو له سيالانو سره پر شخړه بوخت وو. ملايانو هم خلک دېته هڅول چې پر خپل بل مسلمان ورور باندې توره له ټېکي راوباسي. (۲۳)

پولېنډي کشيش کروسينسکي چې اصفهان ته د ميرويس خان او د افغانانو له لورې د اصفهان د کلابندۍ پر وخت (۱۷۲۲م) په هغه ښار کې حاضر و او خپلې ليدنې يې په يوه رساله کې ليکلي دي، د ميرويس د ملي وجاهت په باب يې کښلي دي: **❖** په افغان قبایلو کې ميرويس خان د باور او درنښت وړ کس و، چې افغانانو ورته درناوی درلود. ډېر غرور يې درلود، مدبر او د تجربې خاوند کارپوه او ماهر انسان و، څرنگه چې افغانانو يې اطاعت کاوه، له دې کبله يې د هند له اوسېدونکو سره ځانگړې مينه وه، ډېره شتمني يې درلوده، هرځای يې سفرونه کول له دې کبله يې ډېره شتمني لرله. گورگين چې د ده دا درناوی او پلويان وليدل، ځان ته يې وغوښت، ويې نازاوه او د ځان له لوري يې ډاډمن کړ، په دې پلمه چې گواکې يو مدبر او عاقل انسان دی، نو ځکه غواړي دی د ځينو درنو کارونو لپاره اصفهان ته ولېږي. ژمنې يې ورسره وکړې او د هيلو دروازې يې ورته پرانيستلې. (۲۴)

په (سقوط اصفهان بروايت کروسينسکي) نوي کتاب کې د ميرويس خان په باب لولو: **❖** ميرويس خان چې د کندهار کلانتر و، په کندهاريانو کې د خپلو ښو اخلاقو له مخې په يوه تجربه لرونکي کس بدل شوی و. د گورگين تر پام يو خطرناک سړی ښکاره شو، د ولايت واکمن پرېکړه وکړه چې له کندهار څخه يې ليرې کړي. گورگين خان چې کله شاه ته راپور ورکاوه، نو پر ميرويس خان يې د خپل شک په باب هم وليکل او وړانديز يې وکړ چې اصفهان ته دې وشړل شي... تر شک لاندې ميرويس خان د دې پرځای چې په اصفهان کې تر څارنې لاندې وي، د خپل تدبير له کبله يې وکړای شول نه يوازې دربار ته لار پرانيزي، بلکې د کروسينسکي په وينا د وزيرانو او مشرانو لپاره د رازونو محرم شو او هر وخت به يې په غونډو کې حاضر و. اصفهان ته د ميرويس خان ليرې کول او په دربار کې يې استوگنه د هغه لپاره ځکه گټوره تمامه شوه چې په ذهن کې به يې ډېره غټه سودا پخوله. دا يو ښه چانس و چې له

وخت څخه په استفادې سره د دربار حالت او وضعه ځان ته معلومه کړي، پر همدې مهال يې د دوو ډلو (درباريانو او اميرانو) ترمنځ مخالفتونه او کينې له نژدې وليدې. ❖

د فرانسوي کشيش (دوسرسو) په وينا: ❖ د درباريانو ترمنځ د ډلبنديو له خبرېدو يې تصميم ونيو چې په هغو کې د نفوذ په مرسته له دواړو ډلو څخه استفاده وکړي، خپله لار يې په داسې مهارت سره اواره کړه، چې يوه ډله هم ورباندې شکمنه نه شوه. ❖ ۲۵)

نو ميرويس خان په خپل ځراکت او درايت سره وکړای شول د اعتمادالدوله (لومړي وزير - صدراعظم) او دېوان بېگي (د گورگين د ورور) پام ځان ته راواړوي او شاه حسين پر گورگين شکن کړي. د کروسينسکي په وينا څرنگه چې دروند سپړی و، خپله لوړه- ژوره يې په غور، سوچ او تفکر سره وڅېړله، له همدې کبله صفوي شاه دوی له بند څخه ازاد کړ او اجازه يې ورکړه، چې بېرته کندهار ته ستون شي .

خو ميرويس خان کندهار ته تر راتگ وړاندې د حج لپاره مکې ته لاړ، مکې ته د ميرويس خان سفر د کندهار پاڅون ته د عطف ټکي هم گڼل کېږي، ښايي ميرويس خان به دا سوچ کړی وي، چې د کندهاريانو پاڅون ملي صبغه پيدا کړي، ځکه ديني انگېزې کولای شول چې په ټولو افغان قومونو کې يووالی رامنځته کړي او د ده غوندې يوه مشر اطاعت ته يې راوبولي. ميرويس خان په سفر کې په ديني مسايلو پوه کسانو سره خبرې وکړې. د کروسينسکي په اند، هغوی ته يې وويل: ❖ ډېره موده کېږي، چې عجم پاچايان راباندې واکمن دي او موږ يې رعيت يو، پر موږ ډېر زياتی کوي، واکمن و جاهل، ناپوه او بې ايمان دی. لښکر يې هم ظالم دی، چې پر موږ هر ډول ظلم او تېری کوي. دوی يې ساتندويان نوموي، چې هر وخت نارواوې کوي. جور او جفا کوي، زموږ پت او ناموس ته لاس راغزوي، هېڅ ډول زړه سوی نه راباندې کوي. زموږ اولادونه راڅخه غلا کوي او گرجستان ته يې وړي. هلته يې پلوري، مېرمنې مو هم په زوره راڅخه ودوي، که موږ ديني غيرت ولرو، ايا شرعاً روا نه ده چې پر وړاندې يې توره راوباسو او که هرځای يې وينو ويې وژنو؟ که جگړه وکړو، جهاد به وي، ايا زموږ له خوا وژل شوي کسان د خدای په لار کې شهيدان شوي؟ نو که چېرې بری زموږ وي، که يې ناموسونه وپلورو، پر موږ حلال دي؟ دا فتوا وليکئ چې پر خپله ستونزه وپوهېږو. ❖ ۲۶)

ميرويس خان په دې دليلونو سره د مکې له مذهبي پوهانو څخه د افغانانو لپاره په ليکلي ډول فتوا واخيسته، د شاه عباس په پېر کې هم د مکې پوهانو، د رافضيان پر وړاندې د سيف پر پاڅون فتوا صادره کړې وه، چې په کې راغلي وو: ❖ که کوم مسلمان يو پوځي مسيحي وواژه، يو ثواب يې کړی، خو که څوک يو ايراني (شيعه) ووژني، داسې ثواب يې کړی، چې اجر يې اويا برابره زيات دی. ❖ ۲۷)

غبار دعوه کوي چې ميرويس خان په دې استفتا کې چې له مذهبي پلوه يې موخه د خلکو راپارول و، دا دوې نورې مادې هم ورزياتې کړې: ❖ د يوه مسلمان ملت مذهبي فرايضو په ادا کولو کې د کوم حکومت له خوا خنډ رامنځته

شي، ايا دا ملت شرعاً دا حق لري چې د تورې په زور ځان د دې ډول حکومت له شر څخه خلاص کړي؟ دويم: که قومي خانانو يوه ظالم پاچا ته له خلکو بيعت اخيستی وي، ايا خلک دا حق نه لري چې شرعاً دا ډول بيعت فسخ کړي؟ ❷

د مکې او مدينې ديني پوهانو دا دواړې پوښتنې او فتواوې مثبت ځواب کړې او په غوڅ ډول يې وليکلې. (۲۸) دا فتوا هغه مهال واخيستل شوه، چې په شماخي ولايتونو کې سنيانو د شيعه گانو پر ضد په پاڅون لاس پورې کړی و. شيعه گان يې وژل او د عثماني دولت په پلوي يې شعارونه ورکول. ترکيې هم د دې ولايت نيولو ته تمه لرله او خلک يې د صفوي دولت پر ضد هڅول. په هر حال، د مکې د ديني پوهانو فتوا ورکړل شوه، چې د فرانسوي راهب (دوسرسو) په وينا ❷ په يوازې سر د ايراني دربار تر ټولو وزيرانو هوښيار و). ❷ ۲۹)

ميرويس خان د دې قوي مذهبي سند په مرسته اصفهان ته ستون شو، له شاه سلطان حسين او نورو وزيرانو سره يې وکتل، په دربار کې د گورگين مخالفينو هم هغه په غوږ وواهه، چې گواکې ميرويس يې د مقابلې ځواک لري. نو شاه د ميرويس خان د ځواکمنېدو لپاره په ظاهره له خپل استازي سره د کندهار د کلانترۍ فرمان د گورگين په خوښه صادر کړ، ميرويس خان به د لارې په اوږدو کې هر ځای چې کوم قومي مشر او ملا لیده، راکښته کېده، خبرې به يې ورسره کولې او د ايراني دربار د فساد او د خپلواکۍ غوښتنې په باب به يې ورسره خبرې کولې، بيا به يې د مکې د پوهانو فتوا ورته د يوه معتبر سند په توگه ورياده کړه، ميرويس خان به د قبایلو، ملايانو او روحانيونو پر يووالي ټينگار کاوه او ټول يې د کندهار عمومي پاڅون ته په تمه کول. د سيستان، فراه، هلمند او کندهار خلک د ده پر لار پراته وو، د هر قوم خلکو د ده نيت تاييد او ه). ۳۰)

ميرويس خان په ۱۷۰۹م کال په ډېر درنښت سره کندهار ته دننه شو او په ډېر ځراکت يې له گورگين سره اړيکي ټينگ کړل. ليکونه او پيغامونه به يې ورلېږل، دغه راز يې د هغه له ورور سره (چې په دربار کې يې د دېوان بېگي دنده لرله) ښه اړيکي وغزول.

د کندهار ملي جرگه او د پاڅون پيل:

کله چې ميرويس خان کندهار ته ورسېد، په ظاهره يې له گورگين سره پالل، خو په باطن کې د ابداليانو او غلجيانو له قبایلي مشرانو سره په کندهار کې دننه او بهر په مشوره او د پاڅون په طرحه بوخت و. د ميرويس خان لومړۍ جرگه په کوکران (د کندهار د لوېديځ په شپږميلي کې) ترسره شوه، چې د صفوي دربار د وضعې په باب يې خبرې وکړې او د حج د سفر له پوهانو سره د ليدنې او صفوي د مذهبي استبداد او ظلمونو په باب يې هم څرگندونې وکړې، د خلکو د يووالي غوښتنه يې وکړه او له هغوی څخه يې لوز واخيست). ۳۱)

تر دې جرگې وروسته گورگين ميرويس خان ته پيغام ولېږه او د ميرويس لور يې ځان ته وغوښته، ميرويس چې د گورگين د وژلو طرحه ورسره وه، د هغه دا شرمناکه غوښتنه يې ومنله او د خپلې لور پرځای يې خپله يوه مينزه د گورگين حرم ته ولېږله. ۳۲)

ميرويس خان تر دې وروسته خپل فعاليتونه زيات کړل، چې د (مانجي = د کندهار د شمالي لوېديځ په ۲۰ ميلۍ کې) په ملي جرگه کې يې د مکې د عالمانو فتوا د جرگې گډونوالو ملي مشرانو ته څرگنده کړه او ويې ويل چې د گورگين او پلويانو پرضد يې پاڅون شرعي توجبه لري. په دې جرگه کې دغو مشرانو گډون کړی و: سيدالخان ناصر، بابوجان بابی، بهادرخان، پير محمد مياجي هوتک، يوسفخان هوتک، عزيز خان نورزي، گلخان بابې، نورخان بېرخ، نصروخان الکوزي، د ميرويس ورور يحيی خان، وراره يې محمد خان، يونس خان کاکړ او نورو. ۳۳)

د جرگې له برخوالو سره تر اوږدو خبرو وروسته يې پر قرآن کریم لوړه وکړه چې گورگين او د هغه پوځيان يوځای له منځه يوسي او يو خپلواک ملي حکومت دې جوړ کړي. په دې جرگه کې د قبایلي مشرانو لپاره دندې بېلې شوې، چې د خپلواکۍ ساتنې او مقابلې لپاره د صفوي دولت هر ډول اقدام ته تياری ولري. د ميرويس خان پرله پسې هڅې او وړتيا د دې لامل شوه، چې دا جرگه په خوښۍ سره پای ومومي او ميرويس په خپله مشرۍ ومنی.

د غبار په وينا: د دې تاريخي جرگې يوه څرگنده ځانگړنه دا وه چې د دود خلاف د ابداليانو، غلجيانو، تاجکانو، هزاره وو، بلوڅانو او نورو قومونو متنفذ ملايانو يوه واحده ملي قوه جوړه کړه.

د جرگې له مقرراتو يوه دا وه چې څرنگه صفوي پوځ په کندهار کې ډېر دی، بايد داسې لارې چارې وسنجول شي، چې ځواک يې راکم شي. نو د دې لپاره يې د تيرين اباد سيمې د بلوڅ قوم د يوه تن له خوا گورگين ته د مالياتو له ورکړې انکار وشو. له بلې خوا ميرويس خان دېته وهڅاوه چې د بلوڅانو د خپلو لپاره نظامي پوځيان واخلي او له تيرين اباد څخه دې په زوره ماليات واخلي. دغه راز کاکړانو ورپسې په ارغسان کې د مالياتو له ورکړې انکار وکړ، چې گورگين د درې زره سرتېرو په مرسته د ياغي خلکو په همکارۍ د مالياتو اخيستلو لپاره له ښاره ووت. ميرويس خان ته يې ويل چې له شا څخه د قومي ځواکونو په مرسته ورسره مل شي. ميرويس خان له ملي ځواکونو سره يوځای ځان ارغسان ته ورساوه او گورگين يې د شپې د مېلمستيا لپاره د (ده شيخ- ارغسان) په يوه باغ کې راوباله. نيمه شپه وه چې ميرويس خان او پلويانو يې توره له تيکي راويسته او داسې جگړه يې وکړه چې د دښمن يو تن هم ژوندی پاتې نه شو.

ميرويس خان ناڅاپه د دښمن درې زره اسونه او وسلې واخيستې او د ښار لوري ته يې مخه کړه. د ښار ساتونکو په دې سوچ چې گورگين راځي، دروازې خلاصې کړې، ځکه ميرويس خان د گورگين جامې په تن کړې وې، نورو سرتېرو يې هم د گورگين د سرتېرو جامې اغوستې وې.

میرویس خان لومړی گرجي ساتندویان ووژل، د هغوی پرځای یې خپل ساتندویان وټاکل، چې د گورگین د پلویانو مخه ونیسي. تر سبا پورې له ټول صفوي پوځ څخه یو تن هم ژوندی پاتې نه شو، د ورځې په رڼا کې د لومړي ځل لپاره خلکو ته د دښمن بشپړه ماته او د میرویس خان بری اعلان شو. (۳۴)

میرویس خان د خپلواکۍ مدافع:

میرویس خان چې د دوو لویو امپراتوریو ترمنځ خپل خطرناک موقعیت درک کړ، د کندهار مشران او مخور یې مشورې او جرگې ته راوبلل، وروسته تر دې چې یې د افغان ولس سیاسي موقف د دوو شرقي او غربي دولتونو ترمنځ څرگند کړ، نو ویې ویل که راسره همبرغي یاست او همکاري مې کوئ، تل به د خپلواکۍ بیرغ اوچت ساتو، چې د پردیو د غلامۍ کړۍ مو په غاړه نه شي. هغه څوک چې له خپلواکۍ سره مینه نه مني او د پردیو غلامي مني، زموږ ملگري نه دي. کولای شي داسې ځای ته لاړ شي چې هېڅ ظالم پرې واکمني ونه لري. (۳۵)

د میرویس خان دې خبرو د کندهار پر خپلواکۍ پلویو خلکو د زړه له کومې اغېز وکړ او ټولو دی د قوم په مشرۍ ومانه. میرویس خان تر دې وروسته د ایران شاه ته، د صفوي دولت د تېرايستلو لپاره یو لیک ولېږه او د ملاتړ ترلاسه کولو لپاره یې د هند امپراتور ته هم لیک ولېږه. په هغه لیک کې چې د ایران شاه ته یې لیکلی و، د کروسینسکي په قول، په کې راغلي وو:

❖ افغانان د گورگین له بد چلند څه په تنگ شوي، هغه یې له گرجیانو سره یوځای وواژه. زه یې په کښلو، کښلو یووړم او کندهار ته یې ورسولم، بغاوت او سرکښي یې وکړه. که اوس پاچا غواړي غچ واخلي او دلته لښکرې راولېږي، افغان لښکر چمتو ولاړ دی. په مقابله او مقاتله به لاس پورې کړي، خدای مه کړه بری به ومومي او کندهار به د هندوستان پاچا ته ورکړي. هغه وخت به د دې کار چاره ډېره سخته وي. زه دا وړاندیز کوم چې یو څه وخت دې د لښکرو رالېږل بند شي، څرنگه چې زه په افغانانو کې نفوذ لرم، زه به یې د فتنې اور ووژنم. (۳۶) ❖

د هندوستان پاچا په لیکل شوي لیک کې راغلي وو :

❖ د کندهار خلك د صفوي واکمنۍ پر ضد پاڅون کړی او خپله خپلواکي یې ترلاسه کړې ده، که کوم وخت د ایران پاچا د کندهاریانو پر ضد لښکرې راولېږلې موږ به اړ یو ستاسو مرسته وغواړو، ایا د هند پاچا مرسته به مو مرسته وکړي، که یه؟. ❖

د هند پاچا د ميرويس خان له خوا لېږل شوی کس له مثبت ځواب سره راولېږه. (۳۷) د هند مغولي دولت په ظاهره د کندهار خپلواکي په رسميت وپېژنده، خو په پټه يې صفوي دربار ته پيغام ولېږه، چې د دې پېښې مخه ونيسي. هسې نه چې د پښتنو پاڅون د هند تر لمنو ورسېږي او هورې د غوريانو، غلجيانو، سوريانو او لوديانو د عظمت پخوانۍ خاطرې يې په ذهن کې ژوندۍ کړي. (۳۸)

ميرويس خان د واک تر ګوتو کولو وروسته د دې پرځای چې ځان پاچا اعلان کړي او د ځان پر وړاندې د سيالانو د حسادت حس راوپاروي، ځان يې د قوم د مشر او له نورو سيمه ييزو مشرانو سره برابر شخص معرفي کړ. په دې توګه يې ټول قومي او سيمه ييز مشران دېته وهڅول چې د بهرنيو يرغلګرو په وړاندې يومتېي او د خپلې ملي خپلواکۍ ترلاسه کولو لپاره يووالي غوره کړي.

کله چې د دې پاڅون خبر د اصفهان دربار ته ورسېد، شاه حسين صفوي خپل يو تن استازی کندهار ته ولېږه چې په نصيحت، وعظ يا هم ګواښ او ننگونې سره ميرويس د ملي خپلواکۍ له ادعا څخه راوگرځوي. خو ميرويس خان د صفوي دربار استازی بندي کړ. سيد جمال الدين افغان په (تتمة البيان في التاريخ افغان) کې کابري چې صفوي دربار خپل استازی محمد جامي خان کندهار ته ولېږه، چې کندهار ته ورسېد، د دې لپاره چې مخالفين ووېروي د ايراني دولت د عظمت او د شاه د قدرت په باب يې څرګندونې وکړې.

ميرويس خان يې په ځواب کې وويل: **❖** ايا تاسې ګومان کوئ، چې عقل او حکمت به د افغانستان د غرنيو خلکو په دماغونو کې پيدا نه شي؟ که ستاسو د شاه په قدرت کې زموږ د خپلو زور وي، ستاسو رالېږلو ته به حاجت نه و، چې داسې بې مانا خبرې راته وکړئ. **❖** وروسته ميرويس خان خپلو ساتندويانو ته مخ واپراوه او ويې ويل: **❖** بندي يې کړئ! **❖** (۳۹)

صفوي شاه د خپلو بهرندوکو درباريانو په مشوره کندهار ته يو بل اېلچي ولېږه. دا دويم استازی د هرات والي محمد خان بلوڅ و، چې له ميرويس خان سره د حج په سفر کې ملګری شوی و، ميرويس خان دې دويم استازي ته وويل: **❖** د خدای شکر پرځای کړه چې د خبرو چانس خو لرې. لکه د هغه بل غوندې برخليک به درپه برخه کېده. د غرونو خپلواک خلک د بندګيو په لومو کې نه رابندېږي. زمريو زنځيرونه شلولي او تېرې تورې يې په لاسونو کې دي، چې ټيکي ته يې نه دننه کوي. **❖** (۴۰)

بيا يې زياته کړه چې که چېرې زموږ د دوستۍ حرمت نه وای، ته به مې هم بند ته لېږلې، خو تا د مېلمه غوندې پالم.

دويم مېلمه هم تر څارنې لاندې ونيول شو، هرات يا د ايران صفوي دربار ته يې د تګ مخنيوی وشو. په همدې موده کې د ايراني ځواکونو پر وړاندې د مقابلې لپاره ډېر ترتيبات ونيول شول.

کله چې د دویم استازي د نیول کېدو خبر اصفهان ته ورسېد، د هغه دولت وزیرانو ته څرگنده شوه، چې میرویس خان په غوړو ژمنو او تمو سره له خپله هوډه نه اوږي. نو په دې تکل کې شول چې کندهار ته ځواکونه ولېږي.

خو د دې پرځای چې له مرکز کندهار ته ځواکونه ولېږي، په هرات کې د ایران مېشتو ځواکونو ته امر وشو، چې د میرویس خان د خپلو لپاره کندهار ته حرکت وکړي. میرویس خان له پنځه زره ملي پوځ سره د صفوي ځواکونو مقابلې ته تیاری درلود. په هغه جگړه کې چې پېښه شوه، میرویس خان پر دښمن بریالی شو. صفوي ځواکونو شاتګ وکړ او هرات ته ستانه شول. (۴۱)

تر دې وروسته اتلسو میاشتو کې د اصفهان له لوري څلورځلې پر کندهار لښکرې راغلې، چې یوازې یې زیات تلفات ولیدل. صفوي دولت بل بری ترلاسه نه کړ، وروستی ځل محمد خان د تبرېز واکمن و، چې د پنځه زره کسيز پوځ په ملګرتیا د کندهار له جنگیالیو سره په جگړه بوخت شو، میرویس خان یوازې پنځه سوه افغان سپاره د مقابلې لپاره لېږلي وو، چې په پایله کې د دښمن زر تنه پوځیان مړه یا هم ټپیان شول، پاتې نورو یې تېښته وکړه. واکمن له خپلو درېیو زامنو سره ونیول شو. (۴۲)

د صفوي دولت د کندهار د نیولو لپاره د گورګین وراره خسروخان له ۲۵۰۰۰ پوځیانو سره ولېږه (۱۷۱۰). لکههارت لیکي چې دا پوځونه د ۱۷۱۰م کال په نومبر کې فراه ته ورسېدل او د ۱۷۱۱ تر دویمې پورې هلته تم شول. پر دې مهال یوه ډله ابدالي ځواکونه هم له هرات څخه راغلل او دواړو د کندهار پر لوري حرکت وکړ. (۴۳)

د میرویس خان ځواکونه چې غلجیو او بلوڅانو په کې ونډه لرله، د (پټې خزانې) لیکوال د پلار داودخان تر مشرۍ لاندې د فراه پر لوري د خسروخان مخې ته ووتل. څرنگه چې د خسروخان ځواکونه ډېر وو، د میرویس خان ځواکونه تر شاه شول او په ګرځ کې د هلمند رود پر غاړه د دښمن راتلو ته په مورچو کې پټ شول. د میرویس خان ځواکونو دلته څو ځلې له ځانه وړتیا وښوده، چې د خسروخان ځواکونه یې مات کړل. خو خسروخان خپل ځواکونه له سره سمبال کړل، چې دا ځل غلجیانو ماتې وخوړه او کندهار د صفویانو له خوا کلابند شو (۱۱۲۳ق = ۱۷۱۲م) خو دا بری تلپاتې نه و، ځکه د ښار خلکو په ټینګه دفاع کوله او تر ښار دباندي میرویس خان ترینان او بلوڅان او د پښین خلك د دښمن پرضد وهڅول چې یو شپاړس زره کسيز پوځ تیار کړي او پر دښمن برید وکړي. په دې توګه کندهار ډېر ژر د پردیو ځواکونو له یرغل څخه وژغورل شو. خو خسروخان له ۲۵ زره کسيز پوځ سره د کندهاري پاڅونکو له تبغ څخه تېر شول او د جان ملکم په وینا د صفوي له ۲۵ زره کسيز یرغلګر پوځ څخه یوازې ۵۰۰-۷۰۰ کسان ژوندي پاتې شول، یانې نور ووژل شول. (۴۴)

غبار د ابدالي او ایراني پوځونو د یوځایوالي په باب په دې باور دی چې د ایران سپهسالار خسرو چې د کندهار نیولو ته ګمارل شوی و، له کرمان څخه د تېرېدو پر مهال د دولت خان ابدالي زوی زمانخان چې له ایرانيانو سره یرغل نیول شوی و، خوشې کړی شو، چې د کندهار د ابدالیانو د رئیس په توګه وټاکل شو او ده هم ورسره ومنله. زمانخان

یې له ځان سره راوست او اړ یې کړ چې په دې جگړه او کلابندی کې په ځان پورې ځینې اړوند ابدالیان د کندهار د ځینو غلجیانو پرضد په جگړه کې گډون وکړي، خو د کندهار ابدالیانو د میرویس خان له خوا د خپلواکۍ تر اعلانېدو وروسته د حیات سلطان ابدالي د زوی عبدالله خان چې د زمانخان د پلار له خوا ملتان ته په هجرت اړ ایستل شوی و، کندهار ته راوغوښتل شو او دی یې د ابدالي قبایلو په ریاست ټاکلی و. په دې شېبه کې عبدالله خان په کندهار کې د ټولو ابدالیانو د مشر په توګه وټاکل شو، چې له میرویس خان او غلجي قبایلو سره په سوله او موافقت کې اوسېده. زمانخان اړ و چې له خپلو اتباعو سره خسروخان او ایران تورن کړي، خو زمانخان ملي روغه جوړه تر شخصي گټو غوره وګڼله او له خپل قبیلوي سیال عبدالله خان سره پخلا شو، خسرو چې له ابدالیانو څخه بهې نهمی شوی، نو پر خپلو پوځونو یې تکیه وکړه او ښار یې کلابند کړ. (۴۶)

په یوه ځای کې د غبار او فرهنگ روایت توپیر سره لري: کله چې خسرو د یوه ستر پوځ په مشرۍ د کندهار پر لوري روان و، د سدوزیو یوه مشر عبدالله خان چې پلار یې یو وخت د ابدالي قبیلې مشر او وروسته یې د ځینو ستونزو له کبله په ملتان کې استوګنه غوره کړې وه، له خپل زوی اسدالله خان سره له ملتانه د هرات پر لوري روان شو، چې د هغه ځای د ابدالیانو مشري وکړي. دا دوه کسان په فراه کې له ایران پوځ سره مله شول، کله چې ایراني ځواکونه مات شول، هرات ته لاړل او هلته یې استوګنه غوره کړه. (۴۷)

په ۱۷۱۴م کال دوه نور ځواکونه، یو د رستم خان او بل د محمدزمان خان تر مشرۍ لاندې کندهار ته ولېږل شول، خو دا دواړو گټه ونه کړه، په ځانګړې توګه کله چې له کرمان څخه یو پوځ د محمد زمان قورچي باشي تر مشرۍ لاندې ګمارل شوی و، چې کندهار ته نژدې د لارې په اوږدو کې د بلوڅانو د برید له کبله ووژل شول.

د صفوي دربار له خوا پوځ ونه لېږل شو، ځکه چې دا مهال له فراه څخه تر کندهار، کلات او مقره پورې سیمې د یوه ملي واحد په توګه د ملي پوځونو په لاس کې وې، چې ټولو خلکو یې میرویس خان د ملي اتل او خپل مشر په توګه پېژانده. (۴۸)

میرویس خان یو مبارز او ملي شخصیت و، چې د ګاونډیانو له سیاسي اوضاع څخه هم ښه خبر و، دغه راز یې د حکومت کولو دود هم زده و. اته کاله یې په ډېره خپلواکۍ سره د خلکو مشري کوله، هر وخت به یې د خلکو له درد او ستونزو ځان خبراوه، خلکو هم ورته ډېر درناوی او ازادت درلود. هغه ته به یې (نیکه) وایه. میرویس خان دا نوښتګر مبارز شخصیت چې د هوتکي لړۍ موسس و، د پردۍ واکمنۍ د ښکېلو او ملي خپلواکۍ د ټینګولو لپاره یې د افغانستان په یوه څنډه کې لار پرانیستله، خو ډېر لنډ عمر یې وکړ، ده لا خپله طرحه نه وه بشپړه کړې، چې په ۱۷۱۵م (د ۱۱۲۷هـ، د ذیحجه ۲۸مه) یې تر اته کلنې واکمنۍ وروسته د ۴۱ کلونو په عمر له دې نړۍ سترګې پټې کړې. (۴۹)

چې د کندهار په لوېدیځ د کوکران په سیمه کې خاورو ته وسپارل شو، پر شنخته یې دا بیت لولو:

بر سر مرقد ما چون گذري همت خوا

که زیارتکده مردان جهان خواند بود

په کندهار کې خلك تر اوسه پورې د هغه قبر ته د زيات لپاره ورځي او ځينې كسان د ځينو ناروغيو د درملنې لپاره له هغه څخه شفا غواړي، چې دا كار دغه باتور او مېړني كس ته د كندهار د خلكو اخلاص او ارادت ښيي .

افغانانو او خپلو پلويانو ته يې وروستۍ لارښوونه دا وه: **❖** لومړی ستاسو کارونه خدای ته سپارم، دویم دا چې دښمنانو پرضد جهاد کې هڅه وکړئ، په هر حال کې خپله مېړانه وساتئ، باید یووالی ولرئ او دښمن ته سر تپت نه کړئ، د ستونزو، درغلیو او شومو موخو د شندولو لپاره هڅه وکړئ، چې د عجم خلك نفاق او کرکه کړي. دولتونه يې باید ړنگ شي، د زړونو په یووالي سره حرکت وکړئ، د خدای په مرسته به ورباندې بريالي شئ او اصفهان به ونیسی. (۵۰)

تر دې خبرو وروسته میرویس خان ومړ او په کوکران کې ښخ کړای شو. (۵۱)

تر دې وروسته يې ورور میر عبدالعزیز واکمن شو، میر عبدالعزیز یو نرم خویه انسان و، له صفوي دولت سره يې د سازش هوډ درلود. په دې موخه يې د ایران شاه ته یو لیک ولېږه چې خپل اطاعت يې په کې څرگند کړی و.

د میرویس نیکه زوی محمود چې اکثره وخت به له خپل اکا سره و، سترگې يې پر لیک ولگېدې، چې د اکا له خوا يې د ایران پاچا ته لیکل شوی و، محمود ته مړینې پر وخت د خپل پلار خبرې یادې وې، د لیک په لیدو ډېر په غوسه شو، توره يې وکښله او د خپل اکا کټ ته ورغی، په یوه گوزار يې وواژه. له کوره ووت او خلك يې له قرآني ایتونو سره سم د صفوي دولت پرضد جهاد ته راوبلل او ویې ویل: **❖** زما اکا میر عبدالعزیز خپل قوم ته خیانت وکړ، یو څو ورځې پرکراره وو، بیا يې غوښتل زموږ گړېوان د دښمن منگولو ته ورکړي. (۵۲)

بیا يې د خپل اکا له خوا ایراني پاچا ته لیکل شوی لیک ولوست. افغانانو چې په جگړو کې د محمود زړورتیا لیدلې وه، مینه يې ورسره درلوده، دی يې د هغه د پلار د ځایناستي په توگه ومانه (۱۷۱۶م) هغه دا مهال ۱۸ کلن و.

سرچینې:

۲۱. لسترنج: جغرافیای تاریخی سرزمینهای خلافت شرقی، د محمود عرفان ژباړه، ۱۳۳۶، ۳۴۵ مخ.

۳. غبار: افغانستان در مسیر تاریخ، لومړی ټوک، ۲۹۴-۲۹۵ مخونه.

۴. میر محمد صدیق فرهنگ: افغانستان در پنج قرن اخیر، لومړی ټوک، ۷۴ مخ،

5. لکههارت: انقراض سلسه صفویه، ۹۵مخ.
6. غبار: افغانستان در مسیر تاریخ، ۱۹۶۷م کال، ۳۰۰مخ، تاریخ مختصر افغانستان: ۲۰۵_۲۰۶مخونه.
7. حبیبی: هماغه اثر، ۲۳۵_۲۳۶مخونه. لکههارت: هماغه اثر، ۱۱۱مخ.
8. غبار: افغانستان در مسیر تاریخ، ۳۰۱مخ.
9. حبیبی: تاریخ مختصر افغانستان، ابدالیان، ۲۳۵مخ.
10. لکههارت: هماغه اثر، ۹۷_۹۸مخونه.
11. میرغلام محمد غبار: احمدشاه بابا، دویم چاپ، پېښور، ۱۳۷۸ل، ۱۱مخ، له تاریخ مختصر افغانستان سره دې پرتله شي، ۲۳۷مخ.
12. لکههارت: هماغه ځای، ۹۵، ۹۶ او ۱۱۱مخونه.
13. فیض محمد کاتب، نژادنامه افغان، ایران چاپ، ۹۸مخ. فرهنگ: لومړی ټوک، ۱۰۷_۱۰۸مخونه.
14. پوهاند زهما: اریانا مجله، ۱۳۵۱، درېیمه گڼه، رستاخیز قندهار ❖، نومې لیکنه، ۱۷_۱۸مخونه.
15. سقوط اصفهان، بروایت کروسینسکی: د سیدجواد طباطبایي بیالیکنه، ۲۲مخ.
16. غبار: هماغه اثر، ۲۹۱مخ.
17. ډاکټرشفا: پس از هزار و چهارصد سال، دویم ټوک، ۷۵۶مخ.
18. فرهنگ: افغانستان در پنج قرن اخیر، لومړی ټوک، ۷۵مخ.
19. قاضي عطا الله: د پښتنو تاریخ، لومړی ټوک، ۵۶مخ، د حربي پوهنتون چاپ، ۱۳۵۶.
20. ایران، کلدۀ وشوش، د مېرمن ژان ډیولافوا لیکنه، وشوالیه لژیون دونور، پاریس، ۱۸۸۷م کال، د علي محمد فره وشي ژباړه، د تهران پوهنتون چاپ، ۱۳۷۱، ۲۵۶مخ.
21. هماغه اثر: ۱۱مخ، دا لیکوال بهادرشاه ته لېږل شوی چې لکههارت بیا د بهادرشاه په باب لیکي: نوموړی په ۱۷۰۷م کال د خپل پلار (اورنگزېب) پر ځای کښېناست او د بهادرشاه لقب یې غوره کړ.
22. کروسینسکی: ۱۱مخ (تعلیقات).

23. غبار: ۳۱۸ مخ. د قاضي عطا الله خان تاريخ، لومړی ټوک، ۵۶_۵۷ مخونه. ملسون: تاريخ افغانستان، د منشي احمدجان ژباړه، ۲۰۶_۲۰۹ مخونه.
24. تاريخ سياح مسيحي، زياتونې او لمنليکونه د فقير محمد خيرخواه، ۱۳۶۳، کابل، ۱۸ مخ.
25. سقوط اصفهان، بروايت کروسينسکي: د سيد جواد طباطبائي بياليکنه، ۳۱_۳۲ مخونه، د ۱۳۸۲ ل کال چاپ .
26. کروسينسکي: تاريخ سياح مسيحي، د فقير محمد خيرخوا په زيار، ۲۱ مخ .
27. سقوط اصفهان، بروايت کروسينسکي: ۳۲ مخ.
28. غبار: افغانستان در مسير تاريخ، ۳۱۹ مخ.
29. ۳۰. سقوط اصفهان، بروايت کروسينسکي: ۳۳ مخ.
31. حبيبي: تاريخ مختصر افغانستان، پېښور چاپ، ۲۴۳ مخ.
32. پوهاند حبيب الله تړی: د کروسينسکي خاطرات، د ازاد افغانستان مجله، څلورمه گڼه، ۵۶ مخ.
33. حبيبي: تاريخ مختصر افغانستان، ۲۴۳ مخ.
34. غبار: افغانستان در مسير تاريخ، ۳۱۸_۳۱۹ مخونه، د قاضي عطا الله د پښتنو تاريخ نومي اثر، لومړي ټوک ۵۵ مخ سره دې پرته شي. تاريخ افغانستان از ملسون، د منشي احمدجان پښتو ژباړه، ۲۰۲ مخ .
35. حبيبي، تاريخ مختصر افغانستان، دويم ټوک، ۷۳ مخ، هوتکيها: عبدالروف بېنوا، ۱۳۳۵ ل کال چاپ، ۴۴ مخ.
36. کروسينسکي: تاريخ سياح مسيحي، ۲۶ مخ.
37. هماغه ځای، ۶ مخ.
38. حبيبي: تاريخ مختصر افغانستان، ۲۴۴ مخ.
39. سيد جمال الدين افغان: تتمه البيان في التاريخ افغان، د محمد امين خوگياڼي ژباړه. ۱۳۱۸ کابل، ۱۹_۲۰ مخونه، ميرزا ملکم خان هم دا خبرې اترې په خپله کتاب (تاريخ ايران) کې رااخيستې او ارواښاد علامه حبيبي بيا دا خبرې اترې په (تاريخ مختصر افغانستان)، ۲۴۵ مخ کې رااخيستې دي .
40. تاريخ مختصر افغانستان: ۲۴۶ مخ .
41. حبيبي: تاريخ مختصر افغانستان، ۲۴۶ مخ.

42. هماغه اثر: هماغه مخ .
43. لکههارت: هماغه اثر، ۱۰۴ مخ .
44. حبیبی: تاریخ مختصر افغانستان، ۲۴۶ مخ .
45. سقوط اصفهان بروایت کروسینسکی: ۲۰ مخ.
46. غبار: افغانستان در مسیر تاریخ، ۳۲۲ مخ، او قاضي عطا الله، ۷۳_۷۴ مخونه.
47. فرهنگ: هماغه اثر، ۸۱ مخ .
48. غبار: ۳۲۰ مخ، له (تاریخ افغانستان از ملسون) سره دې پرتله شي، پېښور چاپ، ۲۱۰ مخ .
49. غبار: هماغه ځای، ۳۲۰ مخ .
50. کروسینسکی: هماغه ځای، ۲۸ مخ .
51. هوتکیها: عبدالروف بېنوا، ۱۳۳۵ کال چاپ، ۷۹ مخ. غبار: ۲۲۳ مخ .
- کروسینسکی: ۲۸_۲۹ مخونه.

دربیم خپرکی

د شاه محمود افغان سرکښي او د ايراني صفوي دولت پاشلتيا (۱۱۳۴هـ ق = ۱۷۲۲م)

د عمده سرچينو پېژندنه:

د شاه محمود افغان او د هغه پوځيانو د اروايي او فزيکي پېژندنې لپاره، دغه راز پر اصفهان د افغانانو د يرغل په باب له تعصبه ډکو ايراني او افغاني سرچينو ته تر مراجعې وړاندې بايد د اروپايانو يادښتونو او خاطرو ته پام وکړو، چې د افغانانو له خوا د اصفهان د کلابندۍ په بهير کې هلته موجود وو، چې د اصفهانيانو، د ايراني واکمنانو د تدابيرو او له خلکو او دولتي کسانو سره د افغانانو د چلند په باب يې له کينې او تعصب پرته ليکنې کړې دي. په دې برخه کې درې نوموتي تاريخي اثار په لاس کې لرو، چې په اړونده موضوع کې مو مرسته کوي. لومړی اثر (تاريخ سياح مسيحي) دی، چې د يوه پولېنډي کشيش کروسينسکي J. T Krusinske له خوا ليکل شوی او د (بصيرتنامې) او يا (عبرتنامې) په نومونو هم ژباړل شوی .

کروسينسکي ۲۰ کاله په ايران کې تېر کړل، د اصفهان د محاصرې او فتحې په ستونزمنو ورځو کې هورې و، چې د ۱۷۲۵م کال د جون تر لومړيو، يانې په اصفهان کې د شاه اشرف افغان تر جلوس څو اوونۍ وروسته هملته و، چې د خپل شهرت له کبله هم د شاه سلطان حسين په دربار کې منل کېده او هم يې له محمود افغان سره راشه درشه درلوده. له اوضاع څخه ښه خبر و، له دې کبله يې ليکنې هم له عيني واقعيتونو برداشتونه دي .

دا کتاب پر پاړسۍ سربېره په ترکي، فرانسوي، انگرېزي او لاتيني ژبو هم ژباړل شوی، چې ايرانيپوهان، نور څېړونکي او پوهان گټه ځنې اخلي. د مسيحي گرځندوی (سياح) رساله په ۱۳۵۲ل کال په تهران کې (برسهي هاي تاريخي) نومې مجله (۴-۵ گڼو) کې چاپ شوې، چې په ۱۳۵۴ل کال بيا د ډاکټر اسمعيل رضوان له خوا په مستقل ډول په تهران کې چاپ شوې ده .

په افغانستان کې هم په ۱۳۸۲ل کال (پژوهشي نگاه معاصر در تهران) نومې موسسې د کروسينسکي رساله د سيد جواد طباطبائي په زيار بيا ليکلې او چاپ کړې، چې په کې د يوه فرانسوي (دوسرسو) نظر هم راغلی دی .

دويم اثر گراسنگ انگرېز لاس لکهارت اثر دی، چې (انقراض سلسله صفويه و ايام ايتلاي افغانه در ايران) نومېږي. له لومړي لاس ماخذونو او سرچينو څخه په گټه اخيستلو د گرځندويانو يادښتونه، د شرقي هند، هالېنډ، د فرانسې قنصل د استازو يادښتونه په کې راغلي، چې د اصفهان د کلابندۍ پر مهال يې په گڼو اروپايي او ايراني سرچينو کې له علمي او تاريخي تحليلونو سره يوځای چاپ کړي. (۲۰)

دا کتاب لومړۍ ځل د مصطفى قلي عماد له خوا وژباړل شو، چې په ۱۳۴۳ل کال په تهران کې خپور شو، وروسته بيا د ډاکټر اسمعيل دولتشاهي له خوا هم وژباړل شو او په ۱۳۴۴ل کال په تهران کې چاپ شو. د عماد ژباړه په ۱۳۶۴ل کال بيا نوې او ليکوال (سيستاني) زياتره له همدې کتاب څخه گټه اخيستې ده.

درېيم مهم او گټور اثر (اشرف بر تختگاه اصفهان) نومي اثر دی چې ډاکټر فلور په ايران کې د اصفهان د سقوط پر مهال د هالنډ ؟ د هند د شرقي کمپنۍ ؟ د استازو د ورځنيو يادښتونو له مخې ليکلی، په دې اثر کې د ايران د دښمنانو لکه روسيې او عثمانيه ترکيې پر وړاندې د شاه اشرف د جگړو په باب گټور مطالب راغلي دي. د يادونې وړ ده چې په دې درېيو اثارو کې د افغانستان د ملي غورځنگونو، په ځانگړې توگه د هوتکيانو د غورځنگ د تاريخ په باب ډېر مهم او گټور مسایل او مطالب راغلي، چې څرگنده نه ده افغان تاريخپوهان ولې پام نه ورته کوي؟ ان د (افغانستان در پنج قرن اخير) نومي کتاب ليکوال هم دغو اثارو ته سرسري کتنه کړې ده، حال دا چې په دوی کې د پوځيانو لږه توقع، د افغانانو جگړه ييزه روحیه، د سپلين او عسکري نظم، خوراک، پوښاک، د افغان مېرمنو گانه، صورت، خوی او اخلاق او له ايرانيانو يا ايران مشرانو سره چلند، د ټولنيزو ډلو او طبقو په باب يې ليدلوری، پر صفوي حکومتي نظام يې د بري لامل، ايرانيانو له لاسه يې د ماتې لاملونه او په سلگونو نور موضوعات په دې دوو اثارو کې راغلي دي.

مخ پر وړاندې، پر اصفهان تر بري پورې:

شاه محمود (۱۷۱۶=۱۷۲۵م) د ميرويس نيکه زوی يو ځواکمن او زړور جنگيالی و، خو د خپل پلار په کچه يې ځراکت، تجربه او تدبير نه درلود، ځکه د جلوس پر مهال ۱۸کلن و او د خپل پلار مقام ته تر رسېدو پورې يې ډېر وخت ته اړتيا لرله. خو ډېر مسووليت او لږې تجربې د هغه عمر لنډ کړ، ان تر درېيو کلونو هم.

د کروسينسکي د ليکنې له مخې شاه محمود افغان د ايران او په صفوي دولت کې د اختلاف او درز ونو په باب معلومات د خپل پلار له خولې، ان د مرگ پر وخت اورېدلي وو، له دې کبله يې د ايران تر زړه پورې د پرمخيون سوچ درلود). ۳.

د هرات د ابداليانو او د کندهار غلجيو له خوا د صفوي لښکرو تر پرله پسې ماتو وروسته دی په دې پوه شو چې په ايران کې اوضاع بدله ده، که هر زړور څوک وغواړي يو غوڅ او بريمن بريد وکړي، بريالی کېږي. دی د ۱۷۱۹م کال په دوبي کې د يوه ۱۱۰۰۰کسيز پوځ په ملتيا (د لکههارت په حواله) له کندهاره ووت او داسې يې وښووله چې گواکې له ابداليانو سره د جگړې خيال لري، خو کله چې دلارام ته ورسېد، سيستان ته يې مخه کړه، د دې ولايت تر نيولو وروسته يې د کرمان لار ونيوله. د سيستان او کرمان ترمنځ په وچه او سوځنده دښته (کوير لوت) کې د محمود پوځ ډېر تلفات ورکړل. کله چې کرمان ته ننوتل، د ښار واکمن له جگړې او مقاومت پرته ښار پرېښود او اصفهان ته

وتښتېد. کرمان له تلفاتو پرته د شاه محمود افغان لاسته ولوېد، چې ۹ میاشتې یې پرې واکمني وکړه. صفوي دولت محمد قلي بېگ قزویني له ۹۰۰۰ سپاره پوځ سره یوځای د افغانانو مقابلې ته ولېږه، خو دا پوځ د شاه محمود افغان له خوا وځپل شو، په کندهار کې د سلطان بېجن لکزي تر مشرۍ او د ملک جعفر سیستانی (محمود سلطان بېجن یې په کندهار کې د خپل نایب په توګه ټاکلی و) په ملګرتیا د پاڅون خبر د اصفهان پر لوري د محمود افغان پرمخون په تپه ودراره. ځان یې ډېر ژر کندهار ته ورساوه او په کندهار کې یې پاڅونکو مشران اعدام او امنیت یې ټینګ کړ. (۴۰)

لکه‌هارت په څرګنده د هغو کسانو نظر ردوي چې وایي ګواکې د قزلباشو قوماندان لطف علي خان داغستاني د محمود پر وړاندې جګړې لپاره کرمان ته لاړ او محمود ته یې ماتې ورکړه. نو ځکه د محمود لښکرو کرمان پرېښود، لکه‌هارت دا خبره یوازې د لطف علي خان باتې ګڼي .

د مجمع التواریخ په روایت لطف علي خان (هغه څوک و، چې په بې تدبیرۍ، غرور او غوسه کې یې نوم درلود) (۵) په دې توګه لطف علي خان په غوڅ ډول یو بې کفایت او بې زړه قوماندان ونومول شو، ځکه چې د محمد قلي بېگ قزویني تر مشرۍ لاندې د ۹۰۰۰ کسيز پوځ له شتوالي سره سره یې د محمود پر وړاندې جګړه نه غوښته، ده هېڅ کوم نقش ونه لوباوه، دا پوځ یې په خپله ړنګ شو. په هر حال، شاه محمود دوه کاله په کندهار کې تم شو، پر ایران یې د برید لپاره ځان ځواکمن او په ۱۱۳۴ هـ (۱۷۲۱-۱۷۲۲م کال) یې له مجهز پوځ سره د اصفهان د نیولو لپاره له کندهاره ووت او د ۱۷۲۱م کال د اکتوبر پر ۲۱ مه کرمان ته ننوت. کرمان له کومې ستونزې پرته د هغه لاسته ولوېد، خو ارګ د محمود پر وړاندې خپلې دروازې وتړلې او مقاومت یې پیل کړ، افغانانو د ارګ د نیولو لپاره ډېر درانه تلفات ومنل، خو بریالي نه شول. بیا یې ارګ کلابند کړ د کرمان قوماندان رستم محمد سعدلو چې ارګ یې له هره اړخه پیاوړی کړی و، په مېړانه دفاع کوله. تر دې چې ووژل شو. رستم سعدلو د ۱۷۲۲م کال په جنورۍ کې ووژل شو او ځایناستی یې چې د جګړې او مقاومت وړتیا یې نه لرله، د پیسو په اخیستلو له محمود سره روغه وکړه .

محمود هم ډېرې پیسې ومنلې او هوډ یې وکړ چې د اصفهان پر لوري به خپل پرمخون ته دوام ورکړي. (۶۰)

بله پېښه چې په کرمان کې یې د افغانانو پاڅون نور هم غښتلی کړ، له محمود څخه د هغه ولایت د زرتشتیانو ملاتړ و، ځکه په دې ښار او د ایران په نورو برخو کې دوی د شیعه ملایانو او دیني مشرانو له خوا سپکېدل، چې ډېر ترې په تنګ وو. دوی اړ وو د هر هغه پاڅون اوهڅې ملاتړ وکړي، چې صفوي ځواک ختموي .

زرتشتیانو ګام پر ګام د محمود ملاتړ کاوه، ده هم له دې وضعې د ځان پر ګټه استفاده وکړه او د زرتشتیانو هرکلی یې وکړ .

په دې لښکرکښۍ کې د محمود د پوځ يو بريالی مشر د سيستان يو زرتشتي و، چې نصرالله (ړوند سلطان) نومېده. د نصرالله دا عادت و چې تل به يې يوه سترگه پټه نيوله، له همدې کبله يې په (ړانده سلطان) شهرت موندلی و. د افغاني پوځيانو په مشرتابه کې د زرتشتي قوماندان شتون په هغو مذهبي اختلافاتو کې له يوې خوا د محمود افغان هوښياري څرگندوله، له بله پلوه يې په نظامي چارو کې د (ړانده سلطان) د بېسارې مېړانې او وړتيا څرگندويي کوله. کېدې شي يو بل دليل يې له شاه محمود افغان سره د کرمان د زرتشتيانو همېرغې او د شاه محمود افغان شتون وي. په هر حال، شاه محمود تر کرمان وروسته د يزد پر لوري مخه کړه، کله چې يزد ته ورسېد، خلکو د افغان لښکرو پر وړاندې مقاومت وکړ. محمود د يزد له کلابندۍ ډډه وکړه او د اصفهان لوري ته روان شو. د ۱۷۲۲م کال د مارچ په لومړيو کې افغان پوځيان د اصفهان په ۲۰ کيلومتري کې گلناباد سيمې ته ورسېدل، تر دې ځايه پورې د افغان ځواکونو د مخنيوي لپاره د ايران دولت له خوا هېڅ ډول مقابله او مقاومت ونه شو.

د گلناباد برخليک ټاکونکې جگړه:

د شاه محمود د پوځ په باب هم د تاريخ کښونکو روايتونه سره اختلاف لري. ځينې کسان يې شمېر ۸ زره او ځينې ۲۸ زره، ځينې نور بيا له ۳۰ زره څخه تر ۴۰ زره پورې کسان ښيي. خو د شاه محمود د پوځ هغې شمېرې ته په پام سره چې دوه کاله وړاندې يې په مرسته تر کرمان پورې مخه تللې و او لکههات يې شمېره ۱۱۰۰۰ سپاره ښيي، اټکل کولای شو چې شاه محمود په کندهار کې په خپله دوه کلنه استوگنه کې زيات کندهاريان د بلوڅانو، هزاره گانو او نورو په گډون د ايران پر پلازمېنه د بريد لپاره راټول کړي وو. دا اټکل چې دا ځل يې بايد د نورو مهالونو په پرتله د پوځ شمېر زيات وای، حقيقت ته نژدې دی. (۷)

خو کروسينسکي وايي: افغان پوځ د اصفهان تر کلابندۍ وروسته که څه هم ډېر مړي پرېښوول، بيا يې هم شمېر ۲۰ زره ته رسېده. د عبدالله ايشيک اقا سي په وينا، شاه محمود نکل کوي، چې د اصفهان د محاصرې پر وخت د افغان پوځيانو شمېره زرو پښتنو، اته زره هزاره وو او څلور زره بلوڅو ته ورسېده. (۸)

خو لکههات بېلابېلو شمېرو ته په پام سره وايي: د شاه محمود د پوځيانو شمېر دا ځل تر ۱۸۰۰۰ کسانو زيات نه و، حال دا چې صفوي دولت د اصفهان د دفاع لپاره ۵۲ زره جگړه مار چمتو کړي وو.

لکههات دا يادونه هم کوي چې ښايي د اصفهان د نيولو لپاره به دا پوځ بس نه و، خو بايد ياد وساتو چې د افغانانو مذهبي ملاتړ، زپورتيا او جگړه ماری دا خلا ډکوله. (۹)

فرانسوي څېړونکي او لرغونپوه مادام ژان ديولافوا چې په منځينو پېړيو کې د ايراني ودانيو د معماري سبک د مطالعې لپاره په ۱۸۸۱م کال ايران له نژدې ليدلی او ودانۍ يې کتلې وې، پر هغه ښار د افغانانو د يرغل تر يادولو

وروسته د صفوي پوځيانو شمېر چې په وسلو او زغرو سېمال وو، ښه اسونه او ښه رکاښونه يې لرل، ٦٠ زره او د افغان جنگياليو شمېر چې د تورې له پرکا پرته يې نور څه نه لرل، ٢٠ زره کسه ښيي او زياتوي چې له افغان پوځيانو سره ١٠٠ زنبورک توپونه، چې پر اوشانو لېږدول کېدل، يوځای وو). ١٠)

په هر حال، د ١٧٢٢م کال د مارچ پر اتمه د افغان برخليک جوړوونکو پوځيانو جگړه د صفوي دولت پر ضد چې په قوي توپخانو سمبال وو، په گلناباد کې پيل شوه .

شاه محمود هوتک تر جگړې وړاندې د خپل پوځ کتنه وکړه، د خپلو لنډو خو پاروونکو خبرو په ترڅ کې يې ورته وويل: **❖** د ايران ناپايه شتمني په تاسو پورې اړه لري، پام مو وي که په جگړه کې مو ناغېږي وکړه، نو په سوځنده او وچو دښتو کې به مړه شئ، بله گټه به ونه وينئ **❖**. بيا يې گبرانو (زرتشتيانو) ته هم وويل: که ايرانيان بريالي شي، نو يو تن به هم ژوندی درېږي نه ږدي، تاسې ټول به تر تبغ تېر کړي). ١١)

د افغان پوځ په مورچه کې امان الله خان له ځينو جنگياليو سره په ښي لاس او نصرالله زرتشتي د بلې ډلې په مشرۍ په کيڼي لاس او شاه محمود د دواړو ډلو په منځ کې ودرېد. د ايرانيانو له خوا رستم خان او د (حويزه) والي سيد عبدالله د نصرالله خان زرتشتي پر وړاندې ودرېدل .

اعتمادالدوله محمد قلي خان د شاه محمود او د لرستان والي علیمردان د امان الله خان پر وړاندې ودرېدل. جگړه د مارچ د اتمې د مازيگر تر څلورو بجو وروسته د ايرانيانو له خوا پيل شوه، چې د شپې پر ٩ بجو پایته ورسېده. د ايرانيانو کينه گرې لښکرې له افغاني پوځيانو سره د پرتلې وړ نه وې، داسې ښکارېدل چې بری به د ايران په برخه شي، خو وروسته چې د دواړو خواوو وسلې او پوځونه په کار ولوېدل افغان جنگيانو د صفويانو پر نامنظم او گڼو لښکرو بری وموند .

د ايران تر ټولو جنگيالی پوځ د رستم خان تر مشرۍ لاندې جنگېده، چې ډېره ښه جگړه يې کوله، خو بيا هم د افغانانو تر تبغونو تېر شول، د تېښتې پر وخت د رستم خان اس پر ځمکه ولگېد، ده غوښتل بيا پر زين کښېني چې پر سر يې يو وار وربرابر شو او د افغانانو د نيزو په گوزارونو سورۍ- سورۍ شو .

علیمردان خان چې بختياري او د کوه گيلويه ملېشې يې تر لاس لاندې وې، تر همدې مرگونو گوزارونو لاندې راغی، ورور يې ووژل شو او دی هم سخت تپي، پر ځمکه ولوېد، که پوليانو يې په وينو لړلی بدن له ځمکې نه اوچتولای، د رستم خان په برخليک به اخته کېدای .

اعتمادالدوله محمد قلي خان چې وليدل د ايراني پوځونو دوو نورو ستونونو هم ماتې وکړه، پرته له دې چې مرسته يې وکړي، پر خپلو ملگرو يې د شاتگ امر وکړ .

افغانانو صفوي پوځونه داسې په مخه کړي وو، چې هغوی ونه شول کړای خپلې توپخانې په کار واچوي. یوه اروپايي توپچي یوازې وکړای شول، وړاندې تر دې چې د افغانانو د اسونو تر ګامونو لاندې راشي، درېیو توپونو ته اور ورته کړي او بیا وتښتي.

قزلباشو پوځونو هم د جګړې له ډګر څخه داسې تېښته وکړه، چې کله اصفهان ته ورسېدل ان په ځان پسې یې د ښاري دروازو د تړلو وخت هم نه درلود، که افغانانو هماغه شېبه ایراني پوځیان تعقیبولای، ښايي له هر ډول مقاومت پرته یې اصفهان نیولای او د اصفهان ښاريانو به هم د کلابندۍ له کبله د لوړې ستونزه نه ګاللای. خو افغانان وړاندې رانغلل، دوی د غنیمتونو، خپلو مړو او ټپیانو په راټولولو لګيا وو، په دې جګړه کې د ایرانیانو د تلفاتو شمېره ۵-۶ زره کسان ثبت شوي، حال دا چې د افغانانو تلفات د ایرانیانو په پرتله یو په لس زیات ښوول شوی دی). ۱۲)

یو هالېنډي شرکت د ۱۷۲۲م کال د مارچ پر لسمه په خپل یوه گزارش کې د افغان برید کوونکو په وړاندې د صفوي دولت د پوځونو کمزوري داسې رسوا کوي: نن باوري سرچینو خبر راکړ، چې منشي الممالک انګرېزانو ته وویل: دا هغه وخت دی چې باید د ایران پاچا ته خپله دوستي اثبات او د افغانانو د ماتې لپاره چې څومره مرستې ته اړتیا لري، هغه ورکړي. انګرېز استازي په ځواب کې وویل: په دې وخت کې خپله دوستي نه شي ثابتولای، ځکه دوی د خپل استوګنځي دفاع هم نه شي کولای، نو د هغه پوځ پر وړاندې به ځنګه مقاومت وکړي، چې د ایران ۴۲ زره کسيز پوځ ته یې ماتې ورکړه؟ مازیګر مهال موږ ته وویل شول چې قورچي باشي او ایشیک اقا سي باشي هم ښار ته راستانه شوي، هغه ټولې اوازې درواغ وختلې چې ویل کېدل قللراقاسي تر اوسه پورې د افغانانو په وړاندې پر جګړو بوخت دي). ۱۳)

د اصفهان سقوط او د ایران د صفوي لړۍ زوال:

افغان ځواکونو د مارچ پر ۱۶مه د اصفهان پر لوري خپل پرمختګ ته دوام ورکړ. ارامني مېشتې جلفا نومې سیمه له تلفاتو پرته افغانانو ته په لاس ورغله. محمود پر ارمنیانو داسې مالیات وضعه کړل، چې دوه ځله یې باید ورکړي. ویل کېږي چې له هغوی څخه ۵۰ ارمني نجونې تېښتول شوې وې، کله چې شاه محمود ترې خبر شو، امر یې وکړ چې ډېر ژر دې خوشې شي، چې خپلو کورنیو ته ستنې شي). ۱۴)

د مارچ پر ۱۶-۱۷ نېټه د شاه سلطان حسین ښایسته ماڼۍ (فرح اباد) چې له اصفهان څخه د باندې ښارته نژدې جوړه شوې وه افغانانو ته په لاس ورغله، دلته افغانانو ته ۵ عیار شوي توپونه هم په لاس ورغلل.

شاه محمود فرح اباد پر اصفهان باندې د خپلو نورو بریدونو لپاره د اډې په توګه وټاکه، چې د مارچ پر ۲۰مه افغانانو پر ښار برید وکړ. د کروسینسکي په وینا د نوروز په ورځ شاه محمود پر اصفهان برید وکړ، خو بريالی برید نه و.

دوشنبه د وري (حمل) پر درېيمه د يوه ستر بريد لپاره تياري ونيول شو، خو افغان جنگيالي بيا پر شا وتمبول شول. نو اعلان يې وکړ چې خبرې اترې ته حاضر دي، له مخورو ارمنيانو يې وغوښتل چې د منځگرو په توگه له مرکزي دولت سره خبرې وکړي، خو هغوی ونه منل. اخر افغانان سره سلا شول چې اصفهان له کلابندی پرته بل ډول له پښو نه شي غورځولای. دا د وري له درېيمې د غويي (ثور) تر نيمايي پورې د مرکزي حکومت پوځونو او پاڅونکو د اصفهان پول په دواړو غاړو کې واړول، چې کومه جگړه ونه شوه. شاه محمود په ښار کې د خپلو مېشتو جاسوسانو په مرسته د ايراني دربار او د ايراني پوځيانو په باب معلومات ترلاسه کول، چې د جگړې لپاره به يې تياري نيوه. په دې وخت کې يې وغوښتل پلازمېنې ته لار پرانيزي، خو شاته وتمبول شو. خو بل بريد له مقاومت سره مخ نه شو، ځکه گرجي پوځيان چې د پله ساتندويان وو، په درانه خوب ويده وو. سرتېري تر دې ساتندويانو واوښتل او افغان پوځيانو ته يې لار پرانيستله، بيا يې خپلې مورچې ټينگې کړې او له ښاره د وتلو لارې يې بندې کړې. تر دې مهاله گومان کېده چې افغان پاڅونکي به پر اصفهان بريد نه کوي، نو ځکه ايراني پوځ دومره د مرستې غوښتنه نه وه کړې. کله چې يې پام شو دوی تر پله واوښتل او ښار يې کلابند کړ، نو له درانه خوبه پاڅېدل او هڅه يې وکړه چې ښار ته د مرستې زمينه برابره کړي. ۱۵)

څرنگه چې کلابندي بشپړه نه وه، خلکو دا وس درلود چې خواړه او نور توکي د ښار له لوبديځه ترلاسه کړي. دا کلابندي د اپرېل په مياشت کې بشپړه شوه، چې هېڅوک هم ښار ته نه شو دننه کېدای او يا هم بهر نه شو وتای. په اپرېل کې ان تر دې وړاندې هم افغانان د سولې او کرمان ته د مراجعې په سوچ کې شول. دوی پر همدې مهال د حويزه د خان له خوا د شاه په امر ليکل شوی ليک ترلاسه کړ، په کې ليکلي وو چې له ترلاسه کړو غنيمتونو او شتو سره دې کندهار ته لاړ شي، شاه به نور شته هم ورکړي. افغانانو چې ليک ولوست د دولت پر نورو کمزوريو هم وپوهېدل او ځواب يې وليکه چې شاه دې خپله يوه لور له ۵۰۰۰۰ تومانه جهيز سره يوځای شاه محمود ته ورکړي، دغه راز کندهار، کرمان، سيستان او خراسان دې شاه محمود ته پرېږدي، دغه د سولې لار ده کنه تر بري پورې به کلابندي ختمه نه شي. د ايران لوري ځواب ورکړ چې سني ته د شيعه لور ورکول ناشوني دي، رعيت ته د شاه د لور ورکړه خو بېخي ليرې خبره ده، ستاسو نور شرايط د منلو وړ دي. ۱۶)

کاشکې پاچا خپله لور چې وروسته يې محمود ته ورکړه، هماغه مهال ورکولای چې د اصفهان خلک له لوړې دومره نه ځورېدل او نه مړه کېدای. افغانانو چې د شاه دا ځواب واورېد تر غوڅ بري پورې يې د کلابندی تصميم ونيو.

کروسينسکي د اصفهان د کلابندی پر مهال د خلکو د وضعې په باب کاږي: **❖** تر درېيو مياشتو وروسته په اصفهان کې د خرو او اوبانو غوښې خرڅېدې، خره به په پنځوسو تومانو پلورل کېدل، اخر نه پيدا کېدل. خلکو د سپيو او پيشوگانو غوښې خوړلې. چې څلور مياشتې وروسته د انسانانو خوړل پيل شول، پنځه قصابان په دې کار بوخت وو، نوي مړي به يې چې پيدا کړل، ورنونه به يې غوڅول او خوړل به يې.

د اصفهان خلکو دا عادت نه درلود چې کلنۍ غله دې په کور کې وساتي، ورځنۍ اړتياوې به يې هره ورځ بشپړولې، د ښار د کلابندۍ سوچ خو يې هېڅ وخت هم په ذهن کې نه ورگرځېده، اخر خبره دې حد ته ورسېده، چې د ونو پوستکي به يې په تاله څرخېدل، په هاوونگ کې به يې کوټل، يا به يې د زړو بوتانو تلي راټولول او اېشول به يې، اوبه به يې څښلې. خلک به په کوڅه او بازار کې چپه کېدل او مړه کېدل، پېغلو نجونو او بې کسه ښځو به چې د لمر مخ يې نه و ليدلې، خپلې لورگانې به يې پر سر ايښې وې او نارې به يې وې، مړې کېدې به، خو چا به د مړو د ښخولو پروا هم نه کوله، ټول ښار د انسانانو په مړو ډک شو) ۱۷... ۱۷

دغه راز د دوسرو په وينا ځينو کسانو به په پټه د مړو غوښې پرې کولې او خوړلې. کله، کله به خلکو د نويو مړو شويو ماشومانو غوښې خوړلې، ان زيات مهال به ښځو خپل بچي خوړل. په اصفهان کې وضعه دومره خرابه وه چې چا به مړي نه ښخول، بلکې په کوڅه او بازار کې به يې پرېښوول، خلک به پر مړو گرځېدل، اخر ټولو ته عادي شوه. خلکو مړي سيند ته واچول، چې د سيند اوبه يې خرابې کړې او تر يوه کاله چا ځنې استفاده نه شواى کولای). ۱۸... ۱۸

د پولېندي کشيش دا څرگندونې د صفوي دولت بې کفائيتي، راتلونکي ته نه پاملرنه او د ايران د خلکو پر وړاندې د هغه حکومت بې پروايي ښيي. که وزيرانو او چارواکو پر خلکو لږ پام کولای، بايد ښار ته يې تر يوه کاله خواړه برابرولای، يا يې خلک له کلابندۍ او د هغې له بدو پايلو خبرولای، چې هر چا خپل او د خپلې کورنۍ غم خوړلای او يوه چاره يې سنجولای. خو له بده مرغه چې وزيران او چارواکي يوازې د خپلو جېبونو د ډکولو او د خپلو سيالانو د وېرولو په غم کې وو .

که څه هم افغانان تر حکومتي گوليو او گواښونو لاندې وو، د اصفهان له کلابندۍ راهيسې يو کس يې هم ونه وژل شو. د ايراني سرتېرو د توپونو شمېر ۴۰۰ ته رسېده، سره له دې چې دوی ورڅخه ډزې کړې وې او د کارول شويو گوليو شمېر يې ۱۶۰ زره توپونو ته رسېده، خو سرتېرو به له دې توپونو داسې استفاده کوله، چې ان ۴۰۰ افغان سرتېري يې هم ونه وژل). ۱۹... ۱۹

د همدې پولېندي کشيش په وينا يو ځل ښاريانو د پاچا مانۍ سنگسار کړه او له هغه څخه يې هيله وکړه چې له مانۍ څخه راووځي او د خلکو پر وړاندې دې حرکت وکړي، چې ځان د ايران د ژغورنې لپاره قربان کړي. خو د شاه دروازه ساتونکو د مانۍ د دروازو تر شا د گوليو په ډزو سره خلک سره وپاشل. پاچا خلکو ته ځان ښکاره نه کړ، خو د ۱۷۲۲م کال په مې مياشت کې دوه- درې ايراني خانانو د علیمردان خان په مشرۍ (چې مخکې په جگړو کې ټپي شوی و) له څه خوړو او ۵۰۰۰ سپاره پوځيانو سره د اصفهان مرستې ته راودانگل، کله چې شاه محمود له دې موضوع خبر شو، نصرالله زرتشتي يې له ۴۰۰ سپاره پوځيانو سره يوځای مقابلې ته ولېږه، نصرالله اصفهان ته نژدې د دې پوځ مخه ونيوله او په خپل بريد سره يې د هغوی ۱۵۰۰ تنه ووژل، چې پاتې نورو تېښته غوره کړه). ۲۰... ۲۰

د سپټمبر په وروستيو کې مرکز ته خبر راغی چې د تون او طبس واکمن ملک محمود سيستاني له لس زره کسيز پوځ سره د اصفهان مرستې ته راروان دی. دې خبر د اصفهان خلک خوشحال کړل، خو کله چې شاه محمود افغان دا خبر واورېد، نو ډېر ژر يې د هغه هېوادوال نصرالله زرتشتي د خبرو اترو لپاره د هغه مخې ته ولېږه، هغه په گلناباد کې له ملک محمود سره وليدل، د هغه د گرانبيه ډاليو تر ورکړې وروسته يې ورته وويل چې اصفهان د تسليمۍ او صفوي لړۍ د سقوط په حال کې ده، نو له شاه محمود افغان څخه دې دغه گټل کېدونکی وياړ نه اخلي. نصرالله ټينگار وکړ، چې د اصفهان د ژغورنې لپاره دې له هر ډول سوچ څخه لاس واخلي. له هغه څخه يې غوښتنه وکړه چې له افغانانو سره يوځای شي او د هغوی په مرسته دې په غوڅ ډول پر خراسان واکمني وکړي، پر ملک محمود سيستاني د نصرالله خان زرتشتي خبرو ډېر اغېز وکړ، نو ډېر ژر خراسان ته ستون شو. (۲۱)

ځينو ويلي چې ځانغوښتونکو او ډارنو وزيرانو شاه سلطان حسين له ملک محمود څخه ووبراوه، چې که هغه له خپل پوځ سره اصفهان ته ننوت، بڼايي د ايران د سلطنت پر تخت کښېني او صفوي لړۍ به ختمه کړي. نو پاچا ملک محمود ته پيغام ولېږه چې له راغلې لارې دې بېرته ستون شي، ځکه گواکې صفوي دولت دومره توان لري چې د اصفهان او ايراني سلطنت دفاع وکړي. ملک محمود د پاچا په دې ځواب ډېر نهيلی شو، خراسان ته ستون او د خپلې واکمنۍ پر پراختيا بوخت شو.

لنډه دا چې څومره کلابندي ځنډېده، د اصفهان دخلکو وضعه لا پسې خرابېده. د ډاکټر شفا په وينا ❖ د کلابندۍ پر مهال شاه سلطان حسين او سلاکارانو يې هڅه وکړه چې د نذر، دعا، نیاز، چلو، غټو او وړو دعاگانو په مرسته بلاگانې او ناروغۍ دفع کړي. کله به پېريان راغوښتل کېدل کله به افغان مشرانو ته اجل لېږل کېده، چې د اصفهان له کلابندۍ لاس واخلي. خو د هالېنډ د شرقي هند شرکت د کارکوونکو په وينا په اصفهان کې د اصفهان د پېښو ورځپاڼې وليکل: ❖ له دومره تدابېرو سره- سره کار مخته نه لاړ، په ښار کې دومره قحطي زياته شوه چې يو من غنم ۲۰ زره درهمو ته ورسېدل، وروسته بيا غنم هېڅ نه پيدا کېدل، نه هم وربشې او وريجې، خبره د خړه، سپي، اوبنانو او موږکانو خوړلو ته وغزېده. ❖ (۲۲)

د پلازمېنې تر شپږمياشتنۍ کلابندۍ وروسته، د قحطۍ، لوږې او مړينې له کبله سلطان حسين اړ شو له سطني تخت څخه راکښته او شخصاً د دښمن پوځ ته ورشي، د خپل ژوند او سلطنت برخليک د شاه محمود پښو ته واچوي. د هرات ښاريانو په ۱۷۳۰ او د کندهار ښاريانو ۱۷۳۸م د همداسې يوې اوږدمهالې کلابندۍ تر پايه خوند د نادر افشار او په ۱۸۳۷-۱۸۵۷م کال هراتيانو د محمدشاه قاجار له خوا وځکه، خو خلکو د سپي او پيشيو غوښې ونه خوړلې، بلکې مقاومت يې وکړ. حال دا چې د دې دوو ښارونو کلابندۍ ۱۱مياشتې وخت ونيو، خو اصفهان يوازې ۶مياشتې او څو ورځې په کلابندۍ کې و.

په هر حال، لښکرکښيو او لوتونو هر وخت خوار او کم توانه خلک خپلي، خو شتمنو يوازې د لوړې ستونزه گالله، اصفهان د اکتوبر مياشتې په وروستيو کې خپلې وروستۍ ساوې کښلې. د عيني شاهدهانو په وينا چې لکهږت يې دا ليدنې ثبت کړي؟ هغه سرتېري چې د کلابندۍ په ورځو کې (د اکتوبر ۲۳مه) د کلاگانو د ساتنې لپاره گمارل شوي وو، د دې پرځای چې هلته استوگنه وکړي، غوره يې گڼله چې په روغتون کې واوسي). ۲۳؟

د انگرېز شرقي هند شرکت د استازو په وينا ۲؟ د ايران ځواکمن پاچا پر ۱۲ بجو د اکتوبر پر ۲۳مه له کوم جلال او درناوي پرته له خپلې سلطنتي ماڼۍ ووت، د ويده بېوزلي کس جامې يې په تن وې، چې د نوکرانو له څېرې يې خواشينی اورېدله. داسې ښکارېدل لکه د هغه ښاغلي رسمي تشيع مراسم چې ترسره کېږي). ۲۴؟

د رستم التواريخ په روايت: د کلابندۍ په همدې ورځو کې د اصفهان په دمورقايي کې څلوېښتو ږيرو او يوسل او لس ۱۴_۱۵ کلنو شهزادگانو ژوند کاوه چې له اړوندو مېرمنو يا مينزو سره د پاچا د يوځایتوب حاصل و). ۲۵)

پاچا خواشینی او زړه ماتې په خپل کور او د ښار په واټونو کې چې له مړو ډک وو، گرځېده، غوښتل يې د خپلې خوښې ماڼۍ (فرح اباد) ته ورسېږي، دا ځای اوس د شاه محمود د واکمنۍ ځای و او خپل شاهي تاج د شاه محمود افغان پر سر کښېږدي. د فرانسوي کشيش دوسرسو په وينا: ۲؟ پاچا له خپله تخته کېښته کېدو ته همدومره هيله من و، چې محمود پر سلطنتي تخت جلوس ته تېری و). ۲۶؟

له شاه سلطان حسين صفوي سره د شاه محمود افغان د چلند په باب لکهږت د يوه عيني شاهد (د فرانسې د قنصل د ژباړن ژوزف آبي سالمييان) له قوله، چې د صفوي شاه د تسليمۍ پر وخت يې د محمود غلجي دربار ته لار موندلې وه، کاري :

۲؟ محمود د تالار په يوه څنډه کې ناست و، شاه د تالار په بله څنډه کې کښېنول شو. شاه سلطان حسين وويل: د خدای غوښتنه به همدا وه چې زه نوره واکمني ونه کړم. اوس د دې وخت دی چې ته د ايراني سلطنت پر تخت کښېښي. زه خپل سلطنت په ډېره مينه درسپارم او له خدايه دې برياليتوب غواړم.

تر دې خبرو وروسته يې له خپل دستار څخه د پاچايۍ تاج ليرې او هغه يې محمود ته وړاندې کړ، خو کله چې يې وليدل شاه محمود انکار کوي او خواشینی دی، نو له تسليموونکي شخص (امان الله) څخه يې واخيست او هماغسې چې ناست و، هغه يې په خپل لاس د محمود پر سر وټاړه او بيا يې ورته د بري غوښتنه وکړه. تسليم شوی پاچا بېرته خپل ځای ته راغی او ارام کښناست. وروسته چای او قهوه وڅښل شوه، دا مهال پر سلطان حسين باندې د شاه محمود زړه وسوځېده او ورته وپي ويل :

مه خپه کېږه، د انسان بخت همداسې بې ثباته دی. لکه څنگه چې د خدای اراده وي، یوه ته پاچایي وربخښي او که وغواړي ترې اخلي یې، کله یې له یوه قومه اخلي بل ته یې ورکوي. خو زه ژمنه کوم چې د پلار په سترگه به درته گورم او ستا له مشورې پرته به یو کار هم ونه کړم). ۲۷

په دې توگه د شاه سلطان حسین او د صفوي لړۍ اوږدمهالې دوره په ډېر ټیټال سره پایته ورسېده. یو افغان قوماندان امان الله هماغه مازیگر له ۳۰۰۰ افغان سپرو سرتېرو سره اصفهان ته لاړ. د مانۍ پر درازه یې مهر او لاک ولگاوه او د ایراني سرتېرو پرځای یې خپل سرتېري ولگول. بله ورځ امان الله امر وکړ چې د ښار له لارو څخه دې سړي ایسته کړل شي، بیا یې یوه لار وسنجوله، چې ښار ته په وړ اندازه خواږه راشي او خلکو ته دې ورسول شي. بله ورځ امان الله د شاه محمد د راتلو لپاره وړ ترتیبات ونيول، د احتیاط له مخې یې د لارې په اوږدو کې پر جگپوړو ودانیو او د جوماتونو پر منارو وسلوال سرتېري پر ساتندویۍ وگمارل.

د اکتوبر پر ۲۶ مه شاه محمود په ډېر برم او درنښت سره د فرح اباد پر لوري حرکت وکړ او اصفهان ته دننه شو. د عیني شاهدانو په وینا: ۲۸ په دې ډله کې لس سپاره منصبداران تر شا یې د ۲۰۰۰ په شاوخوا کې سپاره چې په کې د ایراني دربار مشران هم لیدل کېدل، په حرکت کې وو. وروسته میراخوږ افغان له ۱۵ سپرو سره لیدل کېده، چې پر یوه ښایسته شوي او ځانگړی شاهانه اس راروان و، ورپسې ځینې وسلوال او په هغو پسې د نظام ۱۰۰۰ پلي سرتېري په حرکت کې وو.

په لنډه فاصله کې بیا د تشریفاتو د ټولو رئیس د ۳۰۰ سرو جامو لرونکو زنگیانو (تورپوستو) په منځ کې روان و. دا زنگیان د اصفهان له اسیرانو ټاکل شوي وو، چې د افغان فاتح ساتندويي وکړي. په څلورېشت گامه فاصله کې محمود غلجي پر هغه اس سپور و، چې د عربستان والي په همغو ورځو کې وردالۍ کړی و. سلطان حسین یې کین خوا ته روان و، په دې دوو مشرانو پسې ۳۰۰ سپاره غلامان په حرکت وو.

وروسته مفتي او امان الله، لومړی وزیر (صدراعظم) محمود، ملا زعفران، نصرالله زرتشتي، ملا موسی خزانه دار، محمد اقا ناظر البیوتات محمود روان وو. تر دې وروسته د شاه ځینې اعتمادالدوله او جگپوړي صاحب منصبان له ځینو افغان صاحب منصبانو سره روان وو، چې ورپسې به سل اوشان چې یو-یو شمخال (زنبورک) توپ بارو روان و. تر ټولو وړاندې به ۶۰۰ سازېغوونکي روان وو، چې ورپسې به ۶۰۰۰ سپاره سرتېري مله وو. د شېراز له پله څخه د اوښتو پر مهال یې شاه حسین د مانۍ د باغ له لارې جبل ته ولېږه. داسې ښکارېدل چې شاه محمود د مات شوي شاه حضور د بري په مراسمو کې هم تشخیص کړی وي.

خپل یون ته یې ادامه ورکړه، چې لږه شېبه وروسته د ښار دروازو ته ورسېدل. که څه هم د سیمې اوسېدونکو غمونه او ستونزې لرلې، خو بیا هم خپلې هوساینې ته په سوچ کې وو، ځکه یې د نوي واکمن پر وړاندې درناوی خپل کړ. د اسونو پښو ته یې گرانښه توکي وغوړول او هوا یې عطرینه کړه. هغه توپونه چې پر اوشانو بار وو، کله ناکله چلول

كېدل او لسو افغانانو چې تر نورو وړاندې روان وو، په نوبت سره يې په لوړ ږغ پر محمد او يارانو يې صلوٰة او درود وايه. (۲۸)

كله چې سلطنتي ماڼۍ ته د ننوتو مراسم ترسره شول، افغان سرتېرو په لوړ ږغ چيغه كړه (الله اكبر) محمود د ماڼۍ له دروازې څخه تر ننوتو وروسته د ماڼۍ تالار ته لاړ او پر تخت كښېناست. د شاه سلطان حسين بېواكه شويو چارواكو او وزيرانو شاه محمود ته د وفادارۍ او درناوي لوړه وكړه، د توپونو په هوايي ډزو سره خلك له موضوع خبر كړاى شول. محمود د جلوس تر مراسمو وروسته ټولو حاضرينو ته مېلمستيا وركړه، په دې توگه پر ايران باندې د افغانانو واكمني پيل شوه. د كروسينسكي په راپور كې راغلي دي: **❖** يو لامل چې د افغان په بري كې يې ستره ونډه درلوده، د پوځيانو نظم و، ښايي په هېڅ ځاى كې به هم سردار له داسې ځواك څخه برخمن نه و او فرمان يې نه چلېږي **❖** (سقوط اصفهان، بروايت كروسينسكي، تهران، ۴۹ مخ).

كروسينسكي د افغان جنگياليو د روحيې په باب وايي: **❖** جگړه او وژنه د افغانانو عادت دى، څوك په جگړه كې له دښمن څخه مخ نه شي اړولای، كه څوك تر شا شي، ناڅاپه يې وژني. د اصفهان د كلابندۍ پر وخت زه د عباس اباد پله ته نژدې د جگړې نندارچي وم. يو افغان مې وليد چې ښى لاس يې غوڅ و، د كتار شاته راغى، ساتندويانو گومان كاوه چې له جگړې څخه تښتېدلى دى، غوښتل يې مړ يې كړي، هغه خپل لاس وروښود، دوى بيا هم راضي نه شول او ويې ويل: كه ښي لاس دې له كاره لوېدلى په كين لاس جگړه وكړه، كه دې هغه لاس هم له كاره ولوېد، په خوله جگړه وكړه او پر دښمن نارې تو كړه، چې خداى (ج) لوى اجر دركړي **❖** ..

كه له افغانانو څخه توره، ليندۍ، ټوپك او نورې وسلې ځمكې ته ولوېږي، د هغه لپاره له خپل اس څخه نه راكښته كېږي، په اس ځغلونه كې دومره چابك دي، له شاه څخه يې ځان كښته راغزوي او پر ځمكه خپل لوېدلي شيان راپورته شوي. كه به يې هر ښار او هره سيمه نيوله، كه په سيمه كې به يې څوك لیده چې د جواهرو يوه پلنډه پر سر لېږدوي، په لښكر كې به د دې سيمې اړوند اوسېدونكي شخص هڅه كوله چې دې كس ته څوك زيان ونه رسوي. كه به يې اسيران نيول، تر لږې مودې وروسته به يې خوشې كول.

دوى په جگړه كې ډېر كسان ونيول، خو هغوى يې د خپلو اولادونو په توگه ومنل. په كارونو كې توكل لري، ځانپالونكي نه دي. غنم ډېر كاروي، خواړه ډېر نه سره كوي، د پسه كولمه له اوبو ډكوي، بيا يې پر ملا تړي او د اړتيا پر وخت يې كاروي. د خوړو پر وخت تكلف نه كوي، ډوډۍ او نور خواړه پر ځمكه ږدي بيا يې خوري. له اوبو پرته نور څه نه څښي. بېلابېل شالونه، موچنې او نور كالي لري، چې ځانونه له لمر او خپله وسله له باران څخه خوندي ساتي. پراخ او جگ كالي اغوندي، مېرمنې يې هم له ستر پرته كوڅو ته راوځي. ډېرې ښايسته دي، چې د لمر غوندې بې حجابه رابهر كېږي، په غوږونو كې يې د بلور او مدنگ غوږوالي څرېږي. **❖** (۲۹)

له دې شرحې څخه ښکاري چې افغانان ساده، کم توقع، خو ډېر جنگيالي، زړور او بانضباطه خلک دي او د خپل بري لپاره تر مرگه جنگېري.

په ايران کې د شاه محمود پاچهي:

کروسينسکي لکه مخکې هم چې يادونه وشوه، د اصفهان د کلابندی پر وخت په هغه ښار کې د خلکو د زړه بوږنوونکې وضعې شاهد و. د محمود په لاس يې تر فتحې وروسته څو ځلې له شاه محمود سره وليدل، چې د هغه څېره او شخصيت داسې انځوروي:

❖ هغه منځنی قد درلود، پلنې اوږې، پراخ مخ، تپته پزه، تېزې سترگې، توند کاته، لنډه غاړه، سره ږيره يې وه. هر سهار به يې د خپل پوځ له زورورو سرتېرو سره غېږ نيوله، د ورځې په بهير کې به يې هم هغه سپورټ کاوه، چې د هغه بدن ته يې قوت ورکاوه. هره ورځ به يې پنځه پسونه ورته راوړل، چې ده به په خپله توره دوه نيم کول. د لنډو نيزو په وهلو کې ډېر ماهر و، چې نښان به يې نه خطا کېده، پر اس باندې په سپرېدو کې دومره چست او چالاک و، چې له رکاب پرته به يې اس ټينگ کړ او کله چې به يې ښی لاس د اس پر شا کښېښود، نو رواناوه به يې. ډېر لږ خوب يې درلود، چې د لښکرکښيو پر مهال به يې خوب نه کاوه.

د شپې به يې شخصاً د ساتندويانو خبر اخيست او په اصفهان کې به يې خپله گزمه کوله، په خوړو کې منځلاری و، هرڅه به چې لاسته ورتلل قناعت به يې کاوه. له خپلې مېرمن (د شاه حسين سلطان لور) پرته به يې څه نه څښل. له هغې څخه يې يو زوی درلود، چې دی هېڅ له هغې پرته له بلې هېڅ مېرمنې سره يوځای نه شو.

شاه محمود د شاه حسين خلاف چې عياش، هوساينه خوشوونکی او مهربان و، ډېر فعال او ځواکمن ښکارېده. د قصاص او تعزير پر وخت به يې د هېچا شفاعت نه کاوه. د چا زاری يې نه منلې، بلکې يوازې يې شرعي حکم ټينگاوه او د دښمن پر وړاندې ډېر توند و. په جگړو کې اکثره د خپل پوځ په وړاندې روانېده. (۳۰)

په هر حال، شاه محمود درې کاله پر ايران واکمني وکړه. (۱۷۲۲-۱۷۲۵م) نوموړي په پيل کې يو خوښ او منځلاری کس و، چې پر ايران باندې يې د واکمنۍ پر وخت يوازېنی کار او انساني عمل د اصفهان قحطۍ خپلو خلکو ته د خوړو لېږدول و. د خپلې واکمنۍ په لومړيو مياشتو کې يې په خپل منځلارتوب او معتدل چلند سره ډېر ايرانيان حيران کړي وو. دومره روغ عقل يې درلود، چې د صفوي سلطنت د پېچلو اداري چارو د نيولو لپاره يې د افغانانو بې تجربه توب تشيخص کړی و. له دې کبله يې وزيران او نور جگپوړي کارکوونکي پر خپلو دندو پرېښودل، د هر يوه تر څنگ يې يو افغان وټاکه. په دې توگه افغانانو ته د اداري فن زده کړه هم اسانه شوه. دوی ايراني کارپوهانو

ته خیر وو. چې د رشوت اخیستلو او فساد لامل نه شي او په پایله کې هغه مهال ایران د محمود د واکمنۍ په پیل کې له داسې حکومت څخه برخمن شو، چې په تېره نیمه پېړۍ کې یې ساری نه درلود.

شاه محمود هغه کسان چې شاه او خپل هېواد ته یې خیانت کړی و، یا یې هم د افغانانو په ګټه څارګري کړې وه یا اعدام کړل یا یې هم بنديان او په دې توګه یې ځاینانو ته د عبرت درس ورکړ. هغه به په څرګنده ویل، له هغو کسانو سترګې نه شي پټولای چې شاه او خپل دولت ته یې خیانت کړی وي. په وړ وخت کې به ده ته هم خیانت وکړي. (۳۱)

تر دې وروسته محمود امر وکړ په ښار کې دې اعلان وشي که ایرانیان، په ځانګړې توګه د اصفهان خلک غواړي له افغانانو سره وګوري، له ځایه دې اوچت شي او پر سینه دې لاس کېښودې. د افغانانو درناوی دې وکړي، دا دود نن هم په افغانانو کې شته، چې د کلتور یوه برخه یې ګڼل کېږي.

پر دې سربېره محمود ټولنیزې ډلې په اوو درجو ووېشلې، چې افغانان په کې د فاتحې ډلې په توګه په لومړي مغلوب ایرانیان په اوومه درجه کې راتلل. دا چلند شل کاله وړاندې د ایرانیانو له خوا د کندهاریانو او هراتیانو پر وړاندې ترسره شوی و.

په دې وخت کې د ایران په کمین کې دوه ناست دښمنان یانې روسيې د ستر پطر تر مشرۍ او عثماني ترکیه یو، یو خطر ګڼل کېدل. په ځانګړې توګه چې پطر د درېند مشهور ښار نیولی هم و. دا مهال شهزاده طهماسب صفوي چې وړاندې له اصفهان څخه تښتېدلی و، د ۱۱۳۵ هـ د محرم پر ۳۰ مه _ ۱۷۲۳م کال نومبر په قزوین کې خپله پاچايي اعلان کړه. که څه هم دا کار یې افغانانو ته د جګړې بلنه وه، خو د خپلو بې کفایتو وزیرانو له خوا ډېر ژر په عیش او نوش او نورو کارونو لګیا شو، چې په اصفهان کې د خپلې راګیرې کورنۍ ژغورون یې هېر کړ.

شاه محمود پر دې مهال امان الله خان، اعتمادالدوله او د خپل تره زوی اشرف له ۳۰۰۰ سپاره پوځ سره یوځای د شهزاده طهماسب پر وړاندې جګړې ته ولېږل، خو شهزاده د افغانانو له مقاومت او مقابلي پرته قزوین پرېښود او کاشان، بیا له هغه ځایه اذربایجان ته وتښتېد.

قزوین له جګړې او مقاومت پرته د افغانانو لاسته ورغی. په پیل کې خلکو د افغانانو ښه هرکلی وکړ، خو فاتحو سپاهیانو ونه شول کړای د خلکو د مال او ناموس پر وړاندې د خپل بد چلند مخه ونیسي. له دې کبله خلک د افغانانو له دې چلند څخه په تنګ شول او پاڅون یې وکړ.

په دې پاڅون کې هر قزویني خپل افغان مېلمه وواژه او په دې توګه ځینې افغان لښکریان راښکېل، بیا وروسته ووژل شول. امان الله هم سخت ټپي شو، خو پر خپلو پاتو پوځونو یې امر وکړ چې ځانونه د ښار ارګ ته ورسوي او هلته مقاومت وکړي. افغاني ځواکونو د امان الله خان امر ومانه او ارګ ته لاړل، چې همدغه کار دوی وژغورل. څرنگه

چې د ارگ خوراکي توکي پر خلاصېدو وو، امان الله امر وکړ چې د تورې په زور دې د پاڅونکو کتارونه ليرې او د تېښتې لار دې جوړه شي. افغانانو همداسې وکړل او د درنو تلفاتو په ورکولو سره (د ۱۲۰۰ تنه مړو) سره پاتې نور له ښاره ووتل. ځينې د کاشان لوري ته لاړل، بيا يې يوه ډله د اشرف په مشرۍ کندهار ته روانه شوه، چې بله ډله بيا د امان الله خان په مشرۍ اصفهان ته ستنه شوه. (۳۲)

د دې پېښې خبر پر شاه محمود ډېر فشار راوړ، ډېر ژر يې امر وکړ چې د اصفهان وزيران، مشران او جگپوړي چارواکي دې (شمېر يې ۳۰۰ تنو ته رسېده) ماڼۍ ته راشي، چې له تورې تېر شي. په دې منځ کې يوازې اعتمادالدوله محمد قلي خان د دوو غلجيو شفاعت ترلاسه کړ، نور نو ټول ووژل شول او مړي يې په عامه لار کې کښېښودل شول. محمود په دې کار بسنه ونه کړه، د هغوی او ځينو نورو قزلباشانو د وژلو امر يې هم وکړ. په اصفهان کې يې داسې وېره رامنځته کړه، چې خلکو ډېر مهال له کوره بهر د گام ايښوولو زړه هم نه کاوه، خلکو حق نه درلود چې ښار ته خوراکي توکي راوارد کړي.

اصفهان يوځل بيا له لوړې او قحطۍ سره مخ شو. که نصرالله زرتشتي د اصفهان له شا و خوا سيمو خوراکي توکي نه برابرولای، له شک پرته چې ډېر خلك به له لوړې مړه کېدل. نصرالله خان زرتشتي د ۳۰۰۰ سپاره پوځ په ملگرتيا د اصفهان په شمال لوېديځ کې د خوږو په برابرولو پيل وکړ، چې دا کار يې په ښه توگه ترسره کړ او په خوږو (پنځوس زره بار اوبښان) يې پلازمېنې ته ولېږل.

د همدان له شا و خوا، ختيځ او شمالي سيمو څخه يې ۴۰۰۰ سني مذهبېدو خانان اړ کړل چې اصفهان ته کډه شي او هورې استوگنه وکړي. (۳۳)

د نصرالله زرتشتي زامن د اصفهان تر نيولو وروسته سيستان ته ستانه شول او له ۲۰۰ افغان او زرتشتي خانانو سره له سيستان څخه اصفهان ته کډه شول.

پر دې مهال افغان سرتېرو د جنگي غنايمو له کبله لږه هوسايي ترلاسه کړې وه، چې د خپل کور-کلي په سوچ کې شول، ځينې ډلې يې کندهار ته روانې شوې. شاه محمود دوی تگ خپل راتلونکي او اصفهان مېشتو افغانانو ته يو خطر گانه، د دوی د تېښتې د مخنيوي لپاره يې پر سرتېرو امر وکړ چې خپل کورونه دې اصفهان ته راوړي. کندهار ته اته زره اوبښان ولېږل شول، چې په کندهار کې له نورو اوبښانو سره يوځای د افغان سرتېرو کډې اصفهان ته بار کړي.

د کروسينسکي په وينا: لومړی کاروان چې ۳۰ زره اوبښان وو، تر درې مياشتني مزله وروسته اصفهان ته ورسېد. په وروسته دوو کلونو کې هم اصفهان ته مهاجرتونو وشول، خو بيا هم د اصفهان د خلکو کموالی جبران نه شو. وروستی کاروان چې د شاه محمود د ژوند په زمانه کې اصفهان ته دننه شو، درې زره اوبښان وو، چې له دې کاروان سره د شاه محمود مور هم مله وه. (۳۴)

شېراز دويم ښار و، چې بايد نيول کېدای. د ۱۷۲۳م کال د دوبي په پای کې نصرالله کور (ړوند) د دې ښار په نيولو مامور شو، هغه شېراز ته تر نژدې ځايه پورې له هېڅ ډول مقاومت سره مخ نه شو، خو کله چې شېراز ته ورسېد، نو واکمن يې په مقاومت لاس پورې کړ. نصرالله سم له لاسه له خپل پوځ سره يوځای د هغه ښار نيولو ته يو شول. دا واکمن له لومړنيو کسانو څخه و، چې د ښار ساتونکو وويشت او مړ يې کړ. د نصرالله مړينه د لښکريانو او نورو پلويانو د خواشينۍ لامل شوه، چې محمود دا پېښه نه جبرانه د ونيکې ضايعه وگڼله، ځکه چې د ده د لښکر له برياليو مشرانو څخه و.

ارمنيانو او په ځانگړې توگه زرتشتيانو د نصرالله په مړينې سره خپل ستر ملاتړ له لاسه ورکړ. د هغه په مړينه ډېر خواشينی شول، ان د اصفهان خلکو هم هغه يو زغم لرونکی کس گانه.

پولېندي کشيش کروسينسکي په خپلو خاطرو کې ليکي چې نصرالله زرتشتي يو زغم لرونکی کس و. کله چې يې وليدل ځينې گرجيان د شاه له خوا د خدمت پر وخت د اسلام منلو ته اړ ايستل کېږي، اجازه يې ورکړه چې خپل پخواني مذهب ته واوړي. ان له اصفهان څخه يې گرجي کشيش ورولبړه. کروسينسکي زياتوي چې په هر حال **❖** هغه عيسويت ته د مينې له کبله نه، بلکې له شيعه مذهب څخه د کرکې له کبله دا کار کاوه. **❖** ۳۵)

د نصرالله زرتشتي تر مړينې وروسته، د افغان ځواکونو مشري زبردستخان افغان ته پاته شوه، چې شېراز فتحه کړي. وايي: زبردستخان يو زړور او بېباک جنگيالی و **❖** پر دې بنسټ يې هغه ښار کلابند کړ، کله چې ښار تسليم شو، نو د شېراز د خلکو پر وړاندې يې مينه وښووله. څرنگه چې سوداگرو پر خلکو خوراکي توکي بند کړي وو، زياتو اړو خلکو د لوږې له کبله خپل ژوند له لاسه ورکړ. زبردستخان امر وکړ چې ټول دکانونه او د خوړو پلورنځي دې پرانيستل شي، هېڅوک هم حق نه لري چې له ځان سره وسله ولېږدوي.

د ښار وضعه ډېر ژر عادي شوه او له هرې خوا شېراز ته خوراکي توکي راروان شول. خلکو د اوليه توکو په تيارولو لاس پورې کړ. په (تاريخ منظم ناصري) نومي کتاب کې چې د ناصر الدين شاه د استخباراتو وزير ليکلی دی، راغلي: **❖** زبردستخان د شېراز خلکو ته وخت ورکړ، چې يوه ورځ ورباندې بريد وکړي او شېراز ونيسي. کله چې ښار ونيول شو، ويې ليدل چې څو کسان له لوږې مړه شول، يوه سوداگر په کور کې دومره غنم لرل چې د شېراز ډېرو خلکو ته يې څو مياشتې کفايت کاوه، زبردستخان له دې سوداگر څخه پوښتنې - گروېږنې وکړې او بندي يې کړ، چې ولې يې دا غنم له خوارو خلکو راسپمولي او دومره ډېر خلک مړه شول. **❖** ۳۶)

يو ځل يوه ارمني سوداگر شاه محمود افغان ته عرض کړی و، چې د اصفهان- هندوستان پر لار يې جواهرات او دوی بستې الماس غلا شوي دي. شاه محمود خان زبردستخان ته وليکل چې د دې سوداگر مال دې پيدا او خاوند ته يې ورتسليم کړي.

زبردستخان د دې لپاره چې پر ایران باندې افغان واکمنۍ ته پای ورکړي، اغېزناکه هڅه وکړه او غلا شوي الماس يې پیدا او خاوند ته ورتسليم کړل. دا کار دا جوتوي چې زبردستخان باډسپلين شخص او با انضباطه واکمن و. گنې د ارمني سوداگر د الماسو او جواهراتو پیدا کول دومره اسان کار نه و. (گوربت مجله: څلورمه گڼه، پنځم کال، پنځم مخ، د ښاغلي حداد لیکنه).

د شېراز فتحې شاه محمود د ایران د نورو ښارونو نیولو ته هم هیله من او خوشحال کړ. کله چې زبردستخان د نورو سیمو او بندرعباس په پرانیستنه بوخت و، شاه محمود د یوه لښکر په مرسته د اصفهان د شمال لوېدیځ په سل میلی کې پر گلپایگان برید وکړ او تر لنډې جگړې وروسته یې فتحه کړ او ویې نیوه. بیا یې د زبردستخان په مرسته کاشان هم ونیوه او اصفهان ته ستون شو.

که څه هم د هغه راتلونکي ته دا فتوحات دومره ډاډمن نه وو او یوازې یې د سیمو پراختیا ته لار برابروله، یوځل بیا محمود د یوه ستر پوځ په مشرۍ غوښتل عشایرکوه او گیلویه ونیسي. د سیمې له جغرافیایي وضعې سره دغه بلدتیا او سړې هوا له کبله د محمود پوځ ته درانه تلفات واوښتل. بری یې په برخه نه شو، محمود چې له کومې گټې او بري پرته یې خپل زیات ځواک بېځایه لگولی و، ډېر خواشینی و. پر دې مهال امان الله خان د شاه محمود د دولت یوه مهم شخص د هغه د ظلم له کبله د غنایمو د وېش په وخت کې خوابدی شو او له خپلو ځواکونو سره ظاهراً له اصفهانه د کندهار لوري ته روان شو.

امان الله د شاه سلطان حسین له لور سره واده وکړ، چې په دې توگه د شاه محمود له نژدې دوستانو څخه گڼل کېده. کروسینسکي د امان الله خان دا اقدام د هغه د مېرمنې هڅونه گڼي، چې هغه د شاه محمود او خپل خاوند (امان الله خان) ترمنځ له اختلاف څخه خبره وه.

نو لیکي: **❖** امان الله د ۱۷۲۳م کال په لومړۍ لسیزه کې، که څه هم شاهي تاج یې ایسته کړی و، له خپلو سپاهیانو سره له اصفهانه ووت او کندهار ته روان شو، خو د لارې په اوږدو کې له دې پرته چې خپله موخه څرگنده کړي، خپله لار یې د طهماسب تر واکمنۍ لاندې سیمو ته بدله کړه. **❖** ۳۷)

دې خبر شاه محمود دومره په غوسه کړ، چې ناڅاپه یې په مان الله پسې ډېر اوږد مزل پیل او پیدا یې کړ. له اس څخه راکښته شو او په غېږ کې یې ونیو، د هغه ټولولې غوښتنې یې ومنلې (د واک او غنیمتونو وېش).

د افغاني دود له مخې دواړو پر راکښلو تورو د وفادارۍ قسم وکړ، وروسته شاه محمود خپل اس امان الله ته ورکړ، چې پرې سپور شي او په ډېر جلال سره اصفهان ته لاړ شي.

کروسینسکي لیکي: **❖** امان الله خان له کابله کندهار ته لاړ او په محمود پورې یې اړه درلوده. هوښیار او ډېر جگړه مار سړی و، اوس نو ډېر مدبر او په اصفهان کې د محمود د ځواک یو لوی لامل و. **❖** ۳۸)

شاه محمود، امان الله خان خپل اعتمادالدوله (لومړی وزیر) گرځولی و .

يوځل امان الله شاه محمود ته يادونه وکړه چې شاه اشرف چې يو زړور او جنگيالی سړی و، له کندهاره راوغواړي او د هغه قدر دې پرځای کړي. شاه محمود همداسې وکړل، هغه يې له کندهاره وغوښت، ظاهراً يې ورته درناوی کاوه، خو په زړه کې يې هغه ته دا درناوی، نه خوښاوه. اوس نو محمود پر امان الله چې له کندهاره راستون شوی و، ډېر باور نه کاوه. اشرف او امان الله يې بد اېسېدل، خو دې دواړو هم ورسره کينه لرله .

همدا مهال شاه محمود ته خبر راغی چې له کندهاره د اصفهان پر لوري روان افغان کاروان د يزد د اوسېدونکو له خوا لوټل شوی او د دې کاروان ۲۰۰۰ کسان وژل شوي دي. محمود د ۱۷۲۴م کال په نومبر کې د غچ اخیستنې په نيت روان شو، خو په دې جگړه کې يې بری ونه موند. برعکس د هغه پوځ ډېر تلفات وليدل. د پوځ مشرانو د دې ماتې لامل په محمود پورې وتاړه، اخر يې ځينې سرتېري او کسان کندهار ته روان شول .

دغو پېښو د محمود پر ذهن دومره زور راوړ چې په وېرې او د اعصابو پر کمزورۍ اخته شو. له خوراک او خوب څخه ولوېد، چې لېونتوب او وسوسه يې ملگرې شوه. شا و خوا کسانو يې د خدای د قهر نښه گڼله او د دې غوسې د ختمولو لپاره ورته لارښوونه وشوه، چې په اعتکاف او عبادت لاس پورې کړي او چله دې ونيسي. دې اعتکاف بايد ۴۰ ورځې ادامه لرلای. محمود همداسې وکړل، هغه په چله کښېناست او د اسم اعظم په لوستلو يې پيل وکړ. ۴۰ ورځې يې له چا سره خبرې نه کولې، خوراک او څښاک يې نه کاوه. دې اعتکاف د هغه پر روحيې ناوړه اغېزې وکړې، هغه يې د لېونتوب تر بريده ورساوه، کله چې له چله ځای څخه ووت، رنگ يې الوتې او خوار و زار معلومېده. سکون يې نه درلود، پر خپلو ټولو نژدې ملگرو شکمن و. گومان يې کاوه هر څوک يې چې ورنژدې کېږي غواړي ويې وژني او هرڅه يې لوتي .

له دې کبله يې تر هرڅه وړاندې د خپل تره زوی شاه اشرف زندان ته ولېږه، پر همدې مهال يې خبر ورکړ، چې يو شهزاده (صفي ميرزا) له ماڼۍ څخه تښتېدلی او بختياري ته يې پناه وړې ده. دې خبر لکه چکوش د هغه ماغزه وکوټل، د بېواکه شوي شاه پر کورنۍ يې بريد وکړ، د هغه مېرمنې او ماشومان يې ووژل، والي سلطان حسين د خپلو ماشومانو د چيغو په اورېدلو له کوره ووت او دا وېروونکې صحنه يې وليده. زارۍ يې وکړې، دوه زامن يې چې لاسونه يې تر شاه تړلي وو له جلاد څخه وتښتېدل او د پلار غېږې ته يې پناه يووړه. محمود ورباندې بريد وکړ، شاه حسين خپل لاسونه ورباندې راوگرځول. خو توره د هغه پر لاسونو وربرابره شوه او ټپي يې کړ. محمود د خپل خسر د وینو په ليدو په خود شو او د هغه دوه زامن يې ونه وژل، خو دا دوه وروڼه دومره وېرېدلي وو، چې دوې ورځې وروسته دواړه مړه شول.) ۳۹)

پر محمود د دې کار اغېزې ډېر درنې پرېوتې. دې کار د هغه د عقل وروستۍ روغتيا هم واخيسته. په خپله يې د خپل بدن غوښې په غاښونو شکولې او په ځان نه پوهېده. د بدن ټپونه يې ناسورېدل، څرنگه چې محمود نور د

واکمني وړ نه و، افغان مشران په ځانگړې توگه امان الله سره سلا شول چې ځايناستی ورته وټاکي. د ۱۷۲۵م کال د اپرېل پر ۲۲مه امان الله خان او يو بل افغان مشر اشرف له زندانه وايست، چې د ۷۰۰-۸۰۰ کسانو په ملگرتيا يې ميدان شاه ته ولېږه. ميدان ته په رسېدو سره يې پر سلطنتي ماڼۍ بريد وکړ، سلطنتي گارد تر لږ مقاومت وروسته تسليم او اشرف ماڼۍ ته ونيوله. شاه محمود يې زندان ته ولېږه، درې ورځې وروسته شاه محمود د ناروغۍ يا هم خوارخواکۍ له کبله مړ شو او په دې توگه د شاه اشرف پاچايي اعلان شوه. (۴۰)

پر ايران د شاه اشرف واکمني:

شاه اشرف د مير عبدالعزيز هوتک زوی، چې د شاه محمود همزوی و ۲۶ يا ۲۷ کلن و چې د ۱۷۲۵م کال د اپرېل پر ۲۶مه پر ايران واکمن شو. د کروسينسکي په وينا هغه په ډېره ځوانۍ کې زېږور او تجربه کاره جنگيالی و، چې د واکمنۍ لپاره يې خپله وړتيا زبات کړې وه. محمود هم د خپلې زړورتيا له کبله پر خپلو پوځيانو او ترلاس لاندې خلکو گران و، خو زړونه يې د مينې پرځای په وېرې او وحشت کې اچولي و. اشرف- سره له دې چې د محمود غوندې په زړورتيا کې مشهور و، د خپلو پوځيانو د پام وړ مشر هم و، څرنگه چې تر محمود څيرک و، ډېر احتياط به يې کاوه.

اشرف په پيل کې غوښتل د ايران پاچايي د ايران مات شوي پاچا (سلطان حسين) ته وسپاري، خو پاچا په دې وخت کې له خلکو ليرې و او له دنيايي چارو يې لاس اخيستی و. دا وړانديز يې ونه مانه، خو هيله يې وکړه چې د کورنۍ پاتې غړو ته يې بايد پام وشي، دغه راز يې خپله يوه لور شاه اشرف ته ورکړه.

اشرف دا ومنله او امر يې وکړ چې د مياشتې د پنځوسو تومانو پرځای دې هره اوونۍ د هغه کورنۍ ته پنځوس تومانه معاش ولېږل شي. اشرف يې له يوې لور سره واده هم وکړ. خو تر هرڅه وړاندې يې امر وکړ چې د شاهزادگانو مړي دې په ډېر درناوي او ځانگړو مراسمو سره له کاروان سره يوځای قم ته ولېږدول شي او هورې دې خاورو ته وسپارل شي. (۴۱)

طبعاً دا کار يې د ايرانيانو د رضایت سبب شو. د کروسينسکي په وينا د اصفهان خلکو په ژړا سره جنازې د اصفهان تر وروستيو حدودو بدرگه کړې او دا ځل يې په خپله ځانونو ته ډاډېينه ورکوله چې کولای شي په خپلواک ډول پر خپلې بدمرغۍ او سلطنتي کورنۍ اوبښکې تويې کړي. (۴۲)

کروسينسکي وايي: اشرف د اصفهان د کلابندۍ پر وخت ډېر نرم چلند درلود او په دې اند و چې بايد د شاه سلطان حسين د سولې وړانديز دې ومنل شي. ان هغه مهال چې پاچا د غلو او خوراكي توکو له کمښت سره مخ و،

شاهي دربار ته يې څلوېښت زره كيلو غنم ولېږل، كله چې محمود د شاه اشرف له دې كاره خبر شو، د يوه ماموريت په پلمه يې ليرې كړ، كله چې محمود د پاچايۍ پر تخت كښېناست، نو اشرف يې زندان ته ولېږه. ۴۳

د همدې سرچينې په وينا، د محمود په پرتله اشرف څه ناڅه منځلاری او باانصاف كس و، د نصرالله زرتشتي تر مړينې وروسته د افغان پاڅونكو له تر ټولو غوره مشرانو څخه گڼل كېده، چې توانېدلی و د گلناباد په جگړه كې بری ترلاسه كړي. كروسينسكي بل ځای اشرف (ماهر سياستوال) گڼلی دی. ۴۴

اشرف طهماسب ميرزا ته هم وړانديز وكړ چې په يوه ځای كې دې د روغې لپاره سره وگوري، خو د دواړو غاړو د بدبينۍ له كبله دا كتنه ونه شوه. اشرف د خپلې واكمنۍ په پيل كې نه يوازې د روسيې او عثماني تركيې د لاسوهنو له كبله تر گواښ لاندې و، بلكې د ايران د دروغجنې واكمنۍ د مدعيانو له خوا هم له گڼو ستونزو سره مخ و. د دې خطرونو پر وړاندې تر مقابلې مخكې هغې توطيې ته متوجه شو چې د امان الله خان په مشرۍ ورته متوجه وه. د كروسينسكي د دې اختلاف سرچينه دلته وه: ۴۵ د امان الله خان تمه ډېره شوه، په يوه اوونۍ كې يې له قزلباشانو څخه ۹۰۰۰ تومانه واخيستل. اشرف له دې حالت خبر شو او راويې غوښت، هرڅه يې ترې واخيستل. ۴۵

امان الله خان نه شوای كولاى دا سپكاوى وزغمي، په دې هڅه كې شو، چې د ځينو افغانانو په مرسته اشرف ووژني او خپله واكمن شي. پر دې سربېره امان الله خان له شهزاده طهماسب صفوي سره چې دا مهال په اذربايجان كې و مكاتبه پيل كړه او ويې هڅاوه چې پر اصفهان بريد وكړي. اشرف له دې دسيسې خبر او امان الله يې د هغه له ملگرو سره يوځای له منځه يووړ. بيا يې شهزاده طهماسب ته، چې له خپل اذربايجاني پوځ سره يوځای اصفهان ته روان و، ماته وركړه او مازندران ته يې وشاړه. د هغه سرلښكر سيدالخان ناصر وكړاى شول قزوین ونيسي. بل مشر يې زبردستخان تهران ونيوه او د فتح علي خان قاجار اقدامات يې شنډ كړل.

د ايران د بهرنيو دښمنانو پر وړاندې د شاه اشرف دفاع:

له طهماسب څخه تر فراغت وروسته، اشرف هغو بهرنيو دښمنانو ته متوجه شو، چې ايران يې تر يرغل لاندې نيوه. دا مهال د تركيې او روسيې ترمنځ د ۱۷۲۴م كال د جون د ۲۴مې د تړون له مخې ايران وېش، چې روسانو په قفقاز كې د ايران زياتې سيمې د درېند او بادكويه ښارونو په گډون ترلاسه كول، چې خپل ځينې سرتېري يې د سمندر له لارې جنوبي ساحل ته پلي كول، چې پر رشت او ځينو نورو سيمو يې منگولې ښخې كړې وې، خو په ۱۷۲۵م كال پطر كبير ومړ، چې ځايناستي يې د په كورنيو چارو كې د اختلاف له كبله ونه كړاى شول، د هغه نقشې پلې كړي. ۴۶

عثماني ترکانو هم د ۱۷۲۴م كال د جون د ۲۴مې نېټې د تړون له مخې د ايران د لوېديځ د نيولو لپاره قفقاز او فارس ته څو لښكرې ولېږلې، څرنگه چې د ايران سيمه ييز واكمنان كمزوري وو، عثماني ترکانو تفليس، ايروان، تبريز او

کرمانشاه ښارونه ونيول. د دې لښکرو مشر د بغداد والي حسن پاشا و، چې د کرمانشاه تر نیولو وروسته ومړ. زوی یې احمد پاشا د هغه ځایناستی وټاکل شو او دنده ورکړل شوه، چې اصفهان ته لښکرې وباسي او ویې نیسي.

اشرف چې په مذهبي لحاظ یې د ایرانیانو په پرتله ځان ترکانو ته نژدې ګاڼه، لومړی یې هڅه وکړه چې له عثماني دولت سره روغه وکړي، نو د عبدالعزیز په نامه د یوه کس په مشرۍ یې یو استازی ولېږه، نوموړي سفیر هڅه وکړه چې عثماني دولت پر ایران باندې د اشرف حاکمیت په رسمیت وپېژني. خو هغه له کومې لاسته راوړنې پرته اصفهان ته ستون شو، ځکه ترکیې له ډېره وخته د ایران د غربي سیمو تصرف غوښته او نه یې شول کولای چې وخت له لاسه ورکړي او له بلې خوا دا کار د هغو قراردادي موادو خلاف و، چې د روسیې او ترکیې ترمنځ د ایران د وېش په باب (و) ۴۷.

عثماني ځواکونه چې ۷۰-۸۰ زره کسان او اویا توپونه یې لرل، چې له همدان څخه یې د اصفهان پر لوري حرکت کاوه، مشر یې احمدپاشا اشرف ته توند لیک ولېږه او په هغه کې یې اشرف ته ګواښ کړی و، چې ایران پرېږدي او شاه سلطان حسین ده ته ولېږي او یادونه یې کړې وه چې د ایران پخوانی پاچا به بیا پر اصفهان واکمن کړي.

اشرف په دې پیغام دومره راوپارېد چې امر یې وکړ د مات شوي شاه سر دې له تنه جلا کړل شي، بیا یې له لیک سره یوځای د یوه ریباز په ملګرتیا احمدپاشا ته ولېږه او دا یادونه یې هم وکړه چې ځواب به یې په توره وایي. (۴۸) ډاکټر فلور، د (اشرف بر تختگاه اصفهان) نومي کتاب لیکوال د هالېنډي شاهدانو له قوله لیکي چې احمدپاشا د یوه ترکي او دوو افغان ملایانو په مرسته اشرف ته دغه پیغام ولېږه:

❖ اشرفه!

ته باید عثماني سلطان ته د تسلیمۍ لپاره په خپله احمدپاشا ته راشې، سلطان به تا ته د یوه هم مذهبه او بېګلر بېګي په توګه د ایران او ځینو نورو سیمو یوشمېر ځایونه دروسپاري. ته باید ډېر ژر تسلیم شې، سکه او خطبه باید د عثماني سلطان په نوم وویل شي. ❖

شاه اشرف هغه ترکي ملا په دې ځواب سره احمد پاشا ته ولېږه:

❖ که عثماني سلطان له صفوي امپراتور سره کړي، تړونونه نه تجدیدوي، زه د خپلې پاچايۍ یو امتیاز هم نه تسلیموم، ځکه زیاتې سیمې ما خپله گټلې دي، زه تر خپلې وروستۍ سلګۍ پورې د هغو دفاع کوم. ❖ (۴۹)

احمدپاشا د اشرف په پیغام ډېر په غوسه شو او د پرمخیون امر یې وکړ. د همدان په ۸۰ میلی کې ترکي ځواکونه د اشرف له ځواکونو سره چې شمېر یې ۱۷۰۰۰ کسانو ته رسېده مخ شول. دواړو ځواکونه په لنډ واټن کې سره مخامخ ودرېدل او د لښکرو وضعه یې مطالعه کړه، اشرف په ترکي لښکرو کې د لارموندلو لپاره ځینې کسان ولېږل، چې لږ تر لږه د جګړې له صف څخه کردان وباسي. په عین وخت کې احمدپاشا خپل ۶۰۰۰ سرتېري د شپې په تیاره کې د

یوه برید لپاره د اشرف د لښکر پر لوري ولېږل. خو لارښود دوی د شپې په تیاره کې داسې ځای ته بوتلل، چې تر وروستي کسه پورې د افغانانو د تورې ښکار شول. احمد پاشا په دې خبر ډېر په غوسه او حیران شو، پر همدې مهال څلور افغان ديني پوهان د ترکانو پوځ ته ننوتل او له جگړې څخه یې د لاس اخیستلو تبلیغ پیل کړ، تر ټولو مشر یې احمد پاشا ته وویل چې د خپل پاچا (اشرف) له خوا ورته راغلی او له ترکانو څخه غواړي له خپلو هم مذهبې سنیانو سره دښمني ختمه او په ګډه د شیعه ایرانیانو پر وړاندې جهاد وکړي. افغان پوه په دې حملې سره چې احمد پاشا به د خپلو هم مذهبې کسانو په وژلو سره خواشینی وي، خپله خبره پایته ورسوله. همدا مهال چې احمد پاشا له افغان پوه سره پر خبرو لگیا و، د اذان ږغ اوچت شو، افغان پوهان سم له لاسه د لمانځه لپاره د ترکانو په صف کې ودرېدل. په دې توګه یې له هغوی سره یوځل بیا خپله هم مذهبي وښووله، تر لمانځه وروسته یې یوځل بیا ټینګار وکړ، چې باید له وژنو لاس واخیستل شي او پر خپلو اسونو سپاره او خپل پوځ ته ستانه شول. پر همدې مهال ځینې ترکان ورپسې روان شول.

احمد پاشا چې دا وضعه ولیده، نو چاره یې په بهرني برید کې ولیده، سم له لاسه یې امر وکړ چې پر افغان پوځونو دې برید وشي. خو دا هغه وخت و چې د اشرف تدابیرو کار وکړ. نه یوازې د ترکي پوځ زیاتو کسانو له برید څخه ډډه وکړه، بلکې ۲۰۰۰ کردانو د بېګ سلیمان اوغلو تر مشرۍ لاندې له ترکانو بېل او له اشرف سره ملګري شول. احمد پاشا د خپل پوځ پاتې برخه سره منظمه کړه او پر اشرف یې برید وکړ، خو شا ته وتمبول شو. تر کانو دوه ځله بیا بریدونه وکړل، خو دواړه ځله له ماتې سره مخ شول. احمد پاشا پر افغانانو خپل بری ناشونی ولید، پر دې بنسټ یې د شاتګ امر وکړ، پوځیان یې داسې ژر تر شا شول چې په همدان کې هم تم نه شول، بلکې سیده یې ځانونه بغداد ته ورسول، خو ۱۲۰۰۰ مړي یې له توپخانو او نورو جګړو ویزو وسایلو سره یوځای پر ډګر پرېښي وو.

کردانو له دې اله گولې څخه په استفادې سره د ترکانو د پاتې شویو توکو په لوټنې لاس پورې کړ، افغانانو جګړه ییز وسایل او ټولې توپخانې ونیولې. (۵۰)

فرهنگ د دې پېښې مهال د ۱۷۲۶م کال د نومبر ۲۰مه ګڼي او د ترکانو د تلفاتو شمېر یې ۱۷زره تنه قید کړی دی. (۵۱) خو ډاکټر ویلیم فلور د دې جګړې نېټه د ۱۷۲۶م کال د نومبر اتمه او د ترکانو تلفات ۳۰۰۰۰ تنه ګڼي، چې ګواکې ځینې جګړه ییز وسایل هم ځنې پاته شوي او د اشرف تلفات یوازې ۱۴ کسه ګڼي. بیا زیاتوي چې اشرف د ۱۷۲۶م کال د نومبر پر ۱۷مه په بري سره اصفهان ته ستون شو، خو هالېنډي سوداګریز استازی (اسخارو) له هغو کسانو څخه و، چې د ښار په یو میلی کې د اشرف هرکلي ته ورغلی و. (۵۲)

تر دې جګړې وروسته چې ترکانو له اشرف سره سولې ته غاړه کېښېښوده او د دواړو غاړو ترمنځ یو تړون لاسلیک شو، چې په ترڅ کې یې اشرف ومنله چې تر واک لاندې سیمو کې به یې په لومړۍ خطبه کې د سلطان عثماني نوم د اسلام د خلیفه په توګه یادېږي، وروسته دې د اشرف نوم اخیستل کېږي. په مقابل کې سلطان عثماني شاه اشرف

د ایران د پاچا په توګه په رسمیت وپېژاند او موافقه یې وکړه چې د اشرف په نوم دې سکه ووهل شي. که څه هم اشرف دا کار په هماغه پیل کې کړی او د سرو- سپینو سکې یې ډېرې ارزښتمنې وې او د (اشرفی) په نامه یې په افغانستان او ایران کې زیات پېرېدونکي لرل، بله دا چې د ایران لوېدیځ ولایتونه لکه کرمان شاهان، همدان، سنج، خرم اباد او د اذربایجان ځینې برخې چې وړاندې تر کان پرې واکن وو، د ترکانو تر واکمنۍ لاندې پاتې شوې.

تر دې تړون وروسته عثماني دولت رشید افندي په ۱۷۲۸م کال په اګست کې د سفیر په توګه شاه اشرف ته (اصفهان ته) ولېږه. شاه اشرف هم محمد خان بلوڅ چې په بلوڅانو کې یې ډېر نفوذ درلود، د سفیر په توګه استانبول ته ولېږه. عثماني دربار د محمد خان بلوڅ ډېر تود هرکلی وکړ او امر یې وکړ چې د افغان سفیر ټوله لار دې سپینه شي. ترکانو (خان سیواسي) یانې سپین کاري خان وبله. (۵۳)

شاه اشرف چې له عثمانيانو بېغمه شو، نو روسانو ته یې پام واړاوه. روسانو مخکې د ستر پطر تر مشرۍ لاندې درېند او بادکوبه ښارونه نیولي وو، په هغه وصیتلیک کې چې د ستر پطر ګڼل شوی، راغلي دي: هند او قسطنطنیه ته نژدې کېدل غوره دي، که څوک داسیمې په لاس کې ولري، د ټولې نړۍ خاوند به وي، نو دې موخې ته د رسېدو لپاره باید دایمي جګړو ته لمن ووهل شي. نه یوازې په ترکیه کې، بلکې په ایران کې هم د تور سمندر پر شا و خوا د کښتۍ جوړونې د کارځایونو جوړونه او د دې سید تدریجي تصرف چې د بالتیک د سیند په شان زموږ د طرحو د اجرا په برخه کې ډېر ضروري دي، دغه راز د فارس تر خلیج پورې نفوذ، د ایران کمزوري کول او د امکان په صورت کې له شرق سره سوداګریز اړیکې غزول. وروسته بیا د هند پر لوري پرمخون چې د نړۍ د خزانو انبار دی، د هغه تر نیولو وروسته به د انګرېزانو سرو زرو ته اړتیا نه لرو. (۵۴)

په دې توګه تودو اوبو ته د رسېدو مفکوره د روسانو په مغزو کې دننه شوه. پطر په ۱۷۲۵م کال ومړ. پاتې کسانو یې دومره وړتیا نه درلوده، چې د هغه پلانونه تر تودو اوبو پورې ځان رسول عملي کړي. خو په قفقاز کې یې خپلې نیول شوې سیمې وساتلې. له بله پلوه شاه اشرف دومره ځواک نه درلود چې روسان د قفقاز له نیول شویو سیمو وباسي. د سیدالخان ناصر تر مشرۍ لاندې یو لښکر یې د روسانو پر وړاندې مبارزې لپاره ولېږه، د افغان او روسي ځواکونو ترمنځ څو وړې جګړې ونښتې، چې سیدالخان ناصر په کې ټپي شو. تر دې وروسته د ۱۷۲۹م کال د فبرورۍ ۳ یا ۲۴مه د سیدالخان ناصر او جنرال لواشف ترمنځ په رشت کې یو تړون لاسلیک شو، چې د دې تړون له کبله شاه اشرف له هغو سیمو صرف نظر وکړ، چې وړاندې طمھاسب میرزا صفوي او استازي یې اسمعیل بېګ روسانو ته سپارلې وې. په مقابل کې روسانو شاه اشرف د هغه تر واک لاندې سیمو او ایران د پاچا په توګه وپېژاند. دواړو هوکړه وکړه، چې تجارتي چارو ته به اجازه ورکوي، په اصفهان کې به روسي سوداګر استوګنه کولای شي اوله هغه ځایه به هند ته تلای شي. (۵۵)

پر صفوي ايران باندې د روسانو او ترکانو د يرغلونو له کبله ايران پر څلورو برخو ووېشل شو. لوېديز او شمال لوېديز ولايتونه يې عثماني دولت، شمالي دايې په روسي دولت پورې وتړل شول، غربي خراسان او ځينې نورې شمالي سيمې يې طهماسب ميرزا صفوي ته پاته شوې، چې د خپل پلار تر مړينې وروسته يې ځان د ايران د پاچا په توگه اعلان کړی و او شاه اشرف پر اصفهان، شېراز، قزوین، تهران، کرمان، سيستان او د ايران پر ځنيو نورو لوېديزو برخو واکمن و. کندهار چې د اشرف پلرنی ټاټوبی و، د شاه محمود تر مړينې وروسته د محمود د ورور شاه حسين په لاس کې و، چې د اشرف واک نه پرې چلېده، ځکه شاه حسين ځان خپلواک اعلان کړی و. اخر شاه اشرف له خپل هېواد څخه مرسته ترلاسه نه کړه، اړ شو چې د ايران پر سني مذهبې اجيرو پوځيانو تکيه وکړي، چې دا يو کمزوری بنسټ و.

د سلطنت د مدعيانو پر وړاندې د شاه اشرف جگړې:

شاه اشرف نه يوازې اړ و چې د روسانو او ترکانو پر وړاندې د ايران د گټو دفاع وکړي، بلکې بايد هغه پاڅونونه يې هم ځپلای، چې د صفوي دولت د دروغجنو وارثانو او مدعيانو له خوا کېدل.

د سلطنت يو بل مدعي سيد احمد کرمانی و، چې گواکې نيکه يې ميرزا داود د امام رضا د کورنۍ غړی و، چې د شاه سليمان صفوي له لور سره يې واده کړی و او گواکې پاچايي د ده حق کېده.

نوموړي په پيل کې له شهزاده طهماسب سره همکاري کوله، خو کله چې يې وليدل طهماسب يې خبرې نه اوري او په خپل عيش او نوش اخته دی، اړيکي يې ورسره وشلول او په کرمان کې يې د خپلې خپلواکۍ بيرغ اوچت کړ، ځان يې پاچا وباله. طهماسب هڅه وکړه چې منحل يې کړي، خو بريالی نه شو. اخر شاه اشرف د ۱۷۲۸م کال_ ۱۱۴۰هـ هغه له ماتې سره مخ کړ.

په بلوڅستان کې بيا بل کس سر رااوچت کړ، چې ډېر ژر يې کار مخته لاړ. دا سلطان محمد نومېده، څرنگه چې يې د خره له سورلۍ سره ډېره مينه لرله، په (سلطان محمد خرسوار) باندې ډېر مشهور شوی و.

سلطان محمد خرسوار يوځل سيد احمد کرمانی ته ماتې ورکړه او په لوټ و تالان يې هم لاس پورې کړ. خو شاه اشرف دا کس هم له ماتې سره مخ کړ او اړ يې ايست چې هند ته وتښتي. (۵۷)

د بختياري په غرنۍ سيمه کې هم يو کس پيدا شو چې لومړی يې ځان معصوم ميرزا ونوماوه بيا يې پر ځان صفی ميرزا نوم کښېښود، خلکو تصور کاوه چې دا به هماغه صفی ميرزا وي، چې په ۱۷۲۵م کال يې غوښتل د شاه محمود له زندان څخه وتښتي. ډېر ژر يې د هغه بلنه منله او د طهماسب تر نوم وروسته يې د هغه نوم په خطبه کې واخيست، خو طهماسب ميرزا يې له اصليت څخه انکار وکړ. خو دی په شوشتر کې يوځل بيا پر خپلو ساده پلويانو برلاسی شو، چې په ۱۷۲۷_۱۱۴۰م کال ووژل شو.

په ۱۱۴۳هـ (۱۷۲۹م کال - اگست) یو بل مدعي محمد علي رفسنجاني هم ځان صفي ميرزا ونوماوه او د شوشتر پر خلکو يې ږغ وکړ، خلکو ويل چې د ده سترگې د صفي ميرزا سترگو ته ورته دي، حال دا چې هېچا هم د ماني په حرم کې د مېشت صفي ميرزا سترگې نه وې ليدلې، خلکو يې ملاتړ وکړ، خو د شوشتر واکمن يې له ملگرتيا انکار وکړ، هغه يې تر فشار لاندې ونيوه، تر دې چې نوموړی له هغه ځايه وتښتېد او بين النهرين ته لاړ، وروسته بيا قسطنطنيې ته ورسېد .

د لاهي جان له خلکو يوه بل تن زينل بن ابراهيم هم په طغيان لاس پورې کړ او ځان يې د شاه سلطان حسين زوی اسمعيل ميرزا وباله او مدعي شو چې د شهزادگانو تر مړينې وړاندې له زندان څخه تښتېدلی و. زينل تر يوې جگړې وروسته د طهماسب ميرزا له پلويانو سره له روسانو سره د روغې لپاره گيلان ته لاړ، روسانو هغه د ترکانو تر واک لاندې سيمو ته په تېښتې اړ ایست.

که څه هم په پيل کې يې کار ښه روان و، خو اخر ونيول شو او يا ووژل شو. دوو نورو کسانو هم ځانونه اسمعيل ميرزا وبلل، يوه په بختياري سيمه کې پاڅون وکړ، خو ډېر ژر پوپناه شو، بل تن يې په اصفهان کې د طهماسب ميرزا تر جلوس وروسته له دربار سره رااوچت کړ او طهماسب ميرزا يې د خپلې دعوې تر اغېزې لاندې راوست، کله چې طهماسب پوه شو چې دی يې د تاج او تخت د لوتلو خيال لري، ويې نيوه او ويې واژه. دا ټولې ادعاوې او پاڅونونه دا څرگندوي چې خلکو پر خپل هېواد د پرديو واکمني نه غوښتله او په داسې کس پسې وو چې دوی د پرديو يرغلگرو له منگولو وساتي.

اخر داسې يو کس پيدا شو، خو دا کس شهزاده طهماسب صفوي نه و، بلکې يو زړور جنگيالی و، چې د واک غوښتنې په موخه د ۷_۸ کلنو جگړو له بټۍ څخه تېر شوی و. دا کس د شهزاده طهماسب د ځواکونو اصلي قوماندان نادرقلي و. تاريخ کښونکي په دې باور دي چې په خراسان کې د ملک محمود سيستاني په حکومت کې د نادرقلي جگړه ييزې زده کړې د هغه په روښانه راتلونکي کې مهم رول درلود. نادر په پيل کې د ملک محمود سيستاني په چوپړ کې و، څرنگه چې يې په ځان کې يو ډول غرور درلود، د ملک له خدمت څخه يې اوږدې تشې کړې او په غلا يې پيل وکړ. د هغه د نيولو لپاره د ملک محمود هڅې گټورې تمامې نه شوې، د زړورتيا اوازه يې تر شهزاده طهماسب پورې ورسېده، هغه چې له خدايه همداسې يو کس غوښت د نادر د ليدو لپاره له مازندران څخه خراسان ته راغی او په قوچان کې يې ورسره وليدل، نادر هم په ذهن کې ځينې خيالونه درلودل، نو خپلو موخو ته د رسېدو لپاره يې د شهزاده طهماسب شتون ښه چانس وگاڼه او د صفوي سلطنت د مدافعينو په ليکه کې ودرېد. د طهماسب ميرزا ځواکونو د نادرقلي او فتح علي خان قاجار تر مشرۍ لاندې د ملک محمود سيستاني پر وړاندې جگړې ته چې هغه مهال د خراسان شاه گڼل کېده، ځانونه چمتو کړل، له څو جگړو وروسته يې مشهد ونيو او ملک محمود يې تسليم کړ، چې ټول خراسان د طهماسب لاسته ورغی .

نادر په ۱۷۲۹م کال وکړای شول د هرات ابداليانو ته ماته ورکړي او هرات هم د طهماسب تر واکمنۍ لاندې راوړي. نادر چې ابدالي مشران او جنگياليان په خپل پوځ کې شامل کړل او شاه اشرف ته متوجه شو، د ۱۷۲۹م کال په سپټمبر کې نادر خپل ځواکونه اصفهان ته ولېږل. اشرف چې د نادر برید ته په تمه و، د مقابلې لپاره خراسان ته روان شو.

دواړو د همدې میاشتې پر ۲۹مه نېټه د مشهد- تهران پر لار د دامغان په ختیځ مهماندوست نومې سیمه کې سره مخ شول، نادر د جگړه ییزو اسانتیاوو له مخې تر اشرف بډای و او د هرات د ابداليانو پر وړاندې یې د جگړو له کبله د افغانانو جنګي چلندونه او تخنیکونه زده وو. د ایراني ځواکونو پر شا و خوا یې خپله توپخانه د نیمې دایرې په بڼه راوگرځوله، که افغانانو له هر لوري برید کاوه، د توپخانو له ډزو سره به مخ کېدل، په دې توګه د افغانانو ټول ډله ییز بریدونه شنډ کړای شول. افغانان د ګڼو تلفاتو په منلو سره شاتګ ته اړ شول.

په دې جگړه کې ۱۲۰۰۰ افغانان مړه شول، حال دا چې د نادر د تلفاتو شمېر ۴۰۰۰ تنو ته ورسېده.

بله مهمه جگړه په مورچه خورت نومې سیمه کې وشوه، افغانانو د خپلو تجربو له مخې ټینګه مورچه نیولې وه، خو نادر اصفهان ته د خپل پوځ د یوې برخې په لېږلو سره دوی د مورچو پرېښوولو ته اړ کړل. اشرف چې د اصفهان د دفاع لپاره ډېر نهیلی و، ښار پرېښود او خپل پاته پوځ یې شېراز ته ولېږه. نادر د نومبر پر ۱۶مه اصفهان ته دننه شو، د هغه په امر ټول هغه افغان چې په ښار کې پاته وو، یا پټ شول یا هم په ډله ییزه توګه ووژل شول. د محمود د قبر سپکاوی هم وشو. د ډسمبر پر ۹مه طهماسب میرزا هم له تهران څخه اصفهان ته راغی او د خپل پلار پر تخت یې جلوس وکړ، خو په اصفهان کې د طهماسب له واکمنۍ یوه اوونۍ نه وه تېره، چې د نادر له خوا امر وشو: **❖** د هغه ټولو پوځیانو ته دې له خلکو پیسې راټولې شي، دا پیسې په زوره واخیستل شوې، ځینې کسان د مرګ تر بریده د لرګیو تر ګوزارونو لاندې راغلل، ان ځینې مړه هم شول. د نادر سرتېرو په رښتیا هم خلک لوټل، ان ځینې کسان به یې د غلامانو په توګه پلورل، خلک ډېر ژر متوجه شول، چې د افغانانو تر واکمنۍ لاندې یې غوره ژوند درلود. **❖** ۵۷)

نادر د پاچا پر ټینګار سربېره نه غوښتل په اشرف پسې روان شي او دهغه کار ختم کړي. تر دې چې شاه نادر ته د خراسان، کرمان او مازندران تسلیمي لاسلیک کړه او نادر ته یې اجازه ورکړه چې څنګه یې خوښه وي، هغسې مالیه دې وضعه کړي، په دې توګه نادر د طهماسب په پاچایۍ کې ورشړیک شو، وروسته نادر حاضر شو، چې په اشرف پسې شېراز ته حرکت وکړي.

اشرف په شېراز کې د یوه غوره پوځ په جوړولو لګیا شو، چې په شېراز کې له مېشتو افغانانو او د عربو له نورو سني مذهبه اوسېدونکو څخه یې جوړ کړ. له ټولو ستونزو سره- سره یې ۲۰ زره کسان د نادر مقابلې ته چمتو کړل. د ډسمبر پر ۲۴مه نادر د شېراز پر لوري روان شو، چې ښار ته نژدې په زرقان نومې سیمه کې له افغان ځواکونو سره

مخ شو. جگړه ونښته- نادر يوځل بيا پر افغانانو خپله برتري څرگنده کړه، اشرف له ټول مقاومت سره- سره د نادر په لاس ماته وخوړه او شېراز ته پر شا شو.

نادر ښار کلابند کړ، څرنگه چې د اشرف کورنۍ په قزوین کې د دښمن له خوا کلابنده وه، نود سپهسالار سيدالخان ناصر او ملا زعفران په مرسته يې د نادر له پوځ سره خبرې اترې پيل کړې. نادر شرط کښېښود چې په بدل کې به د اشرف کورنۍ ورپرېږدي چې دوی ورتسليم شي. شاه اشرف د صفوي مشرانو له ډلې دوې مېرمنې د سيدالخان او ملا زعفران په مرسته د خبرو اترو لپاره نادر ته ولېږلې، چې له قزوین څخه يې کورنۍ خلاصه کړي. نادر چې د شېراز کلابندۍ او نورو اوږدو جگړو ته اندېښمن و، نه يې غوښتل پر اشرف ډېر زور واچوي. غوښتل يې اشرف له جگړې پرته تسليم کړي، خو بل پلو بيا اشرف نه غوښتل دښمن ته ژوندی ورتسليم شي، يا هم د خپلې کورنۍ ښځينه ورپرېږدي، کله چې يې له قزوین څخه کورنۍ ورسېده، څرنگه چې د شاه محمود، شاه اشرف او پاتې کورنۍ ښځينه غړي ۱۵ تنو ته رسېدې او پر اس د ټولو وړل ناشوني وو، له بلې خوا دا مېرمنې د افغاني دود د دښمنانو په لاس کې وې. نو هغه مېرمنې يې چې نه شوای وړلای، غوښتل ويې وژني، خو زړه يې نه کېده. نو يوه خواجه سرای ته يې وويل چې ۱۳ مېرمنې ووژني. خپله يې درې ځوانې مېرمنې د صفوي کورنۍ له دوو مېرمنو سره راواخيستې او د خپل سرلښکر سيدالخان ناصر او ۲۰۰ افغان سپرو جنگياليو په مرسته د شپې له خوا له ښاره ووت او د تورې په زور يې په دښمن کې ځان ته لار پرانيستله. په ډېره بېړه يې ځان ختيځ ته ورساوه. د نادر پوځ ډېر ژر ښار ته دننه شو. هغه افغانان يې اسيران کړل چې په شېراز کې پاتې وو او د تېښتې لار پرې بنده وه. ټول يې اصفهان ته ولېږل، چې د اصفهان د اوسېدونکو پر وړاندې اعدام شي. خو ملا زعفران (د پښتو ادبياتو شاعر او اديب) له سيند څخه د تېرېدو پر وخت ځان اوبو ته واچاوه، چې د دښمن له اسارت څخه وژغورل شي. (۵۸)

د نادر ځواکونو اشرف تعقيباوه، په پل فساد نومې سيمه کې ملا پير محمد (مشهور په مياجي) له خپلو ځينو ملگرو سره يوځای څارونکي ونيول او د هغوی پر وړاندې يې مبارزه وکړه. تر دې چې خپل سر يې بايلود. خو شاه اشرف او د هغه ملگرو ته يې دا زمينه برابره کړه، چې د دښمن له منگولو ځانونه وژغوري.

په هر حال، وروسته تر دې چې اشرف د نادر له خوا ماته وخوړه، نور يې ونه شول کړای چې د نادر په وړاندې د مقابلې لپاره پوځ تيار کړي. د ۱۷۳۰م کال په فبرورۍ کې اړ شو چې کندهار ته لاړ شي. وروسته تر دې چې له کرمان او لوت دښتې څخه واوښت، ځان يې د نادر له څارگرو په امن ولید، خو له بده مرغه چې د خپل تره د زوی شاه حسين له خوا تر څارنې لاندې ونيول شو. کله چې په هلمند کې (لکي) او (صفار) سيمو ته ورسېد، خبر شو چې شاه حسين يې د وژلو نيت لري، نو هڅه يې وکړه چې بلوڅستان ته پناه يوسي، خو وخت يې ونه موند او ۱۷۳۰م کال په مارچ کې د شاه حسين هوتک له خوا د گمارل شوي شخص ابراهيم په گولی ووژل شو. گواکې شاه حسين د خپل ورور شاه محمود غچ ځنې واخيست.

فرهنگ، د جهانگشای نادري نومي کتاب د ليکوال ميرزا مهدي خان له قوله ليکي چې د اشرف تر وژنې وروسته د ملا زعفران په نوم يوه کس په سنجې کې د شاه حسين له لوري نادر ته يو ليک راوړ، چې په کې غوښتنه شوې وه د شاه محمود کورنۍ پاتې غړي چې په شېراز کې دي، بايد کندهار ته ولېږدول شي او د خپلې دوستۍ د زبات لپاره يې د شاه اشرف وژنه ياده کړې وه، گواکې کله چې د هلمند له غاړې د بلوڅستان پر لوري روان شو، شاه حسين يې د څارنې لپاره په گرمسېر کې قله لکي ته دننه شو. ابراهيم خان بلوڅ خپل يو ملازم د هغه څارنې ته وگماره. په دې وخت کې شاه اشرف د شورابک د سفلاي په زردکوه کې و. ابراهيم نومي کس د گولۍ په ډز سره وواژه، وروسته شاه حسين هوتک د صفوي شاهي کورنۍ غړي د شاه محمود هوتک د کورنۍ له ۱۴ غړو سره چې د نادر افشار په واک کې وو، بدل کړل. ۵۹۰)

څه موده وروسته په خپله شاه حسين هوتک هم د نادر له خوا په کندهار کې ماته وخوړه او مازندران ته په تېښتې اړ او هورې ووژل شو.

د شاه اشرف شخصيت او ځانگړتياوې:

پولېندي کشيش کروسينسکي چې د اصفهان د کلابندۍ او فتحې پر مهال هورې حاضر و او څو ځله يې له شاه محمود او شاه اشرف سره ليدلي دي، د شاه اشرف په باب وايي:

❖ اشرف له محمود سره له کندهاره راغلی و. جنگيالی او تجربه کاره انسان و، يوه ډله پوځ يې په خبره عمل کاوه. عاقل او د نظر خاوند، دغه راز زړور، مدبر، د خلکو خيرغوښتونکی، متواضع او زړه سواندی و. له دې کبله خپل پوځ ورسره ډېره مينه لرله. په گلناباد کې د سولې غوښتونکی و. خو د محمود په دماغ کې د پاچايۍ هوس غزونې کولې. کله چې اشرف ورته د سولې وړاندیز وکړ، محمود ترې خپه شو.

کله چې اشرف له دې موضوع خبر شو، خامخايي په زړه کې وېره پيدا شوه، د اصفهان د کلابندۍ پر وخت چې په شاهي سراي کې خواړه نه وو، اشرف له موضوع څخه په خبرېدو سره شاه ته زر منه خواړه ولېږل او ليک يې هم ورته وليکه، چې په کې يادونه شوې وه دا خواړه دې شاه خپلو تابع پوځيانو ته ورکړي... کله چې محمود له دې خبرې خبر شو، د دې لپاره چې اشرف يې د نيت په بدلون پوه نه شي، نو هغه يې څو ورځې وروسته اصفهان ته ولېږه او د هغه د خپلو لپاره يې مرستندوی لښکر د اصفهان شا و خوا ته ولېږه.

کله چې اصفهان فتحه شو، اشرف يې راوغوښت او هيله يې ترې وکړه چې ايا شاه سلطان حسين ته يې خواړه ولېږل؟ بيا يې زندان ته ولېږه، خو بيا يې هم په بند کې درناوی کاوه، ځکه محمود د اشرف، امان الله خان او افغانه شيخ (ملا پير محمد) د تدبيرونو له کبله د دولت مشر شوی و. اشرف د خپلې واکمنۍ پر وخت د نرمۍ، تواضع او

عدالت لار خپله کړه، شا و خوا سیمو ته یې خلك ولېږل، لیکونه یې ولیکل، چې تر دې وروسته باید د ایران خلك اباد وي- نه خراب). ٦٠)

په ایران کې د شاه اشرف یو له مهمو کارونو څخه د یوه ارزښتمن او مهم کتاب (تذكرة الملوك) پاتېدل دي، چې د هغه په امر د صفوي حکومت د اداري سازمان په باب د هغه د پاچایی په دویم کال (١٧٢٦م- کال) لیکل شوی او ظاهراً پر ایران باندې د واکمنو افغانانو لپاره د حکومت او اداره کولو فن څرگندوي. دا کتاب همداسې یو تاریخي ارزښت لري، چې پوهاند مینورسکي یې اړ کړ چې په لمنلیک او اوږدې سريزې سره یې بیا خپور کړي. پوهاند مینورسکي په دې سريزه کې د اروپایي لیکوالو لکه شارډن، کمپفر، سانسون، ډوبرین او نورو له خوا د ارزښتونو د ټاکنې په باب وایي: **❖** د هغوی لیکنې یوازې شرحه او ستاینه ده، حال دا چې تذكرة الملوك د صفوي ادارې د دستگاه رښتینې اروا موږ ته رانښيي). **❖** ٦١)

بله موضوع په اصفهان کې طلایي او د سپینو زرو اشرفۍ ضربول دي، چې اشرف پر اصفهان باندې له واکمنېدو سره دا سکې ووهلې. په افغانستان او ایران کې یې ډېر ارزښت درلود، چې تر اوسه یې خپل شهرت ساتلی دی. پر ځینو سکو دغه بیت لوستلای شو:

به اشرفي اثر نام ان جناب رسید

شرف ز سکه اشرف به افتاب رسید

یوې افغان مېرمنې (بي بي زینبو) د شاه اشرف په باب وایي :

که زمری دی، شاه اشرف د جنگ زمری دی

اشرف ته کام رانغی، ځکه نادر پر اشرف بری دی

دغه راز هغه دولت چې میرویس نیکه یې بنسټ کېښود او د کندهار په هوتکي دولت سره مشهور شو، څه کم دېرش کاله یې دوام وکړ، خو د فیوډالي ځانگړنو له مخې د اکا د زامنو او نظامي مشرانو ترمنځ اختلاف پیدا شو، چې اخر یې دا دولت ړنگ کړ.

ارزونه او پایله:

د هېواد د تاریخ د دې پړاو پېښو ته په کتنو سره دا پایله اخلو:

۱. افغانان جنگيالي او خپلواکۍ غوښتونکي خلک دي، کله چې بهرني يرغلگر پرې ورشي، دوی ډېر ژر د يرغل درد نه زغمي، خو تر پایه نه شي کولای چې د ذلت او ټيټال، بردگۍ او غلامۍ کړۍ په غاړه کې يوسي. اخر راپاڅي او له بهرنيانو څخه د ځان د نه درناوي، سپکاوي او ظلم غچ اخلي.

۲. د صفوي ظالمې واکمنۍ پرضد د محمود افغان له پاڅون څخه بايد بل عبرت واخلو. هغه دا چې که څه هم محمود د ايران غوندې ستر هېواد د ادارې لپاره ډېر ځوان و او په حکومتدارۍ کې يې يوازې (دوه- درې کاله) تجربه لرله، خو خپلو خلکو ته يې دا ثابته کړه، چې د افغانانو غربي ځوانان که وغواړي کولای شي يو ستر پاڅون او د پرديو پرضد يو غورځنگ راوپاروي او پر دښمن بری ومومي.

۳. درېيم ټکی چې بايد نغوته (اشاره) ورته وشي، دا دی چې تاريخ ته وا د محمود پر اوږو دروند تاريخي رسالت ايښی، چې د هغه صفوي دولت پرضد پاڅي چې غوښتل يې د شيعه مذهب په رسمي کولو سره يې د نورو مذهبونو د پلويانو په وړاندې دښمني راواخيستله او په دې تور يې په سلگونو بېگناه خلک ووژل.

شاه محمود په خپل دې کار سره د زرگونو ايرانيانو او افغانانو له گروانانو څخه د صفوي بهرحمه او بې کفايته شاهانو منگولې د تل لپاره ليرې کړې .

دا هغه رژيم و چې په خپله ۲۲۵ کلنه واکمنۍ کې يې له سره تر پایه وينې وبهولې، بهرحمي، ورور-وژنه، عناد او ریا يې زياته کړه. هغه رژيم چې انسانان به يې ژوندي کبابول، انسانان به يې په دېگ کې اېشول، خټې يې ورڅيرلې، خسيانول يې او يا يې معيوبول. هغه رژيم چې شاهانو به يې د مرشدۍ او پېشوايۍ دعوه کوله، خو په بهرحمۍ او ورور-وژنه کې دومره توند وو، چې خپلې مېرمنې او اولادونه به يې وژل.

دغو ټولو فسادونو، نارواوو، ظلم او مذهبي، سياسي او کلتوري ستم ته په پام سره بايد د ايران خلک په ځانگړې توگه مذهبي لږکيو د صفوي دولت پر وړاندې د محمود پاڅون په ښه فال نيولای، ځکه چې د ايران د ملت له وسه دا نه و پوره، چې ايران د صفوي دولت له دې مذهبي استبداد څخه وژغوري. که څه هم د شاه سلطان حسين د حکومت په ټوله دوره کې به هر ځای پاڅونونه کېدل، خو اصلي ژغورون ستونزمن و. لکه څنگه چې نن هم له شيعه روحانيت څخه د ايراني ملت ژغورنه اسانه کار نه دی او د يوې پېړۍ ربع کېرې چې د ايران روڼاندي هڅه کوي په ايران کې اخندي رژيم د وخت غوښتنو ته ځواب ووايي. د وينا ازادۍ، د ښځو او نارينه وو د حقونو برابرې، د ملگرو متلونو مدني قوانينو او د بشري حقونو ميثاقونو ته درناوی وکړي، واکمن رژيم داسې نه وي.

له شک پرته زيات ايراني روڼاندي د زياتو خپلواکۍ غوښتونکو ځوانانو سره داسې شېبې ته لار څاري چې له ورکې څخه يو لاس راشي او دوی وژغوري. که داسې يو لاس پيدا شي او د ايران ملت لپاره کار وکړي، خلک يې بايد مننه وکړي.

۴. موږ دا نه وايو چې له اصفهان څخه واکمنو افغانانو پر کندهار، هرات او جلیسن باندې تر صفوي واکمنانو ښه کارونه کړي، خو دا باید هېر نه کړو چې د اصفهان تر سقوط وروسته کله چې د شاه محمود په امر کوڅې او ښارونه له مړو ډک او ښار ته خوراکي توکي راوړل شول، دغه راز پر اداري کارکوونکو څارنه پیل شوه، چې له خلکو رشوت وانخلي، دې کارونو د اصفهان د خلکو خوښي وپاروله او ویل کېدل چې نوی حکومت تر زاپه-ښه کارونه کوي. خو فاتحو واکمنو لا پر کندهاریانو باندې د صفویانو له خوا شوي ظلمونه نه وو هېر کړي، د دې ترخه وخت په یادولو سره به یې د غچ اخیستنې حس راوپارېد، چې دوی یې زیاتي او خشونت ته هڅول، چې د اصفهان د فتحې د لومړیو وختونو هغه تمه یې له منځه یووړله، چې په دې توګه د افغانانو پر وړاندې د ایرانیانو کینه لا پسې زیاتېده او دوی هم په مقاومت لاس پورې کاوه، چې اخر یې یرغلګرمات کړل.

باید هېر نه کړو چې د سني روحانیت تبلیغاتو هم پر ایران باندې د واکمنو افغانانو په چلند کې خپله ونډه لرله، ځکه چې سني دیني پوهانو د شاه محمود پلار میرویس نیکه ته فتوا ورکړې وه:

که یو مسلمان- یو مسیحي پوځي ووژني، یو ثواب یې کړی، خو که څوک یو ایراني (شیعه) ووژني- دومره ثواب یې کړی چې اجر یې اویا برابره زیات دی؟. (سقوط اصفهان، بروایت کروسینسکی، تهران چاپ، ۳۲مخ).

د دې شرعي فتوا له مخې که فاتحو ځواکونو د خلکو مالونه د غنیمت په توګه وړي، وژنې وکړي او غلا یې کړي، په حقیقت کې یې پر خپلو مذهبي لارښوونو عمل کړی، لکه څنګه چې قزلباشو سرتېرو د خپل مرشد اعظم شاه اسمعیل او شیعه روحانیت د فتوا له مخې چې حکم یې ورکړ: ؟ د یوه سني وژل دومره ثواب لري، لکه ۵ پوځي کافران دې چې وژلي وي، له سني سره نکاح روا- نه ده، وینه او مال یې حلال دي، واجب ده چې د امیندوارو مېرمنو خېټه یې وڅیړي او نارینه اولادونه یې باید په نیزه ووژل شي، د سنيانو د مالونو پلورل او رانیول حلال دي، ځکه چې له اسلامي ازادۍ څخه بې برخې دي...؟ (پس از هزارو چهارصد سال، ۷۲۶مخ).

د سنيانو خېټې یې وڅیړلې او یا یې په تبر دوه نیم کړل، په اېښېدلو اوبو کې یې واچول، یا یې ژوندي پوست کړل... اجازه راکړئ وپوښتم چې د دې فقهي فتواوو په کوم ځای کې اسلامي عدالت او خدایي قاف په پام کې نیول شوی، کوم سلیم عقل او وجدان دا منلای شي چې د یوه مسلمان له خوا د بل وژل او په خېټه کې د ماشوم وژل شرعي امر او ترسره کوونکی به یې جنت ته ځي؟

موږ د روڼاندو انسانانو غوندې ډېره موده کېږي چې د ډیموکراسۍ په منځ (غرب) کې اوسو، دلته هرڅوک که هره عقیده، دین او مذهب ولري د یو بل تر څنګ ژوند کوي. هېڅوک ځان ته دا حق نه ورکوي، چې بل څوک د دین، عقیدې، جنس، ملت یا هم د سترګو د رنگ له مخې سپک کړي. که پر موږ دغسې یوه فتوا صادره شي، چې د ثواب لپاره که هرځای سني یا شیعه وینئ- هغه ووژنئ، چې جنت ته لاړ شئ، ایا دا مذهبي لارښوونه به ومنو؟

فکر کوم هېڅکله هم نه، که چېرې رواني ناروغ واوسو، وبه يې منو، ځکه د صفويانو پر مهال په ايران او عثماني ترکيه کې د شيعه مذهب تر رسمي اعلانېدو وروسته دا ډول وژنې وشوې، خو ولې کوم مذهبي يا ديني مخکښ د دې کار مخنيوی ونه کړ؟

حقيقت دا دی چې (د دين دکاندارانو) چې خپل پايښت يې د مذهبي اختلافونو په تودوالي کې لیده، دغه ډول غيرانساني عمل او دښمنۍ کړې دي.

د اسلامي مذهبونو تاريخ ته په کتو سره جوتېږي، چې د مذهبونو د پيدايښت په بهير کې د هر مذهب مشر هڅه کړې چې يوازې خپل پلويان رښتيني مسلمانان وگڼي او نور کافران.

کله چې پر خپله مخالفه ډله بريالي شوي، هر ډول وحشيانه عمل يې ورباندې کړی او مجازات کړي يې دي، نو د دې وينې تويونې او اختلافونو يو لوی لامل د مشرانو او د اسلامي مذهبونو بېلابېلوالی دی. د ورورۍ، انساندوستۍ او متقابل درناوی وکړي او ووايي: هغه خلک چې پيغمبر يې يو دی، ټول مسلمان او په خپلو کې توپير نه لري، برعکس يې د نورو ډلو پر وړاندې نفاق، کينه او دښمني خپله کړه، چې ساده خلک يې په خپلو کې سره واچول، خو گټه دوی وکړه.

تر نن ورځې پورې د اختلافونو پر اور تېل ورشيندل کېږي او عقيدوي بېلوالی موجود دی، واکمن روحانيت (شيعه او سني) د خپلو گټو لپاره له دين څخه يو غټ پلورنځی جوړ کړی، چې په کې جنت ته د تلو لپاره غيرانساني تروريستي کارونه ښوول کېږي او د بېلابېلو اسلامي ډلو ترمنځ کرکه زياتوي، نه پرېږدي چې پوه او هوښيار خلک د يو بل تر څنگ عزتمن ژوند ولري او دخپل ژوند د لوړوالي او ښه والي لپاره خپله انرژي وکاروي.

ايراني پوه، ډاکټر شفا د خپلو پراخو څېړنو پر بنسټ، چې د دين او مذهب په برخه کې يې لري، په دې اند دی :

شيعه مکتب له هماغه پيله له سنيانو سره چې د حکومتي دستگاه مذهب و، دښمني پيل کړه، خو دا دښمني، ښکېل، سپکاوی او اهانت د خلفای راشدينو تر درېيو خليفه وو هم وغزول شوه، خو سنيانو هېڅکله هم څلورم خليفه (علي بن ابي طالب) ته سپکاوی نه دی کړی. ان د علي کورنۍ ته چې امامت ته به يې قايل نه وو، ښکېل نه کول. دا ښکېل د هغو کسانو له خوا چې ❶ پرې يې نه ښوول پيغمبر او دين يې يو وي ❷ په ايران کې د صفوي دولت په راتگ سره ډېر زور واخيست، صفوي واکمنانو د خپلو سياسي موخو د پرمختگ لپاره د دين د دکاندارانو له دغه ډول نفاق څخه گټه اخيستنې ته اړتيا لرله (نو ځکه يې شيعه د حکومت رسمي مذهب اعلان کړ او پر سنيانو يې د پلي کولو لپاره سرغوځول، خپته ځيرل او غيرانساني شکنجې پيل کړې).

شاه اسمعيل په دوو شپو ورځو کې ۲۰ زره سنيان په تبرېز کې، چې لومړيو درېيو خليفه وو ته يې ښکېل نه وو کړي، په تبر دوه نيم کړل. په مقابل کې د عثماني ترکيې قاضي القضاات د شيعه گانو لپاره احمقانه او زشتې فتاوې

ورکړې، چې د سنيانو پر وړاندې د صفويانو تر فتوا کمې نه وې. په ترکيه کې ۴۰ زره شيعه گان د شيعه توب په گناه ووژل شول .

نوموړی پوه زیاتوي: د **❖ اصول کافي ❖** له لیکلو او خپرولو وروسته تر نن پورې د شيعه گانو د حديثونو په کتاب کې په زرگونو کوچني او غټ حديثونه ورزيات شوي، چې د سنيانو معتقداتو او مقدساتو ته يې سپکاوی کړی دی. د سنيانو پر وړاندې د مبارزو اتل شيخ الاسلام ملا محمد باقر مجلسي، د شاه سلطان حسين صفوي پر مهال، چې په خپل ټول عمر يې د ايران سنيان خورول په يوازې سر د سنيانو پر ضد په زرگونو حديثونه راوايستل. البته دغو دشمنيو او تورو خپل مقابل غبرگون هم درلود. د عثماني ترکيې روحانيت هم تر شيعه ملایانو ډېرې توندې فتاوې ورکړې (توضیح المسایل، ۲۵۹_۲۶۰ مخونه)

زموږ د سيمې د اسلامي فرهنگ مخکښانو د دې دوه رنگۍ په باب ژورې ليکنې کړي، چې لوستل او اورېدل يې ډېر خوند کوي، د مولانا يو بيت دی:

رويي از خود برون کردم، يکي ديدم دو عالم را

يکي جويم، يکي گويم، يکي دانم، يکي خوانم

يو بل اديب، طوسي بيا وايي:

مسجد اگر بنام خدا شد دکان شيخ

ويرانه اش کنيد که دارالعباد گشت

ناصر خسرو بلخي وايي :

ای امت بدبخت، بدین زرق فروشان

جز از خري و جهل، چنین بنده چرائيد؟

خواهم که بدانم که مراين بيخردان را

طاعت ز چه معني و ز بهر چه نمائيد؟

حکیم سنایي د دين د دکاندارانو په باب وايي:

وين گروهی که نورسیدستند

عشوه جاه و زر خریدستند

ماه رویان تیره هوشانند

جاه جویان دین فروشانند

گشته گویا ز بغض يك دیگر

کین فلان ملحد ان فلان کافر

همه از راه صدق بیخبرند

امدی صورتند و لیک خرنند

معنی دیو چیست؟ بیدادی

توبه بی دادیش چرا شادی؟

داده فتوا بخون اهل زمین

از سر جهل و هم از سر کین...

۵. وروستی خبره دا: افغان نسلونه باید دپته پام وکړي، چې د میرویس نیکه ځایناستی د دې پرځای چې په هېواد کې ملي واکمني ټینګه کړي، یوازې یې د خپلې ځوانۍ او مذهبي احساساتو او پښتونولۍ له مخې له دقیقې محاسبې پرته د یوه تاریخي او ستر هېواد د اداري ټینګښت لپاره هڅه کړې، چې د افغانانو حاکمیت پراخ کړي. حال دا چې د پلازمېنې فتحه یو څه او د یوه هېواد د څو ولایتونو اداره یو څه او د یوه ستر هېواد (لکه ایران) اداره بل څه و، چې په داسې یوه کړکېچن حالت کې د ځینو جنگیالیو له توانه د یوه داسې هېواد اداره کول ناشوني وو، له همدې کبله هغو افغانانو چې د ایران د نیولو لپاره یې ملا تړلې وه، له هغې ورځې چې له کندهاره ووتل، د ژوند تر پایه یې یوه ارامه ورځ ونه لیده، خو ټول (د ۲۰ زره یرغلګرو او ۳۰ زره کورنیو غړو سره چې د شاه محمود په امر له کندهاره اصفهان ته کډه شوي وو) د ایرانیانو- په ځانګړې توګه د نادر افشار په امر په ډله ییزه توګه ووژل شول، چې په ۱۷۳۸م کال نادر افشار د کندهار د هوتکي دولت تېر پسرې راپول کړ او د غلیمو هوتکیانو خانان او مشران یې له کندهاره مازندران، بخارا، بلخ او نورو سیمو ته وشرل، یا یې له منځه یووړل.

د میرویس نیکه له پېر (عصر) څخه د افغانستان د خپلواک دولت تر تاسیس پورې (۱۷۴۷م) چې ۳۰ کاله یې دوام وکړ، د احمدشاه بابا غوندې یو شخصیت راڅرگند شو، هغه وکړای شول د افغان مجربو اشخاصو په همکارۍ د افغانانو واکمني نوره هم تلپاتې او غښتلې کړي، چې تر ننه دوام لري.

سرچینې:

۱. تاریخ سیاح مسیحي: د فقیر محمد خیرخواه لمنلیک او زیاتونې، کابل چاپ، ۱۳۶۳ ل کال، ۱۰-۱۲ مخونه.
 ۲. لکه هارت: انقراض دولت صفوي، ۵۵۵ مخ.
 ۳. تاریخ سیاح مسیحي: ۲۸ مخ.
 ۴. لکه هارت: هماغه اثر، ۱۵۱ مخ.
 ۵. محمد خلیل مرعشي: مجمع التواریخ، ۴۴ مخ (د لکه هارت په حواله، د ۱۳۱ مخ لمنلیک).
 ۶. لکه هارت: هماغه ځای ۱۵۱ مخ.
 ۷. لکه هارت: هماغه ځای، ۱۵۰-۱۵۲ مخونه.
 ۸. کروسینسکي: هماغه اثر، ۶۳ مخ.
 ۹. لکه هارت: هماغه اثر، ۱۵۱-۱۵۷ مخونه.
 ۱۰. ایران، کله وشوش: د مادام ژان ډیولافوا اثر، شوالیه لژیون، دونور، د پاریس د پولیسو اکاډمي، ۱۸۸۷ مخ، د ارواښاد علمي محمد فره وشي ژباړه، د ډاکټر بهرام فره وشي په زیار، ۱۳۷۱ ل کال، د تهران پوهنتون چاپ، ۲۵۶-۲۵۷ مخونه.
 ۱۱. هماغه اثر: ۲۵۷ مخ.
 ۱۲. لکه هارت: هماغه اثر، ۱۶۳-۱۶۴ مخونه.
 ۱۳. قدرت الله حداد: کیوان (مردم) ۸۱ مه گڼه، درېیم مخ، د تاریخ منظم ناصري په حواله.
- *جلفا، په اصل کې (جُل پا) دی، چې موخه یې مذهبي لږکي دي، لکه ارمنیان، یهودیان او زرتشتیان چې اړ وو په خپلو پښو کې یوه ټوټه (ټوکر) وځړوي، مسلمانان یې وپېژني او لاس ورنه کړي. دا فاشیستي عمل پر ایران باندې د واکمن اخند ذهن او روحانیت محصول و.

14. لکهارت: هماغه اثر، ۱۵۶مخ، د تاریخ سیاح مسیحي سره دې پرتله شي، ۴۰مخ.
15. سقوط اصفهان بروایت کروسینسکي: ۵۱مخ.
16. تاریخ سیاح مسیحي: ۳۹مخ، لکهارت: هماغه اثر، ۱۸۱مخ.
17. تاریخ سیاح مسیحي: ۴۲مخ، لکهارت: ۱۹۳مخ.
18. سقوط اصفهان بروایت کروسینسکي: ۵۹مخ.
19. هماغه اثر: ۶۰مخ.
20. جي، پي، تیت، سیستان: لومړی ټوک، د ډاکټر سید احمد موسوي ژباړه، تهران چاپ، ۱۳۷۴ ال کال، تر ۱۵۴مخ وروسته. تاریخ سیاح مسیحي: ۴۲مخ.
21. لکهارت: هماغه اثر، ۱۸۷_۱۹۵مخونه.
22. ډاکټر شفا: پس از هزار و چهارصد سال، دویم ټوک، ۷۶۰مخ.
23. لکهارت: هماغه اثر، ۱۸۷_۱۹۵مخونه.
24. لکهارت: ۱۹۸_۱۹۹مخونه.
25. شفا: هماغه اثر، رستم التواریخ: د محمد هاشم اصف لیکنه، تهران چاپ، ۱۳۴۸مخ.
26. سقوط اصفهان بروایت کروسینسکي: ۶۱مخ.
27. لکهارت: ۲۰۰_۲۰۱مخونه، تاریخ سیاح مسیحي: ۴۹_۵۰مخونه.
28. فرهنگ: افغانستان در پنج قرن اخیر، لومړی ټوک، ۹۴مخ، لکهارت: مخکېنی اثر، ۲۱۹مخ، تاریخ سیاح مسیحي: ۶۳مخ، سقوط اصفهان بروایت کروسینسکي: ۷۶_۷۷مخونه.
29. تاریخ سیاح مسیحي: کابل چاپ، ۱۲_۱۳مخونه، سقوط اصفهان بروایت کروسینسکي: ۴۶مخ.
30. لکهارت: هماغه اثر، ۲۲۱مخ، تاریخ سیاح مسیحي: ۶۳مخ، سقوط اصفهان بروایت کروسینسکي: ۶۳مخ.
31. تاریخ سیاح مسیحي: ۵۱مخ، لکهارت: ۲۳۲مخ.
32. لکهارت: ۲۳۳مخ، تاریخ سیاح مسیحي: ۵۱مخ، سقوط اصفهان بروایت کروسینسکي: ۶۷مخ. (کروسینسکي د ځینو وژل شویو کسانو شمېر سلگونو زره لیکلی دی).

33. سقوط اصفهان بروایت کروسینسکی: ۶۸ مخ.
34. لکه‌هارت: ۲۳۴ مخ، کروسینسکی: ۵۳ مخ.
35. تاریخ سیاح مسیحی: ۵۷ مخ.
36. گوربت مجله: پنجم کال، خلورمه گنه، پنجم مخ، د زبردستخان لیکنه د ښاغلي حداد په قلم.
37. سقوط اصفهان بروایت کروسینسکی: ۷۲ مخ.
38. لکه‌هارت: هماغه ځای، ۲۳۹_۲۴۰ مخونه، تاریخ سیاح مسیحی: ۶۰_۶۱ مخونه.
39. لکه‌هارت: ۳۱۷ مخ، تاریخ سیاح مسیحی: ۶۴ مخ، سقوط اصفهان بروایت کروسینسکی، ۷۵ مخ.
40. هماغه سرچینې: هماغه ځای.
41. سقوط اصفهان بروایت کروسینسکی: ۸۰ مخ، فرهنگ: هماغه اثر، ۹۵ مخ.
42. تاریخ سیاح مسیحی: ۶۶ مخ، سقوط اصفهان بروایت کروسینسکی: ۸۲ مخ.
43. سقوط اصفهان بروایت کروسینسکی: ۸۰ مخ.
44. هماغه اثر: ۷۷ مخ.
45. هماغه اثر: ۷۹ مخ.
46. فرهنگ: هماغه اثر، ۹۵_۹۶ مخونه. لکه‌هارت: ۳۲۶_۳۲۸ مخونه.
47. د لا زیاتو معلوماتو لپاره دې د روسیې او ترکیې ترمنځ د ایران د وېش تړون وکتل شي، کتاب: انقراض سلسله صفویه: اوولسم څپرکی، ۲۶۹ مخ.
48. لکه‌هارت: ۳۳۲ مخ.
49. ډاکټر فلور، اشرف افغان بر تختگاه اصفهان: ډاکټر ابوالقاسم سري ژباړه، تهران، ۱۳۶۷ ال کال، ۱۸_۱۹ مخونه.
50. لکه‌هارت: هماغه ځای، ۳۳۳_۳۳۴ مخونه.
51. فرهنگ: هماغه اثر، ۹۶ مخ.
52. اشرف افغان بر تختگاه اصفهان: ۱۹ مخ.

53. لکهارت: هماغه ځای، ۳۳۶ مخ. د خان محمد بلوڅ په باب باید ووايو چې نوموړی د بلوڅ قوم یو مخور شخصیت و، کله چې نادر افشار اصفهان ونيوه او اشرف افغان هم ماتې وخوړه، نو افغانستان ته ستون شوی و. نوموړی چې کله له ترکیې څخه راستون شواو ویې لیدل چې پانه اوبستې ده، بلوڅستان ته روان شو. په ۱۷۳۴م کال د خلیج له یوه عرب شیخ احمد مدني سره یوځای یې د نادر پرضد پاڅون وکړ. په څو جگړو کې یې د نادر ځواکونه شا ته وتمبول، خو اخر په یوه جگړه کې نادر ماتې ورکړه او زندان ته یې واچاوه.

محمد خان بلوڅ د نادر په لاس بند د ځان لپاره یو سپکاوی گانه، له دې کبله یې ځان په خنجر له منځه یووړ. لیکوال (سیستاني) د بلوڅ قوم د دې مېړني شخص او د نادر پرضد گڼې لیکنې کړي، چې د ملگرو قومونو په مجله کې (کابل کې) په ۱۳۶۵ل کال چاپ شوي، مینه وال یې لوستلای شي.

54. رقابت روس و انگلیس در ایران و افغانستان: داکتر پیو- کارتولونزیو، د ډاکتر عباس اذرین ژباړه، ۲۲-۲۳ مخونه، تهران، ۱۳۵۹.

55. فرهنگ: ۹۷ مخ، د لکهارت له کتاب (انقراض سلسله صفویه) سره دې پرته شي، ۳۴۰-۳۴۱ مخونه.

56. لکهارت: ۳۴۴-۳۴۵ مخونه.

57. لکهارت: ۳۷۲-۳۷۳-۳۸۳ مخونه.

58. غبار: لومړی ټوک، ۳۳۵ مخ.

59. فرهنگ: لومړی ټوک، ۱۰۰-۱۰۱ مخونه.

60. کروسینسکي: هماغه ځای، ۶۳ مخ.

لکهارت: انقراض سلسله صفویه، ۵۶۸ مخ.

څلورم څپرکی

د هند بابري واکمني پر ضد د کابل رود په سرچینو کې د پښتنو پاڅون (۱۵۵۷-۱۶۳۷م کال)

پیل:

د هند د گورگاني دولت بنسټ ایښودونکي بابر، په ۱۵۰۱م کال له ماورالنهر څخه افغانستان ته راغی او په ۱۵۰۵م کال یې د کابل تر نیولو وروسته په ۱۵۰۶م کال د گورگاني شهزادگانو د مرستې لپاره هرات ته لاړ، چې له هغوی څخه د ماورالنهر د ازبکانو (چې مشر یې محمد خان شېباني و) د گواښ پر وړاندې استفاده وکړي، خو ژمی راغی او محمد خان پر هرات برید ونه کړ.

بابر، چې له کابل څخه ناوړه خبرونه ورسېدلي وو- کابل ته ستون شو او په ۱۵۰۷م کال د کابل تر کرارولو وروسته پر غزني ورغی او د غلجیانو د پسونو په غلا کولو سره یې د ځان پر وړاندې د خلکو کرکه راوپاروله. تر دې وروسته کابل ته ستون شو- په ۱۵۰۸م کال بابر د ختیځ پر لوري لښکرې وایستې او ننگرهار یې له کابل سره یو کړ. تر دې وروسته یې د بدخشان نیولو ته ملا وتړله او دا ولایت یې له (زبیر راعي) څخه ونيو، چې د ایران د صفوي دولت په مرسته د محمد خان شېباني په وژل کېدو سره یې د ماورالنهر نیولو ته زړه ښه کړ، چې سمرقند او بخارا یې ونیول (۱۵۱۱م کال) په ۱۵۱۲م کال ازبکان یو شول او پر بابر یې برید وکړ، چې صفوي پوځونه یې درې وړې او سمرقند او بخارا مسترد کړل. بابر بیا افغانستان ته راغی او په ۱۵۱۸م کال وتوانېد چې پوځ جوړ کړي او د هند د نیولو لپاره له سند څخه تېر شي او پنجاب ونیسي او بېرته راستون شي. په ۱۵۲۰م کال بابر خپل زوی همایون بدخشان ته ولېږه او خپله یې پر کندهار یرغل وروړ، چې له شاه بېگ ارغوني څخه یې ونيو او خپل بل زوی میرزا کامران ته یې وسپاره او خپله کابل ته لاړ. دا مهال د هندوستان د لوري دولت مخ پر ځوړ روان شو او د کورني نفاق لمبې بلې شوې، چې د سلطان ابراهیم لودي اکا علاوالدين عالم خان د خپل وراره پر ضد د بابر دربار (کابل) ته لاړ او د پنجاب واکمن والي دولت خان لودي یې د هندوستان نیولو او د ډیلي سلطنت ړنگولو ته وهڅاوه. بابر د دې لپاره چې پر هند د لښکرکښۍ پر مهال تر شا ډاډمن وي، نو د یوسفزیو د یوه خان منصور خان له لور سره یې واده وکړ، چې د لنډ وخت لپاره ډاډمن شو. ۱.)

همدا و چې بابر په ۱۵۲۳م کال پر پنجاب لښکرې وایستې او په دې ترڅ کې د لاهور مدافع پښتانه وځپل او دا ښار یې ونيو، بیا یې میرزا عبدالعزیز ته وسپاره او خپله ستون شو، په سیالکوټ کې یې واکمن عالم خان د ډیلي د پاچا اکا و. چې له پردیو سره د معاملې پر ځای یې د دولت خان لودي له زوی غازيخان سره یې ډیلي ته سرتېري ولېږل، چې له سلطان ابراهیم څخه یې یې ماتې وخوړه او بېرته سیالکوټ ته ستون شو.

دوه کاله وروسته بابر له ۲۱زره سپاره پوځ سره یوځای کابل، بدخشان او کندهار ته درانه گوزارونه ورکړل، وروسته ډیلي ته لاړ. ابراهیم لودي د پاني پت په جگړه کې له خپلو زړورو مدافعینو سره ووژل شو، چې شاهي خطبه د ظهیرالدین محمد بابر په نوم ولوستل شوه. (۱۵۲۵م)

تر دې وروسته بابر د کابل پاچا او د هندوستان شهنشاه شو. د غزني او زابل حکومت یې خواجه کلان بېگ او د کابل او بدخشان حکومت یې شهزاده همایون او کندهار یې شهزاده کامران، وروسته یې د هغه په وکالت میرزا عسکري ته وسپارل شو.

بابر په ۱۵۲۹م کال په هندوستان کې له دې نړۍ سترگې پټې کړې او د هغه له خپل وصیت سره سم یې جنازه کابل ته راوړل شوه، چې په بابر بن (باغ بابر) کې ښخ دی، قبر یې په ۱۵۴۶م کال جوړ شو. کله چې بابر اکره ونيوله او د لودي دولت خزانې یې خپلې کړې، د کابل هر اوسېدونکي ته یې یوه اندازه پیسې د بخشش په توګه ورکړې. (۲)

په افغانستان کې د هند بابري دولت د ایران او ماورالنهر په نسبت پراخ بنسټ درلود، په افغانستان کې کابل، بلخ، بدخشان او کندهار د دوی په لاس کې وو. که څه هم دا تشکیلات دایمي نه وو، ځکه بلخ ډېر ژر د ازبکانو لاسته ورغی، وروسته بدخشان هم خپله خپلواکي اعلان کړه او کندهار هم په صفوي دولت پورې وتړل شو، یوازې کابل تر ۱۸مې پېړۍ د بابري دولت په لاس کې و.

هر ولایت یو والي (صوبه دار) درلود چې د هغه له خوا به اداره کېده. ملکي او نظامي چارې به یې په لاس کې وې، چې تر ۱۲کروړ دام پورې معاش به یې درلود. د دې والي تر لاس لاندې به دغو کسانو کار کاوه: کومکي (لنډمهالی مرستیال یا افسر) قلعه دار- تعینات (تلیاتی پوځي افسر) پوځدار (د لوی نظامي افسر مرستیال) کوتوال (قلعه دار) تهانه دار (پوله ساتونکی) کله- کله به یو ولایت په غوڅ ډول د یوه مشر یا شهزاده په واک کې و، چې هغه ته به یې (تیولدار- جاگیردار) وایه، یانې (هغه فیوډال چې کرنیزې ځمکې یې په واک کې وې او د سیمې مشر ګڼل کېده) پېښه لیکونکی (د استخباراتو مامور او د پېښو خوندي کوونکی) هرکاره (پټ جاسوس یا څارگر) د دولتي مامورینو منصوبه به د ❶زر- هزارې ❷ په حساب ډلبندي شوې وه، چې په همدې حساب به معاش ورکول کېده، چې دا منصوبه له ❸ده باشي ❹ څخه پیل او په ❺ده هزارې ❻ باندې پایته رسېده او ۶۴ نورې رتبې یې هم لرلې، یوه لس زریز مامور به ۷۰۰ اسونه، ۲۰۰ فیلان، ۲۰۰ باروړونکي حیوانات او ۳۲۰ اربه لرله، چې د میاشتې ۶۰۰۰۰ روپۍ معاش به یې و. د شاه جهان پر مهال د کابل ولایت معاش او لګښت په کال کې ۱۲۰ ملیون دام، یانې د کابلستان د عایداتو درې په څلورمه برخه وه. (۳)

ارواښاد علامه حبیبی د عبدالحمید لاهوري له قوله لیکي: ❶د شاه جهان په پېر کې د جهانگیر زوی د بابر تر واک لاندې سیمو له ۲۲ ولایتونو څخه څلور ولایتونه یانې کابل، کندهار، بلخ او بدخشان په افغانستان کې وو، چې له کابل څخه به ۱۶کروړه دام (هر ۵دام له دوو انو سره مساوي و) عایدات لاسته ورتلل. (۴)

د بابري هند پاچايانو د ايران د صفوي پاچايانو پر خلاف په افغانستان کې تر خپل واک لاندې سيمو کې د ځينو تفرېحي ځايونو په رغونې لاس پورې کړ. لکه په کابل کې باغ بابر، شهرار، د جلوخانې باغ، چهارباغ، اورته باغ، صورت باغ، مهتاب باغ، اهوخانه باغ، په جلال اباد کې نمله باغ، په پروان کې استالف باغ، په کندهار کې جهان ارا او چهارباغ، د کندهار په سرپوزه کې د چهلزینې ماڼۍ او په کابل کې د بالاحصار بيارغونه، دغه راز د شوربازار او د بابر باغ د مرمري جومات جوړونه، د شاه جهان له جوړونې څخه وو او کندهار ښار چې نادر افشار په ۱۷۳۸م کال وران کړ، د شاه جهان له خوا په اته لکه روپيو جوړ شو او په کابل کې علیمردان خان باغ او د چهارچتې باغ، چې علیمردان خان جوړ کړي وو او ډېرې ښکلې نقاشۍ يې لرلې. (۵۰)

د غورځنگ ټولنپوهنه:

که څه هم په افغانستان کې د فيوډالي اړيکو عناصرو تر اسلام وړاندې هم غښتلتيا موندلې او په ۱۷مه او ۱۸مه پېړيو کې اوج ته رسېدلې، خو د افغانستان د پښتنو په ټولنه کې چې دوی له لرغونو زمانو د لوېديز هندوکش په کليو او غرنيو سيمو کې لکه غور، زابلستان او د سليمان او سپين غره شا خوا کې سره پاشلي وو، د فيوډاليزم وده نامتوازنه او ډېره ورو وه.

له بلې خوا دوی په لسگونو قبيلو وېشل شوي وو، لکه: ابدالي (دراني) غلجي، ترين، برېڅ، ناصر، وردگ (۶)، مومند، اپرېدي، شينواري، ورکزي، يوسفزي، اتمانخېل، بنگښ، خټک (۷)، ځاځي، توري، عيسی خېل، وزير، مروت، خوستيان، دولت خېل، گنده پور، میان خېل، گگیان، بابر او نور... (۸) چې تر نورو سيمو ډېر وروسته د فيوډاليزم پړاو ته دننه شوي دي.

د سليمان غره په غرنيو سيمو کې تر ډېرې مودې پورې فيوډالي لرغوني اړيکي او د **جرگې** دود روان و، چې په ټوليز ډول د ژوند نظام د **جرگو** په زور اداره کېده. **جرگې** په بنسټيزه توگه يو **قومي سازمان** دی او **د پلار سالاری** په دورې پورې اړه لري، چې په پرمختيايي (مخ په وده ټولنو) کې د قومي شخړو د اواری لپاره (له مرکزي دولت پرته) جوړېږي.

زموږ د هېواد په ځينو قبایلو کې اوس هم جرگې يو مهم رول لري، دوی پخوا ساده او لومړنی حالت درلود، چې د قومي **سپين ږيرو** د مشورې بڼه يې لرله، وروسته په يوه اشرافي او د قبیلې په فيوډالي شورا بدله شوه. ان تر اتلسمې پېړۍ وروسته (د ميرويس نيکه پېر) د افغانستان دولتونو پر مهمو مسایلو د دې جرگو جوړونه بيا پيل کړه. (۹)

د روايتونو له مخې د مغول تر ړنگېدو وروسته، په ځانگړې توگه د تېمور تر مړينې وروسته د شاهرخ حکومت له هماغه پېر څخه چې د ښاري ژوند لپاره زمينه برابره شوه، د سليمان غره د شا و خوا ابداليانو، وزيرو، غلجيانو او نورو کوچيانو کډوالي پيل شوه، چې دوی به په کليو کې مېشتېدل او په نويو سيمو کې به يې د کرنې له کبله اقتصاد ته وده ورکوله. تر ټولو مهمې کډوالۍ له څوارلسمې ميلادي پېړۍ څخه پيلېږي، چې غلجيانو، ابداليانو، وزيرو، اپرېديو، خټکو، مومندو، شينوارو، ورکزيو، کاکړانو او نورو قبایلو پيل کړې. (۱۰)

ابداليانو (درانيانو) د ارغنداب، ارغسان، هلمند او هرات په شنو سيمو کې واړول، دغه راز غلجيان په ترنگ، زابل او اسکان کې مېشت شول، دې قبایلو په اتلسمه پېړۍ کې دومره ځواک پيدا کړ، چې پراخ ملي او فيوډالي دولتونه جوړ کړي.

په پنځلسمه ميلادي پېړۍ کې لوديان او په لسگونو نور قبایل هند ته ورسېدل، چې له يوسفزيو او غورياخېلو سره يوځای له خيبره واوښتل او د پېښور شمالي سيمو ته لاړل، چې تر سوات او بنير پورې يې په شنو درو کې واړول. (۱۱) مروت قبيلې بنو سيمه ونيوله، وروسته بنگېنو، خټکو، اتمانخېلو، داودزيو او نورو قبایلو د سند سيند راس ته سواحل د خپلې استوگنې لپاره غوره کړل. (۱۲)

دغو کډوالو د نويو سيمو په نيولو سره ځينې پخواني ځايي خلک يا وشرل، يا يې هم تر خپل تابعيت لاندې راوستل، چې کروندگري به يې ورباندې کوله، کله-کله به يې د بېلابېلو قبایلو ترمنځ د ځينو سيمو پر نيولو کومه ستونزه رامنځته شوه، د دې موضوع په تړاو به د دوی ترمنځ ځينې نورې ستونزې هم رامنځته شوې، چې د يوه ټولنيز واحد په توگه به يې د قبيلې موقعيت کمزوری کاوه. يوسفزيو به دا وړ ستونزې د مشهور وېشونکي (شيخ ملي) په مرسته حلولې، ظاهراً کله چې د شپاړسمې ميلادي پېړۍ په پيل کې يوسفزيو او ملاتړو يې پر دلازاکانو يرغل وروړ، دا ډول وېش د يوه روحاني مشر (شيخ ملي) له خوا ترسره شو، چې د دې قبيلې د مشر ملک احمد له خوا په سيمه کې تطبيق شو. (۱۳)

د شيخ ملي د وېش سيمه ټولې هغه ځمکې وې چې د کابل رود له سرچينو رانيولې د اباسين (سند) تر لوېديځ پورې دوام مومي، په شمال کې يې سوات، بنير او پنجگوره راځي، ياد شوي قبایل مخکې په کې مېشت وو.

د دې وېشليک له مخې د يوسفزيو قبيلې هر يوه غړي او متحدينو لکه مندرو، اتمانخېلو، گدون او نورو ته يوه-يوه ټوټه ځمکه ترلاسه کړه، چې ساداتو او نورو ملگرو روحانيونو ته يې هم ځمکې ورکړې. هغه ځمکې چې روحانيانو ته ورکړل شوې (سيري) نومېدې او داسې جوړه شوې وه چې د ستونزو د اوارۍ لپاره د هرو دوو ټوټو ترمنځ يوه ټوټه ځمکه (سيري) راتله.

دا وېش له ټوليز مالکيت څخه د شخصي مالکيت پر لوري د نوموړو مشرانو د انتقال لومړنۍ گام و، چې تر دې وروسته ډېر ستر مشران او فيوډالان رامنځته شول.

په هغو سيمو کې چې فردي مالکيت وده وکړه، نو تر هرو څو کلونو وروسته د وېش اصول بدل شوي، چې يوازې په ليرېو پرتو سيمو او درو کې چې طبيعي اقتصاد يې درلود، پر خپل پخواني حالت پاتې شول. (۱۴)

پوهاند حبيبي د وېش د دې سيسټم (د شيخ ملي دفتر) په باب په زړه پوري معلومات راکوي او وايي: شيخ ادم مشهور په شيخ ملي بن يوسف د بني پشتون له عشيرې، چې د پېشوايي مقام يې درلود او د دوتر شيخ ملي د نومي کتاب يې په پښتو په (۸۲۰هـ - ۱۴۱۷م کال) وليکه، چې د يوسفزيو ټولنيز قوانين بيانوي.

هغه د ځمکې، استوگنځي او څړځايونو د وېش په برخه کې د عدالت له مخې ځينې قوانين وضعه کړل، چې له مخې يې زراعتي اوبلنې ځمکې د کورنيو د نفوس له مخې وېشل کېدې، چې تر لسو کلونو وروسته به د کورنيو غړو د څومره والي او د ځمکې د نوعيت له مخې دا وېش نوی کېده. د دې وېش له مخې د يوسفزيو ټولې اړوندې ځمکې په شپږو ډولونو وېشل کېدې:

۱. يوسفزي.

۲. محمدزي.

۳. گگياني.

۴. خليل.

۵. مومند.

د ځمکو دا هره برخه به پر دفتر، برخه او پټي وېشل کېده، چې په کرنيزه ځمکه کې د هرچا برخې ته به يې د وند د او په څړځايونو کې رسېدلې برخې ته به يې (ورشو) ويله، چې د د هيسک د يانې پچې په مرسته به تر عام نظر لاندې د جرگه د ايرېده، تر وېش وروسته به يوه برخه ځمکه د سيري په نامه ساتل کېده او حاصلات به يې ټولگټو کارونو ته ورکول کېدل، لکه ډول وهل، مطري، نايي توب او پخلی، چې دېته يې د هوجرې مصارف ويل، دا مېلمستون به په کلي کې و، د کليو او نورو سيمو د وېش لپاره هم د شيخ ملي په دفتر کې همدا ترتيب په پام کې نيول شوی و، چې هر کلی به په نورو سيمو وېشل کېده او (چم) به يې ورته وايه، هر چم به ډېر سرايونه لرل، چې (کندر) به يې ورته وايه، هر کندر به څو کوټې لرلې او د غولي په نامه به يې حويلي لرله، هر چم به يو جومات، يوه هوجره او د سيل لپاره يو برج درلود. چې تر دوو کلونو پورې به د يوې کورنۍ په واک کې و.

یوه کس ته رسېدلې ځمکه به یې (بگري وند) نوموړه، چې په لسو کلونو کې رسېدلې برخې ته به یې (موتي) ویله. د وېش تر سیستم وروسته چې شیخ ملي کوم کار وکړ، هغه د زراعتي سیستم او ټولنیز سمون و، چې نورو افغان قبایلو هم دا سیستم پلی کړ. په دې توګه ډېرې ځمکې سمسورې شوې، چې (بانډه) به یې ورته ویل. ۱۵.

د تاریخ ریاست سوات نومي کتاب لیکوال محمد اصف خان وايي: له څوارلسمې پېړۍ څخه تر ۱۹۲۴م کاله پورې د سوات په اړوندو سیمو کې (دوتر وېش) یانې د شیخ ملي دفتر عملي کېده، چې د ځمکو د وېش په برخه کې معیاري سیستم و، په دې مانا چې په ځینو ځایونو کې به په تر پنځو په ځینو کې تر ۷ او په ځینو کې به تر لسو کلونو وروسته نوی کېده. ۱۶.

له شک پرته د ځمکو د وېش دا سیستم په ټولو پښتون مېشتو سیمو کې په لږ توپیر سره موجود و.

اکاډمیسین عبدالشکور رشاد د خپلې یوې ګټورې لیکنې په ترڅ کې د کندهار د شورابک د بربځ قبیلې د وېش پر سیستم یې لیکلې وایي:

د وېش سیستم: د شوراوک د تولید وسایل مالداري او کرنه ده. په مالدارۍ کې د پسونو، وزو او اوشانو ګلې راځي چې د خلکو شخصیت ملکیت دی، دغه راز ځمکه بیا د قبیلې عمومي ملکیت دی، چې تر یوې ټاکلې مودې لپاره د کروندګر په واک کې وي، د وخت تر پوره کېدو وروسته بیا په قبیلې پورې اړه پیدا کوي.

په یوسفزیو، باجوړ، شینګل او شینوارو کې هم د وېش دا سیستم دود و. چې په ځینو قبایلو کې اوس هم شته. د کندهار د شوراوک قبیلې بربځ یوازېنۍ قبیلې ده چې تر اوسه پورې یې د وېش دا سیستم ساتلی دی.

په شوراوک کې د ځمکې د وېش لپاره دا پنځه ارونه په پام کې نیول کېږي:

۱. نیکه ګنۍ.

۲. پلر ګنۍ.

۳. کهول.

۴. کورنۍ.

۵. کور.

د نیکه ګنۍ برخه تر نورو دا ډېره او د (کور) برخه کمه وي. هر کال د قبیلوي واحد یوه اندازه ځمکه د قرعې یا پچې له مخې ټاکل کېږي، د هر واحد نارینه (حاضر او غایب) په کې ونډه لري. که د یوه خپل تله درنه وي، نو ټولو غړو ته یې (زی) وایي، چې بل وارث یې د تصرف حق نه لري. په شوراوک کې د ځمکې د وېش سیستم درې ډوله دی:

۱. د څخه وېش څه سیستم: د برېڅو په زکوزیو او هندوزیو کې د څخه وېش څه سیستم دود دی او هر کال د قبیلې پر ژوندیو نارینه وو ځمکه وېشل کېږي .

ان که دا نارینه یوه ورځ مخکې هم پیدا شوي وي. خو ښځې په دې وېش کې د ونډې حق نه لري .

۲. د ملاتړ دود: په بدلزیو کې د ملاتړ وېش په نامه یو بل سیستم دود دی، یانې کله چې ماشوم ۱۲ کلن شي، د تورې یا ټوپک د اوچتولو توان پیدا کړي، نو باید چې د خپلې قبیلې د گټو د دفاع لپاره ملا وتړي. د برېڅو په بدلزیو کې نارینه وو ته تر ۱۲ کلنۍ وړاندې حق نه ورکوي، چې ښځې هم ترې بې برخې دي .

۳. د اس دود: پخوا به له پردیو یرغلگرو څخه د قبیلې د ساتنې لپاره پنځوس اسونه بېل ساتل کېدل، که د قبیلې هر کس به یو اس ساته نو په ځمکو کې به حق ورکول کېده، که به ده خپل اس خرڅلاوه، نو د اس برخه به نوي خاوند ته ورکول کېده، چې دا دود اوس نه شته. ۱۷)

یو شوروي ختیځپوه (ال، پ، گوردون) په څه مناسبات زراعتي در سرحد شمال مغرب هند څه نومي کتاب کې لیکي: د قبیلې د اشتراکي ملکیت له کبله د ټولنیز جوړښت وړانول او د فیوډالي اړیکو وده ده، د ۱۴-۱۹مې میلادي پېړۍ په بهیر کې یې ادامه ومونده. په ځینو نورو پښتون مېشتو سیمو (ختک، د پېښور ځینو نورو قبیلو کې) دا بدلون گړندی او په ټولیز ډول د ۱۸مې پېړۍ په پای کې پایته رسېدلی و، په ځینو نورو قبایلو: بنوخیانو، یوسفزیو، مومندو، ورکزیو او د دامان په ځینو نورو سیمو کې یې لږه وده وکړه، چې د ۱۹مې پېړۍ تر نیمایي پورې یې ادامه ومونده. ۱۸)

په دې توگه په ټولو قبایلو کې ټولنیزه وده متوازنه وه، څرنگه چې په ۱۵مه میلادي پېړۍ کې (لودي) قبیلې دا توان درلود، چې تر اوسني افغانستان د باندې په هند کې یو دولت جوړ کړي، چې تر ۱۶مې پېړۍ (۱۴۵۰-۱۵۲۶م= ۸۵۵-۹۶۱هـ) او وروسته په ۱۵۴۵م کال سوري دولت د شېرشاه سوري تر مشرۍ لاندې په هند کې دولت جوړ کړ. ۱۹)

تر دې مهاله پورې په پښتون مېشتو ازادو قبایلو کې فیوډالي اړیکو لار پرانیستلې وه، چې په ځینو قبایلو کې (قبیلوي او قومي جرگه) د خانانو د لاس اله شوه، چې وروسته غلجیانو او ابدالیانو د هېواد په جنوب لوېدیځه کې دا دود په پراخ جوړښت کې وکاراوه.

د غورځنگ ټولنيز او سياسي شرايط:

په پښتنو کې د (فيوډاليزم) گډوډ بهير توند قومي اختلافونه رامنځته کړل، په ځانگړې توگه چې د هند گورگاني امپراتورۍ د قبيلوي خانانو د پرسولو او په تمه کولو له لارې دغه تضادونه زياتول او له بلې خوا فيوډالي خوی هم دا تقاضا کوله چې په قبيلې پورې اړونده ځمکه بايد د رئيس په شخصي ملکيت کې وشمېرل شي .

وړاندې په پښتنو، په ځانگړې توگه سوات کې چې په يوسفزيو پورې يې اړه درلوده د **❖** وېش **❖** سيستم د شيخ ملي له دفتر سره سم ترسره کېده، چې له مخې يې په ځينو قبایلو کې تر هرو پنځو کلونو وروسته او ځينو کې ۷ يا هم ۱۲ کاله وروسته بايد له سره نوی کېدای. (۲۰)

خو د قبيلې خانان چې ښې ځمکې يې په واک کې وې، په دې سيستم خوښ نه وو، غوښتل يې دا ځمکې د تل لپاره د دوی شي، حال دا چې د قبيلې خلکو د دې سيستم پلوي کوله. (۲۱)

لکه څنگه چې وړاندې ورته اشاره وشوه، گورگاني شاهانو دغو اختلافاتو ته لمن وهله، طبعاً د ټولنې بېوسه خلکو غوښتل يوه چاره پيدا کړي، په همدې تړاو د خلکو له خوا د فيوډالانو پرضد د ۱۶مې پېړۍ په منځ کې يوه قوه رامنځته شوه، چې مشر يې بايزيد روښان و، چې د مذهب، پيرۍ او مرشدۍ تر سيوري لاندې يې د فيوډالي استبداد پرضد مبارزه پيل کړه .

څېړونکو څرگنده کړې چې روښاني غورځنگ په هند کې د لودي او سوري دولتونو تر ړنگېدو وروسته د افغانانو د خپلواکۍ غوښتنې مهم غورځنگ و. ځکه بايزيد روښان شخصاً د يوې قبيلې مشر و، چې دې ستر ارمان ته د رسېدو لپاره يې له تصوف او عرفان څخه د يوې درنې وسلې په توگه کار واخيست او د پرديو يرغلگرو (د هند د گورگانيانو) پر ضد يې خلك مبارزې ته راوبلل. (۲۲)

په منځنيو پېړيو کې به د واکمن استبداد پرضد مخالفت د عرفان او مذهب په جامه کې څرگندېده. (۲۳) پر دې بنسټ روښاني غورځنگ د جوړښت له مخې عرفاني او تصوفي، خو د مضمون او محتوا له مخې د خپلواکۍ غوښتنې غورځنگ و. (۲۴) چې د کابل رود په سرچينو کې يې مېشت خلك د استبدادي ځواکونو او واکمن فيوډالي سيستم پرضد مبارزې ته هڅول او د هندوکش په جنوب کې (له غزني تر پېښور يې) نيمه پېړۍ نه ستړې کېدونکې مبارزه وکړه. (۲۵)

ځينې شوروي څېړونکي چې د مارکسيزم او لينيزم د نظريو تر اغېز لاندې راغلي، د روښاني غورځنگ په باب يې ويلي چې له يوې خوا يې ملي ماهيت درلود، له بلې خوا يو بشپړ طبقاتي غورځنگ و، چې د مخالفينو پر وړاندې به يې په جگړه کې له مخالفو خانانو شتمني اخيستله، بيا به يې په غورځنگ کې پر گډونوالو وېشله. په دې توگه يې عمده ملکيتونه له منځه وړل او کوچني کرنيز ملکيتونه يې زياتول. (۲۶)

حال دا چې د مذهبي جگړو يوه عمده ځانگړنه د جهاد اعلان او د مجاهدينو ترمنځ د غنيمتونو وېش دی، چې له طبقاتي سوچ سره هېڅ تړاو نه لري .

خو اخر د هند بابري دولت د وسلو او پیسو په زور له روحانيونو او فيوډالانو سره د يووالي په سيوري کې دا غورځنگ وځاپه، چې تر هرڅه وړاندې يې ملا دروېزه ننگرهارې (چې د مخزن الاسلام او تذکرة الابرار والاشرار) کتابونو ليکوال او پير بابا (سيد علي ترمذي) په دې مبارزه کې لوی لاس درلود، چې پراخه تبليغاتي ونډه يې وه او د غورځنگ پر مشر يې د کفر او الحاد ټاپه ولگوله، بايزيد روښان ته به يې (پير تاريخ) وايه. (۲۷)

روښاني غورځنگ د گڼو خلکو هرکلی ترلاسه کړ، چې د هند بابري دولت به يې هم په وړاندې خپل غبرگون او مبارزې تېزولې، د شپاړسمې ميلادي پېړۍ له پيله- کله چې بابر پر کابل واکمن شو، په ۹۱۳هـ = ۱۷۰۵م کال له قوي پوځ سره يې يوځای د زابلستان پر غلجيانو ودانگل، چې د خلکو تر وژنې او د مړو له سرونو د کله منار تر جوړونې وروسته يې د هغوی رمې او نور څاروي (سل زره پسونه) ولوتل. (۲۸)

بل کال ۹۱۴ = ۱۵۰۸م کال اپرېديان (د غبار په وينا مومندو) چې د بابر واکمني يې د خپلو گټو په زيان گڼله او له خيبر درې څخه يې حق العبور اخيستل خپل حق گانه، له بابر سره ونښتل، چې ډېرې جگړې يې وکړې. (۲۹)

په ۹۲۵هـ = ۱۵۱۹م کال يوسفزيو هم د اپرېديو غوندې د بابر په وړاندې ورته چلند خپل کړ، چې څو زره غړي يې مړه او يرغمل ونيول شول. (۳۰)

د اخوند دروېزه په وينا د گورگيانو د وژنو له کبله يوسفزيان له خپلو سيمو بېځايه شول، چې له ډېرې لوړې او فقر سره مخ شول، ان چې غريب خلک مړه هم شول او ښخول يې د چا په وس نه وو پوره. لنډه دا چې د ظلم له کبله زوی له مور، پلار له ماشوم او ښځه له مېړه څخه بېل شول. (۳۱)

د پير روښان په مشرۍ د غورځنگ پيل:

وروسته تر دې چې په هند کې بابري دولت جوړ شو، د شپاړسمې ميلادي پېړۍ په منځ کې بايزيد انصاري (مشهور په بايزيد روښان) د وزيرستان د کانيگرام سيمې اوسېدونکی د شيخ عبدالله انصاري زوی، د سراج الدين انصاري له اخلافي څخه و، چې په ۹۳۲هـ کال د پنجاب په جالندهر کې يې د بابري دولت پرضد د غورځنگ په جوړونې پيل وکړ.

ده د ځوانۍ له پيله په سيل او گرځندويۍ، د نفس په تزکيه لاس پورې کړ، چې تر کندهار، هند، ماورالنهر او سمرقند پورې يې سفرونه وکړل، له پوهانو او د نظر له خاوندانو سره يې وليدل، عربي او نور دوديز علوم يې زده

کړل، په ادب، فلسفه او تصوف کې یې مطالعې وکړې، چې د اسونو د تجارت لار یې هم خپله کړه، له سمرقند څخه به یې ښه اسونه رانیول او هند ته به یې وړل. ده دا سفرونه له ۱۵ کلنۍ څخه (۹۴۷هـ-۱۵۴۰م څخه پیل کړل، چې تر ۹۶۰هـ-۱۵۵۲م کال پورې یې دوام وکړ) دغو سفرونو ورڅخه جهانديده، متفکر او عاقل انسان جوړ کړ.

بایزید روښان یو متفکر او د تصوف د ځانگړې لار خاوند و، چې ډېر مذهبي کتابونه یې هم لیکلي، لکه: خیرالبیان، صراط التوحید، فخرالطالبین، مقصود المومنین، مکتوبات روشاني او نور... چې په پښتو، دري او عربي ژبو دي. (۳۲) هغه کندهار ته د یوه سفر په ترڅ کې ولیدل چې د هندي دولت والي بیرم خان ساتندویانو یوه ښځه له وېښتو ونيوله او د هغې وېښته یې په ژرندې پورې وتړل، بیا یې وخرخول. دی دومره اغېزمن شو، چې تر مرگه یې دا خاطره په ذهن کې پاته وه. (۳۳)

د داسې یوې دردوونکې پېښې په لیدو سره دا شریف احساس هر غیور انسان دردوي، اخر یې د روښاني غورځنگ جوړېدو ته لار پرانیستله. تذکرة الانصار په دې باب لیکي: مغول مشرانو پر افغانانو ډېر ظلمونه وکړل، تر دې چې یوه ورځ یې د یوه شخص ښځه ونيوله، د سر وېښتان یې د ژرندې په پله پورې وتړل، کله چې ژرنده چالان او پل یې وخرخېد، نو د ښځې چيغې او نارې پورته شوې. (۳۴...)

د همدې سفر په ترڅ کې بایزید روښان بیرم خان ته ورغی او د خپل تجارتي کاروان د ځینو ملگرو د ورکاوي په باب یې ورته شکایت وکړ، خو چا یې په خبرو سر ونه گرځاوه. ده هم له سوداگرۍ لاس واخیست، کله چې یې په افغانستان کې د گورگیانو ظلمونه او تېري ولیدل، نو په دې تکل کې شو چې خلک د پردیو له واکمنۍ څخه وژغوري. څرنگه چې دی د قبیلې مشر نه و، نو د تصوف له لارې یې د دین په جامه کې هڅه وکړه خلک د مغول او سیمه ییزې واکمنۍ او استبدادي دستگاه په وړاندې راوپاروي.

نو تر پنځه کلن ریاضت وروسته یې د صراط التوحید په لیکلو لاس پورې کړ، وروسته تر دې چې یې ډېر پلویان پیدا کړل، نو ټول یې د تبلیغ لپاره د هند دربار ته (سید علي ترمذي- مشهور په پیر بابا او د هغه شاگرد اخوند دروېزه ننگرهارې، دغه راز غزني او کندهار ته) ولېږل. (۳۵)

دی ځکه د پیر بابا او اخوند دروېزه له توند مذهبي غبرگون سره مخ شو، چې د ډیلي واکمنو هم ورسره مخالفت وکړ. (تر ۱۵۵۷م کال وروسته) پیر روښان چې د دې غبرگون اټکل کړی و، لومړني تشکیلات یې پیل کړل، خپل ځینې پلویان یې په وسلو سمبال کړل او د قوم اړو خلکو ته یې یوه خزانه برابره کړه. څرنگه چې هغه د مذهب او تصوف په جامه کې دا کارونه کول، نو خلکو یې ډېر هرکلی کاوه، د یوسفزیو قبیلې هم خپل کلنی خراج او عشر د بایزید خزانې ته ورکړل. (۳۶)

د اخوند دروېزه په وينا، بايزيد ادعا لرله چې لښکر به جوړوي، چې هند فتحه کړي، هر څوک چې اس لري، د ډيلي پر اکبر پاچا دې ورشي او له هغه دې خزانه ولوتي، ځکه چې دا هرڅه زموږ دي. (۳۷۰)

بايزيد په دې تصميم او احساساتو سره د هند د بابري دولت پر ضد جهاد اعلان کړ، چې ډېر ژر يې ځان تر پېښوره ورساوه. د کابل بابري واکمن ميرزا محمد حکيم (د همايون زوی او د بابر لمسي) وکړای شول بايزيد اسير کړي، خو بايزيد له قاضي خان (د کابل قاضي القضاات) سره د خبرو په مرسته ټول تورونه رد او پر خپلو مخالفينو بريالی شو، چې خوشې کړای شو او له کابل څخه لار. له هغه ځايه (تيراه) ته لاړ، چې له څو زره کسيز پلي او سپاره پوځ سره مل يې پر جلال باد برید وکړ (۹۷۹هـ - ۷۲-۱۵۷۱م کال) (۳۸۰).

بايزيد چې د خپلو تبليغاتو په مرسته يې خلک د بابريانو د واکمنۍ پر ضد هڅول، پوهېده چې پر جلال اباد يې برید نه شي کولای د هندوستان واکمنه امپراتوري ړنگه کړي، خو غوښتل يې عملاً خلکو ته د خپلواکۍ لپاره مبارزه وښيي، ان که پر دې لار قربان هم شي. همداسې هم وشول، د کابل والي محسن خان د هند د گورگاني دولت په امر د روښاني غورځنگ د خپلو لپاره پاڅېد او د شينوارو د تورراغه په جگړه کې يې بايزيد ته سخته ماتې ورکړه. روښاني ځواکونه درې وړې شول، په خپله بايزيد روښان دنگو غرونو ته وخوت، خو په همدغو کې ناروغ او د اشغور په کالاپاني کې ومړ. (۹۸۰هـ - ۱۵۷۲م کال) (۳۹۰)

د غورځنگ ادامه:

د هند گورگاني حکومت فکر کاوه چې د بايزيد روښان له مړينې سره به خلک هم غلي شي، خو داسې ونه شول، د خلکو پاڅون لا پسې زورور شو او ډېر ژر ۲۵ زره پلي او ۵ زره سپاره د بايزيد روښان د زامنو: شيخ عمر، نورالدين او خيرالدين پر شا و خوا راټول شول، چې د هند د بابريانو پر ضد جگړې ته تيار او پر پېښور يې برید وکړ او د هغه ځای واکمن (حامد خان بخاري) يې وواژه. (۴۰۰)

د هند بابري ځواک له خوا (جلال الدين اکبر) د دې پاڅون د خپلو لپاره مامور شو، چې مومند، غورياخېل، يوسفزي، اپرېدي او ورکزي په دې دوه کلنه جگړه کې د مبارزينو په ليکه کې درېدلي وو، وروسته د هند ځواکونه د کورمان سنگ او زين خان کوکه په مشرۍ د مشرانو په څارنې او خپلو پسې ووتل، چې د اپرېديو او ورکزيو ځينې کسان يې يرغمل ونيول، خو د بايزيد روښان زامن گوتو ته ورنغلل. (۴۱۰)

د هند دولت په هر چل او نيرنگ چې و، د بايزيد مشر زوی او ځايناستی شيخ عمر سره اړيکي وغزول، چې حمزه خان الکوزی (يوسفزی) او ملا دروېزه ننگرهارۍ د تورې او قلم په ډگر کې د روښانيانو پر ضد پاڅېدلي وو. روښانيان په يو دوو جگړو کې پر دښمن بريال شول، خو په درېيمه کې حمزه خان الکوزی بريالی شو، چې شيخ عمر، خيرالدين

او نورالدین د لازکانو په لاس (۹۸۹هـ - ۱۵۸۱م کال) ووژل شول او د بایزید روښان کشر زوی جلال الدین چې ۱۴ کلن و، ونیول شو، چې اکبر پاچا ته ولېږل شو، خو هغوی وبانځه او څه موده وروسته بېرته د خپل پلار مریدانو ته ستون شو، چې د گورگیانو پر ضد یې یوځل بیا مبارزه پیل کړه. (۴۲)

په ۱۰۰۷هـ - ۱۵۹۸م کال جلال الدین او نورو مبارزینو پر غزني برید وکړ، چې د یوڅه مودې لپاره یې دا ولایت په لاس کې و، خو په ۱۰۰۹هـ - ۱۶۰۰م کال په یوه تونده جگړه کې چې د غزني ولایت د هندي ځواکونو په وړاندې وشوه، جلال الدین ټپي بیا مړ شو. (۴۳)

د جلال الدین تر مړینې وروسته د شیخ عمر زوی احدات د خپل اکا پرځای مشر شو، چې د مبارزانو مشري یې کوله. په ۱۰۲۰هـ - ۱۶۱۱م کال احدات پر کابل برید وکړ، چې له هندي ځواکونو او جهانگیر سره ونښت. د کابل په کوڅو کې تونده جگړه روانه وه، چې د دواړو غاړو تر تلفاتو وروسته احدات لوگر ته تر شا شو. (۴۴)

په ۱۰۲۴هـ - ۱۶۱۵م کال د لوگر په څرخ ولسوالۍ کې د بابري ځواک له یرغل سره مخ شو، چې درې زره تنه مړي یې ترې پاته شول او کندهار ته لاړ. تر څه مودې وروسته بېرته راستون شو. (۴۵)

په ۱۰۲۹هـ - ۱۶۱۹م کال د کندهار په سنگ پوزه کې یې د بابري مغول په وړاندې سخته جگړه وکړه، چې بابري ځواکونو ته یې ماته ورکړه او د هغوی ۵۰۰۰ اسونه یې د غنیمت په توګه خپل کړل. (۴۶)

په ۱۰۳۵هـ - ۱۶۲۵م کال د احدات ځواکونه د (لواغر) په غرونو کې د هند د بابري ځواک تر یرغل لاندې راغلل، چې احدات په کې ووژل شو.

د احدات لور چې نه یې غوښتل د دښمن په لاس ورشي، ځان یې د کلا له برج څخه لاندې غورځار کړ او مړه شوه. د احدات مېرمنې (علايي) د جلال الدین لور چې یوه پوهه او د ښو اخلاقو لرونکې مېرمن وه، د روښاني غورځنگ د پرمخون په برخه کې یې له خپل خاوند سره ډېره مرسته کوله، د خاوند تر مړینې وروسته له خپل زوی عبدالقادر سره تېراه ته لاړه. (۴۷)

په ۱۰۳۷هـ - ۱۶۲۷م کال عبدالقادر د پښتنو د بېلابېلو مبارزو قبایلو په مشرۍ پېښور کلابند کړ، خو د مومندو، داودزیو، گگیانو، یوسفزیو، سوریانو او خټکو ترمنځ د اختلاف له کبله ډېر ژر کلابندي د یوسفزیو او گگیانو له خوا ماته شوه او د هند بابري ځواکونو پر افغان مبارزینو بری ترلاسه کړ، چې پېښور د شاه جهان لاسته ولېږد. (۴۸)

په ۱۰۴۳هـ - ۱۶۳۳م کال عبدالقادر او مور یې (علايي) د شاه جهان د واکمن سعید خان له خوا ونیول شول، چې د هند دربار ته ولېږل شول، دوه کاله وروسته ۱۰۴۵هـ - ۱۶۳۵م کال عبدالقادر ظاهراً د زهر و خورلو له کبله ومړ. (۴۹)

د جلال الدين زوى كريمداد چې د دې كورنۍ وروستى سړى و، دى د بنگښ قبيلې په مشرۍ د وركزيو او اړېديو د هغو خانانو پر ضد راپاڅېد چې د هندي دولت په خدمت لگيا وو، خو په ۱۰۴۷هـ - ۱۶۳۷م كال بنگښ قبيله د شاه جهان د پوځ له خوا ماتې وخوړه، چې كريمداد په خپله اسير او بيا ووژل شو.

دغه راز د جلال الدين زوى الهداد چې د خپل نيكه په ټولو غونډو كې به يې گډون كاوه او ملي ډلې يې رهبري كولې، هم ونيول شو، چې هند ته ولېږل شو. (۵۰)

په دې توگه د روښانيانو تر مشرۍ لاندې د خلكو ۶۰ كلنې مبارزې د ۳۰ كلونو لپاره غلې وې. په ۱۶۶۶م كال دوه تنه مبارزين اخند چالاك خټك او باكوخان يوسفزي د مبارزينو په مشرۍ د خپلواكۍ جنډه هسكه كړه او د اورنگزېب د ځواكونو پر وړاندې يې توندې جگړې وكړې، خو دا غورځنگ هم وځپل شو. (۵۱)

دغه راز بل پاڅون د اېمل خان په مشرۍ وشو، چې د خوشال خان خټك په مرسته يې د هند د گورگاني دولت پر ضد د مبارزې لار ونيوله، چې دواړو ډېرې مېړانې وكړې او په كابل كې پر بابري والي او محمد امين په ۱۰۷۷هـ - ۱۶۶۸م كال يې يرغل وروړ، خو وروسته وځپل شو. (۵۲)

خوشالخان خټك او د پښتنو غورځنگ:

په پښتنو كې خوشالخان خټك (۱۶۱۳- ۱۶۹۱م كال) د شعر او ادب- هم د تورې او قلم په ډگر كې جنگيالى سړى او ستر مشر و، چې ډېره زړورتيا او مېړانه يې لرله. د خټك قوم مشر او د اورنگزېب د پاچايۍ پر ضد مخكښ مشر و.

خوشالخان په ۱۰۵۰هـ - ۱۶۴۱م كال د خپل پلار شهباز خان تر مړينې وروسته د خټكو مشر شو او تر ۱۰۶۹هـ - ۱۶۶۰م كال يې د هند له دولت سره همكاري كوله او د هند د گورگاني دولت په گټه يې په جگړو كې ونډه اخيستله، خو په ۱۰۷۳هـ - ۱۶۶۳م كال د اورنگزېب د واكمنۍ پر مهال له گورگاني هند سره د خوشالخان خټك اړيكې خراب شول. (۵۳)

فرهنگ ليكي: د شاه جهان زوى اورنگزېب يو متعصب انسان و، چې غوښتل يې د شريعت احكام لكه څنگه چې خپله خوښه وي په خپل هېواد كې پلي كړي. په دې ترڅ كې نوموړي ناشرعي ماليات او محصولات او د لارې محصول لغوه اعلان كړل، څرنگه چې خوشال خټك محصول اخيستل، د پېښور واكمن دى ونيو او د پاچا په امر يې دوه كاله د راجپوتانه په رنتپور زندان كې بندي كړي.

كه څه هم تر ازادۍ وروسته خوشالخان خټك بيا هم د دربار له خوا د باور وړ شخص و، خو ده دا سپكاوى هېر نه كړ، چې له مغول دولت سره يې د مخالفت يوازېنى لامل همدا و.

فرهنگ زیاتوي: په ۱۶۷۰م کال په کونړ کې ځینو دولتي سپاهیانو د ساپی قبیلې پر یوې نجلۍ برید وکړ، چې ساپیانو دا سپاهیان ونيول او ویې وژل. په دې توګه یې د دولت پرضد پاڅون وکړ، د دولت ځینې ځواکونه د دوی د ځپلو لپاره کونړ ته روان شول، چې اېمل خان مومند او ورپسې خوشالخان هم له سپاهیانو سره ملګري شول، چې د ساپیانو پاڅون ډېر غښتلی شو، د جګړې په ترڅ کې خوشالخان خټک د اړېدو په مرسته د نوښار پر کلا برید وکړ، چې ډېر غنیمت لاسته ورغلل. (۵۴)

تر دې وروسته خوشالخان خټک د هند مغول واکمنۍ پرضد له نورو پښتنو مبارزینو سره مل شو، چې قلم او توره یې راوکښل، هېوادني او حماسي شعرونه یې ولیکل:

لا تر اوسه یې ماغزه په کرار نه دي

چا چې ما سره وهلی سر په څنگ دی

هغه مهال چې خوشالخان په زندان یا په جګړو کې و، تل یې د پښتنو د ملي یووالي، ویښتیا او مبارزو لپاره د هند د زورواک دولت پرضد شعرونه لیکلي دي، چې د ژوند تر پایه د تورې او قلم په ډګر کې کرار کښېناست.

هغه هر ټولنیز او شخصي بهیر ته د شعر په ژبه ځواب ویلی او د ژوند او وخت ټول واقعیتونه یې د شعر په هنداره کې منعکس کړي دي.

داسې ښکاري لکه دی چې له کندهاره تر اټکه د پښتنو د ملي او پراخ دولت غوښتونکی وي. خو د ده هڅې ځکه ناکامې شوې، چې په پښتنو کې یوه واحده اتحادیه نه وه، چې د هند د مغولي واکمنۍ پرضد مبارزه وکړي، په دوی کې د خانانو رقابتونه او بې اتفاقي ډېره وه، ځکه دی له شکایت او گیلو څخه ډک دی، ان چې له خپلو زامنو هم سر ټکوي.

له بده مرغه د خوشالخان خټک زامنو لکه بهرام هم د هند گورګاني دولت په دسیسو وغولېد او د خپل پلار او قوم پرضد راپاڅېد. اشرف خان د خوشالخان خټک بل زوی د هند دربار ته لاړ او هورې ومړ. (۵۵)

د افغان په ننگ مې وتړله توره

ننگیالی د زمانې خوشال خټک یم

احتیاج د زمانې هسې بلا ده

و دلاک ته پاچا کښېنوي سر تور

په هر حال، خوشالخان د پښتنو ستر مبارز او نامتو شاعر دی، چې د ۷۸ کلنۍ په عمر د ۱۱۰۰_۴_۲۸ هـ ۱۶۹۱م کال کې په خپل هېواد، د خټکو په غرونو کې ومړ. وروستۍ وينا يې دا وه: **❖** ما په داسې ځای کې ښخ کړی، چې د دښمن د اسونو د پښو دورې مې پر قبر خپرې نه شي). **❖** ۵۶)

په دې توگه د خلکو د خپلواکۍ غوښتنې مبارزې چې د افغانستان په شرق کې د هند د بابري دولت پرضد د ۱۶مې پېړۍ له لومړيو پيل شوې، د ۱۷مې ميلادي پېړۍ تر پايه روانې وې، که څه هم په شرق کې اوږدمهالې مبارزې له ماتې سره مخ شوې، خو د افغانستان په لوېديځ (کندهار او هرات کې) دا مبارزې د ۱۸مې ميلادي پېړۍ په پيل کې د افغانستان په شرق کې افغانانو ماته جبران کړه .

د ژباړې نېټه:

د زمري لسمه، کندهار،

د سورغر اوونيزې دفتر

۱۳۸۴ ل کال.

سرچينې:

1. پوهاند حبيبي: تاريخ مختصر افغانستان، ۱۹۷مخ، تاريخ رياست سوات: ۴۶مخ .
2. غبار: افغانستان در مسير تاريخ، لومړی ټوک، ۲۹۴ او ۲۹۵ مخونه، حبيبي: تاريخ مختصر افغانستان، ۱۹۹مخ .
3. غبار: ۲۰۶مخ، حبيبي: تاريخ مختصر افغانستان، ۲۰۷ او ۲۰۹ مخونه .
4. حبيبي: تاريخ مختصر افغانستان ۲۰۸مخ .
5. حبيبي: هماغه اثر، ۲۰۱۰مخ .
6. دا قومونه په ټوليز ډول په زابل، کندهار، هلمند، فراه او د کابل په غرب کې ژوند کوي .
7. پښتانه تاريخ کښونکي دا قبایل (بردراني) گڼي. (قاضي عطا الله: لومړی ټوک، ۱۵ او ۲۰مخونه) .
8. دا قومونه دامانيان هم گڼل کېږي (پورتنی اثر: ۱۵ او ۲۰مخونه).
9. غبار: افغانستان در مسير تاريخ، تر ۳۱۰مخ وروسته .
10. حبيبي: ظهير الدين محمد بابر، د ۱۳۵۱ ل کال چاپ، ۱۲۶_۱۲۷مخونه، د (افغانستان در مسير تاريخ) ۳۱۰مخ سره دې پرتله شي .

11. توريالی پښتون: پښتو ټولنه د ۱۳۵۰ ل کال چاپ، ۱۷۴مخ، د غبار له پورتنی اثر له ۳۱۰مخ سره دې پرتله شي .
12. تاريخ مرصع و حیات افغاني: حبيبي .
13. توريالی پښتون: مقاله: محیط اجتماعی، اقتصادی و سیاسی خوشحال خان، ۱۷۵مخ .
14. توريالی پښتون: پورتنی لیکنه، ۱۷۵مخ، حبيبي: ظهير الدين محمد بابر، ۱۲۹مخ .
15. حبيبي: ظهيرالدين محمد بابر، ۱۲۸-۱۳۰مخونه .
16. محمد آصف خان: تاريخ رياست سوات، د ۱۹۵۸م کال چاپ- پېښور، ۳۱۲، ۴۲ او ۴۳مخونه .
17. شيخ بستان بړېڅ: د اطلاعاتو او کلتور وزارت چاپ، مقاله: بړېڅي او ښوراوک، د پوهاند عبدالشکور رشاد لیکنه، ۲۴ او ۲۶مخونه (پښتو متن) .
18. توريالی پښتون: ۱۷۶مخ .
19. غبار: افغانستان در مسیر تاريخ، ۳۱۱مخ .
20. حبيبي: تاريخ مختصر افغانستان ، لومړی ټوک، ۱۳۴۹ل کال چاپ- کابل، ۵۰مخ، اسلانونف: د روښانيانو ملي نهضت، د محمد اکبر معتمد ژباړه، د پښتو ټولنې چاپ، ۱۳۵۳ل کال، الف مخ، د محمد صديق روحي په قلم.
21. پورتنی سرچينه .
22. تاريخ رياست سوات: ۴۲-۴۴مخونه، پېښور چاپ، (پښتو متن ۱۷۲۱- د روښان یاد، ۲۰۹مخ) .
23. تاريخ ايران: د کشاورز ژباړه، تر ۱۲۶مخ وروسته .
24. د روښان یاد، د محمد صديق روحي لیکنه، د روښانيانو نهضت، لومړی مخ .
25. د روښان یاد: د ښاغلي محمد غوث شهادت لیکنه، ۳۱۳مخ دغه راز دې په همدې اثر کې د ښاغلي عطايي لیکنه هم وکتل شي، ۲۲۷مخ .
26. هماغه اثر: ۲۰۸مخ .
27. غبار: افغانستان در مسیر تاريخ، ۳۱۱-۳۱۲مخونه، د روښان یاد، ۳۱۱مخ سره دې پرتله شي، دغه راز دې د روښانيانو ملي نهضت، شپږم مخ او تاريخ رياست سوات (پښتو متن) تر ۵۰۷مخ وروسته متن سره وکتل شي .
28. حبيبي: د خيرالبيان سريزه، د بايزيد روښان لیکنه، د ۱۳۵۳ل کال چاپ، شپږم مخ، د افغانستان در مسیر تاريخ، ۳۱۲مخ، با برنامه يا تروک بابري، از عبدالرحيم خان خانان بن بيرم خان، د ۱۳۰۸ ق کال، سره دې پرتله شي .

29. افغانستان در مسیر تاریخ، ۳۱۲ مخ، له (د روښان یاد) نومي کتاب له ۲۰۷ مخ سره دې پرتله شي .
30. پورتنۍ سرچینه .
31. اخند دروېزه، مخز الاسلام، پېښور چاپ، ۱۹۶۹م کال، د سريزې دېرشم مخ .
32. اسلانونف: د روښانيانو ملي نهضت، پنځم مخ، دغه راز دې د روښاني یاد نومې ليکنې سره پرتله شي، ليکوال: پوهاند حبيبي او مولينا خادم، د خيرالبيان سريزه، اووم مخ، د پوهاند حبيبي په قلم .
33. د خيرالبيان سريزه: ۷ مخ، غبار: ۳۱۳ مخ .
34. تاريخ مختصر افغانستان : ۲۲۰ مخ.
35. د روښان یاد: د قيام الدين خادم، ابراهيم عطايي، پوهاند حبيبي او نورو ليکنې .
36. افغانستان در مسیر تاریخ: ۳۱۳ مخ، تاريخ رياست سوات: ۳۷۴۹ مخ، مخزن الاسلام: ۳۱۳ مخ .
37. پورتنۍ سرچینه.
38. د روښان یاد: د پوهاند حبيبي مقاله، ۲۷۴ مخ، افغانستان در مسیر تاریخ: ۳۱۳-۳۱۴ مخونه .
39. د روښان یاد: د پوهاند حبيبي مقاله، ۳۴۱-۳۴۲ مخونه، د خيرالبيان سريزه، پوهاند حبيبي، لسم مخ .
40. اسلانونف: د روښانيانو ملي نهضت، اتم مخ، غبار: ۳۱۳ مخ .
41. افغانستان در مسیر تاریخ: ۳۱۳ مخ .
42. پورتنۍ اثر: اسلانونف: پورتنۍ اثر، ۸-۹ مخونه .
43. د روښان یاد: ۸۲، ۱۰ او ۳۱۳ مخونه او اسلانونف: ۹ مخ، غبار: ۳۱۴ مخ .
44. تاريخ مختصر افغانستان : ۵۹ مخ، اسلانونف: نهم مخ .
45. غبار: افغانستان در مسیر تاریخ، ۳۱۴ مخ .
46. تاريخ مختصر افغانستان : ۱۹۲ مخ، اسلانونف: لسم مخ .
47. هماغه اثر: دغه راز د روښان یاد: ۸۵-۸۶ مخونه، تاريخ مختصر افغانستان : ۵۹-۶۰ مخونه .
48. غبار: هماغه اثر، ۳۱۴ مخ، د روښان یاد: ۸۷ مخ، اسلانونف: لسم مخ .
49. غبار: ۳۱۴ مخ، اسلانونف: ۱۱ مخ .

50. پوهاند حبيبي: هماغه اثر، ۲۳۰ مخ، اسلنوف: ۱۱ مخ، غبار: ۳۱۴ مخ.

51. غبار: ۳۱۳-۳۱۴ مخونه .

52. هماغه اثر، هماغه ځای .

53. خوشحاليات: راتولوونکی خټک عقاب، د ۱۹۷۵ م کال چاپ- پېښور ۳-۵ مخونه، د اسلنوف له روښانيانو ملي نهضت نومي اثر له ۲۹ مخ سره دې پرته شي .

54. فرهنگ: افغانستان در پنج قرن اخير، لومړی ټوک ۶۷ مخ .

55. غبار: ۳۱۴ مخ، اسلنوف: ۳۰ مخ .

56. معصومه عصمتي: خوشحال خټک کیست؟ د ۱۳۳۴ ل کال چاپ، ۲۸۰۳۴ مخونه، غبار: ۳۱۵ مخ.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library